

SANDIĞIN ÖTESİ

Seçim Yazıları

SANDIĞIN ÖTESİ

SEÇİM YAZILARI

Derleyen

TAYLAN IŞIK

Yeni Evre Kitaplığı

Kitabın Adı: Seçimle Gitmediler / Seçim Yazıları

Derleyen: Taylan Işık

Birinci Basım: 2023

Yayın Sertifika No: 42051

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

Mecidiyeköy Mah. Kervan Geçmez Sok. No:14/4 Şişli

Tel: 212 533 32 57

SANDIĞIN ÖTESİ

SEÇİM YAZILARI

Derleyen

TAYLAN IŞIK

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
Devrim Zamanı	11
Mecbur Değiliz!	13
Sandıkla Gitmeyecekler!	15
Sandığın Ötesi	17
Sahne Senindir Devrim	19
Parlamentar Demokrasi	23
Silahlanma	26
Seçimler ve Reformistlerin Zavallılığı	29
Seçimleri de Sonuçlarını da Tanımayacağız!	32
Ne Seçimleri Ne Sonuçlarını Tanımalı!	35
Sandıkla Gitmeyecekler!	39
Hassas Dengeler	42
YSK Kararı	46
Düzenin Kuyusunu Kazan Ysk Kararı	48
“Seçerseniz Görevden Alırız!”	51
Uzlaşmacı Siyaset Çöküşe Mahkumdur!	53
Sandığa Bağlanan Boş Umutlar	56
Güç Biriktirmeliyiz!	59
Seçimler	62
İktidar Seçimle Devredilecek Mi?	66
Gerçeklik Kendini Kabul Ettirir	68
RTE'nin Erken Öten Ortağı	71
Hala “Sandıkla Gönderme” Mi?	74
Tarihsel-Güncel Kapışma	78
Bolsonaro Aynasında...	82
Umut Seçimlerde Değil!	85
Ayaklanmayı Önlemenin Aracı: Seçimler	89
Sallayın, Düşecekler	93
Yarım Kalanı Kim Tamamlayacak?	95
Sandıkta Teslim Etmeyiz!	98
Yeni “Yetmez Ama Evet”çiler	101

İmamoğlu Vakası	105
Seçimler-İktidar-HDP	108
Kapıdaki Felaket Ve Seçimler	111
Ne Biliyor Olabilirler?	115
Sandıkla Gitmiyorlar	119
Devrim Yapacaktık, Sandık Müşahidi Olduk!	122
Başlar Yukarı!	126
Sis Bulutları	129

ÖNSÖZ

Okur, “seçim yazıları”ndan oluşan elindeki bu derlemeyle Mücadele Birliği'nin 2017'den bu yana ortaya koyduğu politikaları bir bütün halinde görme imkanını bulacaktır.

Mücadele Birliği'nin altı yılı geçen bir zaman dilimi boyunca seçimlerle ilgili ortaya koymuş olduğu politikaları bu şekilde, derli toplu biçimde ve bir arada okura ulaştırması, politikalarımızın devrimci içeriğine, bu devrimci politikalarımızın her bir adımının olgu ve olaylarla doğrulanmış olmasına duyduğu güvenin bir ifadesi olarak anlaşılmalıdır.

Bu politik güçtür. Mücadele Birliği'nin politik çizgisi, her dönemden güçlenerek çıkmıştır. Buna karşılık, sosyal reformist partiler, tüm politikaları burjuvazinin şu ve ya bu kesimiyle uzlaşma üzerine kurulu küçük burjuva sosyalist akımlar bütün bu süreçlerden zayıflayarak, giderek politik iflasa uğrayarak çıkmışlardır.

2023 Mayıs'ında düzenlenen genel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimleri, onların politik iflaslarının, şimdilik olmak kaydıyla, dip noktası oldu.

Bu politik iflasın objektif koşulları, Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci koşullarında ve sınıf mücadelesinde yatıyor. Dört yıldan fazla bir zaman öncesinde, uzlaşmacı sosyal reformist siyasetin zemininin kalmadığının, bu politikada ısrar edenlerin politik iflaslarının kaçınılmaz olduğunun; uzlaşma yolunun, burjuvazinin bir kesimiyle de olsa işbirliğinin Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarından kopuşu hızlandırmaktan başka bir sonuca yol açmayacağıının altını çizmiştik.

Seçimler karşısında devrimci bir politika izlemeyen yani seçim-sandık yerine devrimde ısrar etmeyen istisnasız bütün uzlaşmacı sosyal reformist partiler ve bunlarla hareket eden oportünist hareketler, dört başı mamur bir hezimet ve tartışmasız bir politik iflasla karşılaştılar.

Yine istisnasız hepsi, hezimetin ve politik iflasın nedenlerini politikalarında değil, kendi aralarında yaşadıkları ilişkilerde ve bireylerin kusur ve hatalarında arıyorlar. Onlar bu halleriyle, evin içinde kaybettiğini, daha aydınlık diye sokak lambasının altında arayan Nasreddin Hoca'ya benziyorlar.

Onları politik iflasa götüren, emekçi sınıflardan kopuşlarını hızlandıran temel nokta, burjuvaziyle işbirliği politikalarıdır; emekçi sınıflardan yana görünüp burjuvazinin bir kanadını yönetime taşımayı amaçlamalarıdır.

Eldeki çalışma, Mücadele Birliği'nin uzlaşmacı sosyal reformist partilere karşı kararlı ideolojik mücadeleyi nasıl ısrarla sürdürdüğünü ortaya koyuyor aynı zamanda. Devrimin zaferi, uzlaşmacı sosyal reformist partilere ve onların izini takip eden oportünist hareketlere karşı böyle ısrarlı, kararlı bir ideolojik mücadele olmadan mümkün değil.

Zira, bilinci uzlaşmacı sosyal reformist düşüncelerle sakatlanmış emekçi sınıfların burjuva düzene, faşist devlete, burjuva egemenliğe karşı kararlı bir mücadele yürütmesi beklenemez. Son seçimler, bu görüşü canlı, somut biçimiyle kanıtladı. Emekçi sınıfların, Kürt halkının faşist devlete ve bir bütün olarak burjuva iktidara karşı kararlı, sonuna kadar giden bir mücadeleye atılabilmesi için uzlaşmacı sosyal reformist düşüncenin etkisinden tümüyle kurtulması zorunludur.

Son seçimler bu konuda dönüm noktalarından biri oldu. İzleye geldikleri politikalar bütün uzlaşmacı sosyal reformist partileri politik iflasa sürüklerken, aynı zamanda hepsi bir iç bunalımla karşı karşıya kaldılar.

Okur, eldeki çalışmanın uzlaşmacı sosyal reformist partilerin bu politik iflasını ve sürüklenecekleri iç kargaşayı çok önceden ve tam bir isabetle haber verdiğini görecektir. Elbette, doğruluğu pratikte kesin olgularla kanıtlanan bu öngörü bir "kehanet" sonucu değil, Marksist-Leninist teoriye dayanmanın ve onu her adımda titizlikle uygulamanın sonucudur.

Mücadele Birliği'ne güç veren; Mücadele Birliği'ni güçlü kılan budur. Elinizdeki çalışma, devrimci teorinin adım adım nasıl uygulandığını; devrim için mücadele ile günlük çalışma arasında güçlü, kopmaz bağın devrimci teori sayesinde nasıl kurulduğunu parlak biçimde gösteriyor.

DEVİRİM ZAMANI

Yine bir seçim, yeni bir seçim! Bu defa üç adaylı cumhurbaşkanlığı seçimi sürüldü halkın önüne. Bir kere daha yığınlar burjuva siyaset tahterevallisinin iki ucu arasında salınıp durmaya mahkum edilmek isteniyor.

Bir dinci-faşistin cumhurbaşkanı olmasının önünü kesmek için, bir başka dinci-faşistin, hem de Sivas katliamını savunan meşum konuşmasıyla tanınan birinin, sağcısı solcusuyla muhalif burjuva siyasetin ortak adayı olması, tarihin cilvesi olsa gerek! Ya da daha doğru bir deyimle, burjuva siyasetin tam manasıyla İsrailleşmesinin göstergesi olsa gerek. Artık burjuva siyasi arenada ayakta kalabilmek ve “iktidar olabilmek” için, her gelen bir “öncekinden daha sağcı, dinci ve muhafazakar” olduğunu ilan etmek zorunda kalıyor. Sürekli daha gerici, baskıcı, tutucu... İsrailleşme denilen şey budur.

Öte yandan tüm burjuva partilerin temel noktalarda benzeşmesi / aynışması, özünde hepsinin bir ortak düşman karşısında konumlanışlarının sonucu ve ifadesi. Tek sözle devrimin baskısı karşısında konumlanmak zorunda oluş, tüm burjuva siyaset dünyasını tek bir torbaya doldurmuş bulunuyor. Burası artık burjuva siyasetin tümünden çıktığı, çözümsüzlük çukurunda çürüdüğü yerdir. Şimdi bu kokuşmuş çukurda ürettikleri “cumhurbaşkanı adayları” ile karşımıza çıkıp, bizden seçim yapmamızı istiyorlar!

30 Mart seçimlerinde bir diktatör bozuntusuyla korkutup sandığa çağırdılar emekçileri. “Sandıkla değiştirebilirsiniz her şeyi” dediler. Sonuç malum. Tam bir kepezelik! Yığınlar, sandıkla iktidar değiştirmek şöyle dursun, kullandıkları oyları bile ancak sokaklarda dövüşerek koruyabileceklerini gördüler. Bir musibet bin nasihatten evladır! Başlı başına bu sonuç bile, büyük bir kazanımdır. 31 Mayıs - 1 Haziran Ayaklanmasını, Taksim Komünü'nü, sokak savaşları deneyimini yaşayan milyonlarca insan, üstüne bir de 30 Mart yerel seçimlerinden aldıkları dersle giriyorlar yeni “seçim sürecine.”

Sanki bu devasa deneyimler yaşanmamış gibi, bizi seçimlerde kendi adaylarını desteklemeye çağırıyolar. Diyorlar ki, “*Erdoğan'ın cumhurbaşkanı olmasının önünü keselim!*” Neden? Her gün 20 işçinin iş cinayetlerinde öldüğü bu sömürü çarkının devamı için mi? Kadına yönelik şiddetin ve cins ayrımcılığının ayyuka çıktığı bu düzenin bekası için mi? Her türlü ulusal, dinsel / mezhepsel baskının kesintisiz sürdüğü bu düzeni “Erdoğan'a karşı korumak için mi?” Bizi sandığa bunlar için mi çağırıyorsunuz burjuva efendiler! Erdoğan korkuluğunu başımızın üzerinde sallayıp durmayın boşuna. Kalekol olup karşılarına dikildiğiniz Kürt halkının, sendikalarını hiçleştirip ölüm kamplarına çevirdiğiniz işletmelerde damla damla emdiğiniz işçilerin, madenlerde toplu kıyımlara maruz bıraktığınız madencilerin, her gün iş cinayetlerine kurban giden amelelerin, namus / töre cinayeti ve koca dayağı olup cehennem azabı yaşattığımız kadınların, hunharca öldürdüğünüz ve ayrımcılığa maruz bıraktığınız eşcinsellerin, geleceğini çalıp hayattan kopardığınız gençlerin... tek sözle ezilen, sömürülen yığınların bu düzende kaybedecekleri hiçbir şeyleri yok! Onların Erdoğan umacısına karşı savunmak isteyecekleri kurulu bir düzen de yok! Dahası, ona karşı bir başka dinci-faşisti aday yapmakla, siz zaten kendi konumunuzu net bir şekilde gösterdiniz herkese.

Onca sandık hilesi, sahte seçmen kütükleri, çalınan ve değiştirilen oylar... ortadayken, seçim sistemine zerre kadar güven kalmamışken, üstüne üstlük kendi verdiğimiz oyun peşine sokaklarda yine kendimiz düşmek zorundayken, neden sizin seçim oyununuzun fiğüranı olalım ki!

Tüm bu kokuşmuşluklarla boğuşacağımıza, doğrudan sokaklarda irademizi ortaya koymak, kendi geleceğimizi forumlarda/meclislerde bizzat kendi ellerimize almak yönünde kullanacağız tercihimizi. Hayatın nabzı sandıkta değil, sokaklarda, üretim merkezlerinde, kampüslerde atıyor. Tepeden tırnağa çürümüş olan bu düzene, sandığa giderek en ufak bir meşruiyet kazandırma hatasına düşmeyeceğiz. Şimdi seçim tuzaklarına düşüp oyalanma zamanı değil. Şimdi devrim zamanı!

Sinan Kaleli / 2-16 Temmuz 2014 / s.262

MECBUR DEĞİLİZ!

Ellerinde deli gömlekleri, sürekli karşımıza çıkıp, bunu giymeye mecbur olduğumuzu söylüyorlar! Bize dayattıkları gibi düşünmemizi istiyorlar. Onların karşımıza çıkardıklarından başka bir seçenek yokmuş gibi davranıyor, buna inanmamızı bekliyorlar. Her tartışma platformunda, her toplumsal gelişmede, her seçimde karşımıza geçip aynı şeyleri tekrarlamalarından bıktık artık!

Sandık, sandık, sandık! En tepedeki başmuhtar da aynıısını söylüyor, kendisine sosyalist diyen çok geniş bir kesim de! Sorun o sandığa gidip gitmemek de değil. O sandığa inanıyorlar; o sandığa iman ediyorlar; o sandıkla “kazanılacak mevziler” üzerinden sorunlarımızın çözülebileceğini düşünüyor; hatta kötü gidişi engellemenin tek yolunun bu olduğuna yeminler ediyorlar!

Sandıktan “hayır” çıkması, bir “meşruiyet krizi” çıkarmaz mı? Elbette çıkartır. Ama fiili güçler dengesinde bir “meşruiyet krizi”, düzen sınırları içinde kalındığında Saray’ın bir kağıt gibi kaldırıp bir kenara atacağı türden engeldir. “Hayırlı seçimler” dileyip, RTE’nin bu yolla durdurulacağını düşünen parlamenter ahmakların anlayamadığı nokta budur! Bir “meşruiyet krizi”nin ancak devrimci müdahale ile anlam kazanacağını unutacak kadar sisteme biat etmiş durumdalar. Böyle bir “meşruiyet krizi”nin mevcut koşullarda ancak devrimci bir ayaklanma ile sona erdirilebileceğini göremeyecek kadar parlamentarizme saplanmışlar.

Bu yaklaşımı, düzene bu körü körüne imanı, bilincin böylesine sarartılmasını reddediyoruz!

Seçimlerin, sandığın, meclisin, yerel yönetimlerin... salt geçici uğraklar olduğunu unutan, hele hele bugün tüm “seçilmiş belediyelere” pervasızca el koyup “seçilmiş vekilleri” zindanlara atan şu dinci-faşizm diyarında hala tüm ufkunu sandıktan çıkacak “hayır”la sınırlayan parlamenter budalalığı reddediyoruz!

Sandıktan “evet” veya “hayır” çıksın, referandum sonrası bu

faşist terör artarak devam edecek! Konumlanışımızı, güçlerimizin örgütlenmesini bu gerçeğe göre yapmak, birincil ve temel görevimiz.

Bu deli gömleğini giymeye mecbur değiliz. Ufkumuzu, bilincimizi bize dayatılan ikilemlerle sınırlamak zorunda değiliz!

Referandum sonucu ne olursa olsun, tüm emek cephesi olarak bu faşist sermaye düzenini yenmek için, kendi iktidarımızı kurmak için en sert kapışmalara uygun hazırlıklarımızı bir an evvel tamamlamak zorundayız. Bütün dikkatler bu noktaya!

**Mücadele Birliği Gazetesi / Manşet /
25 Ocak - 8 Şubat 2017 / s.17**

SANDIKLA GİTMEYECEKLER!

Herkesin bildiği, şu ya da bu şekilde dile getirdiği gerçek bu. Sandıkla geldiler, ama sandıkla gitmeyecekler. Hayır, iktidarı gaspettiklerinden değil. Mevcut ilişkiler, güçler dengesi, sermaye egemenliğinin temellerinden sarsılıyor olması... bu “hiçbir şey olmayanların her şey olmasına” kapıyı ardına kadar açtı da ondan.

Meseleyi hala bir adamın gözünü bürüten iktidar hırsına, kaybedecekleri çok şey olan bir suç şebekesinin her ne pahasına olursa olsun koltuğu terk etmeme çabalarına bağlamak, gerçekliğin tek yanlı kavranmasından başka bir şey değil. Çünkü artık tüm kapıların kendine açıldığı o “tek adam” düzenin bekası açısından da düğüm noktası haline gelmiş bulunuyor. Düzenin ve o “tek adam”ın kaderleri bu saatten sonra tamamen iç içe geçmiş durumda. Tüm bir karşı-devrim sarayın ardında, “tek adamın” ardında hizalanmış durumda. Artık onun ve suç şebekesinin gidişi bir bütün olarak bu düzenin gidişinden başka bir şey olmayacak!

Hala sandıkta alınacak sonucun bu gidişi durduracağına inananlar ne acınası bir güçsüzlük içinde! Üstelik 7 Haziran’ın dramatik sonucu ortadayken! HDP’li vekiller ve belediye başkanları tüm halkla alay edilircesine gözaltına alınıp bırakılır, sonra tekrar alınıp tutuklanırken! Sokaklarda silahlı gruplar aleni tehditler savurur, saldırılar düzenler ve elini kolunu sallayarak gezinirken!

Anketler referandumdan “hayır” sonucu çıkacak diyor. Tehditler daha da artıyor. Başbakan “hayır demek de saygıdeğerdir” diyor, polis sokaklarda “hayır” diyenlere silah çekiyor, saldırıyor. Dönemin SA ve SS’leri arabalarla “hayır” afişi yapanların önünü kesip silahla tehdit ediyor. Bu tablo daha da koyulaşacaktır, bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Sorun sandığa gidip gitmemek değil, o sandıktan çıkacak sonucun sorunu çözeceğine inanıyor olmak. Ham hayallerle avunmak, emekçileri de o hayallerle oyalamaya çalışmak. Doludizgin bir fa-

şist terör, devlet terörü var. Şiddetini gün gün artıran bir iç savaş var. Sandıkta çıkacak sonuç, parlamento, yasa, yargı... aklınıza ne gelirse, artık koca bir yok hükmünde. Artık bu kutsal ineklere tapınmayı, emekçileri bu ahmaklıklara iman etmeye çağırmayı bırakın! Tüm bu saçmalıklar koca bir hiç, fiili güçler dengesi ise her şey durumunda!

Her tür faşist teröre rağmen, tüm hile hurdaya rağmen o sandıktan hayır çıkacak olursa, “tek adam” ve ardında hizalanan karşı-devrim bu sonucu kabul edecek mi sanıyorsunuz! Bu faşist terör sona erecek, vekiller ve belediye başkanları bırakılacak, OHAL kalacak falan diye mi bekliyorsunuz!

Boş hayallere kapılmasın kimse. Sandıktan hangi sonuç çıkarsa çıksın topluma vereceği tek şey çatışmaların daha da artması olacak.

“Hayır” oylarına da sokakta sahip çıkmak, bir ayaklanmanın gücüyle bu faşist güruhu süpürüp atmak zorunda kalacağını herkes görmeli artık. Sandığa inanmayanlar da, “hayır” diyenler de ancak bir ayaklanmayla bu faşist düzeni alaşağı edebileceğini anlamak ve hazırlıklarını buna göre yapmak zorunda.

Bu gerçekler ışığında bir kere daha haykırıyoruz: Sandıkla gitmeyecekler; Şimdi Devrim Zamanı!

Mücadele Birliği Gazetesi / Manşet / 8-22 Şubat 2017 s.18

SANDIĞIN ÖTESİ

İç savaş naralarının atıldığı bir ortamda 16 Nisan'a gidiliyor. Dinci-faşist iktidar, bilinen ama parlamenter budalalar tarafından bir türlü kabul edilmek istenmeyen aleni niyetini yüksek sesle dile getirmeye başladı. Aslında bu, apaçık bir durumdu. Ama burjuva yasallığa beslenen boş inanla kendini zehirleyenler bir türlü kabul etmek istemediler. Referandumu, oradan çıkacak "hayır" sonucunu bir varlık yokluk sorunu haline getirdiler, getiriyorlar. Tüm iradelerini o sandığa kilitlediklerinin farkında bile değiller. Oysa onların kafasındaki bağlayıcılık, dinci-faşizmin kafasında mevcut değil.

Dinci-faşizm toplum genelinde kabul görmediğinin farkında. Kurulacak sandığın fiili sonucunun da farkında. Resmi sonucun ne olacağı ayrı bir konu. Ola ki resmi sonuç "hayır" çıkarsa, bunun bir hükmünün olmayacağını art arda yaptığı "iç savaş çıkar" açıklamalarıyla ilan ediyor, hepsi bu!

Durum aslında bu kadar vahim işte. İşçi ve emekçileri "hayır" kampanyalarıyla sandığa çağırınlar gerçekliğin bu kadar dışında! Parlamento'ya, sandığın "kutsallığına" işte böylesine kör bir imanla dolular. Daha önce de söyledik. Sorun emekçilerin sandığa gidip "hayır" oyu kullanmasında değil. Dinci-faşizme kin ve öfkeyle dolu emekçi yığınlar sandıkta "hayır" derken, "tek adam" ve onda cisimleşen düzeni kabul etmediklerini / etmeyeceklerini ifade ediyorlar. Bunda anlaşılmayacak bir şey yok. Sorun, RTE'nin salt sandıkla engelleneceğini ve dahası, engellenemezse durumun çok kötü olacağını vazeden sosyalist hareketin parlamenter ahmaklığa bu denli batmış olmasında. Marksizmin en temel yaklaşımlarını çoktan unutmuş, yükü omuzlayıp, soluğu parlamentarizmde almış durumdalar.

Hala "sandığa gitmeyen Tayyip'e hizmet eder" türünden sığılıklarla karşılaşılıyor. Sorunu hala sandığa gidip gitmeme ikileminde ele alıyorlar. Emekçi sınıfların, Alevilerin, Kürt halkının

dikkatinin “sandığın ötesine” çekilmesi lazım. Bu adamların, bu düzenin, bu saldırganlığın, bu terörün... sandıkla gitmeyeceği tekrar tekrar vurgulanmalı. Bunun ötesinde emekçiler sandıkta “hayır” demek istiyorlarsa buna da hiçbir itiraz olmamalı. Onların tercihini zorla değiştiremeyiz. Çünkü sorun “sandığa gitmeli mi gitmemeli mi” değil. Sorun yaklaşan büyük kapışmayı görmek ve ona hazırlanmaktır. Karşı taraf tüm gücüyle buna hazırlanıyor. Eğitilmiş silahlı grupları sokağa salma provaları yapıyor. “Hayır diyenlere PKK’li gibi davranacağız” diye savcılar eliyle alenen tehditler savuruyor.

Dört başı mamur bir çatışma ufukta belirmiş, ortalama sol hala “sandıkta durdurmak”tan bahsediyor! Sorun budur!

Unutulmasın! Tüm hile hurdaya rağmen sandıktan “hayır” çıktığında, bu sonucun gereğinin yapılması için de emekçi sınıflar ve ezilen halklar sokakta olmak; ayağa kalkmak zorunda olacaklar. Gerçeğe göz kapamanın kimseye yararı olmaz. Gerçek ise şudur: Yasa, hukuk, ilkeler, yaptırımlar, seçimler... artık tümünden hükümsüz. Sandığın bir hükmü yok!

Bunun tersini ileri sürmek ezilen halkları ve emekçi sınıfları aldatmaktır. Her şey fiili güçler dengesine göre şekilleniyor. Bunları fiilen alaşağı etmek için hazır olmak, güçlü olmak ve hazırlıklarımızı hızla tamamlamak zorundayız.

**Mücadele Birliği Gazetesi / Manşet /
22 Şubat - 8 Mart 2017 s.19**

SAHNE SENİNDİR DEVRİM

Nihayet referandum tiyatrosunun sonuna geliyoruz. Ama bir oyun bu kadar mı kötü oynanır; kostüm ve dekorun sahteliği, kurgunun pespayeliği, repliklerin kepezeliği seyircinin gözüne bu kadar mı sokulur? Brecht'in "yabancılaştırma efekti" adını verdiği tarzı, seyirciye "Bu sadece oyun, gerçek olansa sizsiniz" duygusu vermek için tasarlanırdı. Dinci-faşizm bu yabancılaştırma efektini o denli abartıyla kullandı ki, tekelci sermayeye miras kalan egemenlik koşullarını kısa sürede heba etti.

Hobsbawm bir kitabında, uzun bir imparatorluk geçmişi olan Türkiye'de, aslında bir çeşit "devletin halkı" mefhumu bulunduğu gözlemine yer verir. Bunu biz, devleti kadri-mutlak kendi başına bir varlık gibi algılayan geleneksel kalıplara sahip halk topluluklarından biliriz. Kapısına yüz sürülecek, en basit memurun düğmesini koparsan 6 ay yattığın devlet, emekçi sınıfların hafızalarından yavaş yavaş siliniyordu. Dinci-faşizm, Osmanlı dönemi şatafatını, kendine ait bir fantazma olarak üretmiyordu, ama, tekelci sermayeye de miras kalan "devletin halkı" ilişkisini yeniden canlandırmaya çalışıyordu.

Ama, kendi özel çıkarlarına görülmemiş ölçüde düşkün olan bu güruh, yüz sürülecek kapıyı, parti teşkilatı kapısına; koparılnca 6 ay yatılan memur düğmesini, başörtüsüyle değiştirince, bu işi yüzüne gözüne bulaştırdı. Tekellerin faşist devleti ile "sivil" halk arasında, hiç bu denli geniş bir uçurum bulunmamıştı.

Eğer bir değeri olacaksa referandum sürecinin, bu uçurumu tüm makyajlarından soyunmuş biçimde sergilemiş olmasındadır. Dinci-faşizm evet cephesini, büsbütün devlet erki ve organları aracılığıyla inşa etmeye girişti. Devlet hazinesinden KOBİ'lere bol kepece ulufe dağıtıldı, ilkokul çocukları bile zorla mitinglere taşındı. Devletin gücünün yetmediği alanlarda, bütün tekelci basın, yılışık CEO'larla dolu reklamlar; bol kepece kredi saçan bankalar devreye

girdi. Buna rağmen, evet oyların bir türlü çoğunluğa geçememesi, tekelci düzenin tüm araç ve gücünün tükenmişliğine işaret eder.

Öte yandan, dinci-faşizmin karşısında yer alan emekçiler, kendi “sivil” kampanyalarını yürütüyorlar: Kah “mecbur değiliz”, kah “hayır” diyerek. Patirtısız, tantanasız, sermayenin ve devletin karşısında, zorlu bir pratiği hayata geçiriyorlar. Ve burjuva düzene hiç bu kadar yabancı bir gözle bakmamış olanlar yani devrimin yarı-aydınlanmış çok geniş bir kesimi, adeta hızlandırılmış bir kurstan geçiyorlar. Seçim oyunlarının makyajı, maskesi, yalanı, dolanı, hilesi, rüşveti, baskı ve terörü, yani her burjuva seçimin esas içeriği, bu kursun temel dersiydi.

Dikkat çeken bir başka nokta, tekelci sermayenin gerici muhafefet partisi CHP’nin kampanyalarının da oldukça sönük geçmesidir. Kimileri bunu, gerilimden kaçan CHP’nin akıl dolu taktiği gibi parlatıyor. Öyle mi? Yoksa emekçiler, kendi politik tutumlarını, artık sermaye ve devleti dışında tanımlamaya, kurmaya ve geliştirmeye güçlü bir eğilim gösteriyor olmasın? 70’li yıllardan bu yana, CHP’nin kritik dönemlerde oynadığı rol biliniyor. Devrimin henüz yarı-aydınlanmış kitlesini tekelci sermayenin muhalif etekleri altında toplamak. Beklenenin aksine, bu rol işe yaramıyor. Oysa YSK, “yalnızca partiler kampanya yürütür” kararı ile CHP’nin bu rolü daha rahat oynamasının yolunu açmıştı.

Devrimci sınıflar ve Kürt halkı dışında, yarı-aydınlanmış kitleler, dengeleri alt üst eden bir ağırlığa sahipler. Şimdi o sessiz kampanyanın içindeler. Yarı-aydınlanmış kitlelerin, şu an itibarıyla, sermaye kurum ve partilerinden ayrı bir irade kurmaya çabalamaları, devrimin önüne ciddi fırsatlar çıkarıyor. Yaşam alanlarında, sokak başlarında, kapı önlerinde, durak ve otobüslerde, komşu ziyaretlerinde şekillenen bu sessiz inisiyatif, sermayenin politik kodlarının daraltıcı ve köreltici hamasetinden uzak, bir ayaklanmanın mayası işlevi görüyor, öfkeyi köpürtüyor, umudu çoğaltıyor. Yarı-aydınlanmış kitleler, bu süreçte kendi gerçek çıkarlarını tanıma fırsatı yakalıyorlar. Bütün mesele, ileri devrimci sınıfların bu mayalanmayı ayaklanmaya doğru cesaretlendirecek bir etkinlik kurup kuramayacakları. Çünkü ancak, ileri devrimci kitleler, yarı-aydınlanmış kalabalıkların cesaretle atılıma geçmesini sağlayabilir. Şu günlerde, “ayaklanma ve devrimin” lafını bile duymak istemeyen oportünizm, bu birleşimi yaratmaktan çok, bozmaya yazgılılar.

Seçimlerin çözüm olmadığına inanan ilerici devrimci yığınları “gizli evetçilik” ile suçlamayı ihmal etmiyorlar ve herkesi o yarı-aydınlık platforma çağırıyorlar.

Tüm umutları, hayır sonucunun çıkmasına bağlayarak, parlamentor budalalığa serum takıyorlar. Hali hazırda CHP'nin kampanyalarına ilgi göstermeyen o yarı-aydınlanmış kalabalığın devrimci gelişimini körelterek, onları bir kez daha CHP tabanı olmaya zorluyorlar. Peki ya umutlar boşa çıkarsa, sonuçlar “evet” çıkarsa, oportünizm ne yapacak? Dediklerine bakılırsa, dünya başlarına yıkılmayacak, mücadeleye kaldığı yerden devam edecekler. Oysa halklar şunu soracak: bu işte bir hile yok mu? Oportünizmin vereceği cevabı, 1 Kasım seçimleri sonunda takındıkları davranıştan biliyoruz. Ne demişlerdi o zaman, hatırlayalım: “Emekçiler, patlayan bombalardan korktu, kaosun bitmesi için oylarını AKP'ye verdi”. Bu seferki cevapları da şimdiden hazır:

AKP çok sıkı bir çalışma yürüttü, biz basında sesimizi duyuramadık, vs. vs. Oysa haysiyet de devrime dahildir. Yarı-aydınlanmış olsa bile, emekçi sınıflar politikada sağlam bir karakter görmek isterler. Bu denli baskı, açık terör, akıllara ziyan yasaklar, kanımıza dokunan bir yüzüzlükle söylenen yalanlar ve pişkinlikler ve sonra “her şey adıldı ve biz kazandık” diye davul zurnalı şöenler, sıradan emekçinin bile kanını beynine sıçratmayacak mı? Hırsız saklandığı deliğe kadar kovalamak isteğiyle içinde bir öfke uyanmayacak mı?

Uzun iç savaşın tecrübeleriyle pişmiş emekçileri ve Kürt halkını biraz olsun tanıdığını iddia eden her kişi, bu sorulara kesinlikle olumlu yanıt verecektir. Ve böyle anlarda, öfkesini burnundan soluyan halkın karşısına çıkıp, “Siz bombalardan korktunuz, o yüzden önümüzdeki maçlara bakacağız” demeye kalkan kim olursa, karaktersiz damgası yemeye hazır olsun.

Görev ve sorumluluk, devrimin ileri kitlesinde ve Leninistlerdedir. Umutları boşa çıkmış yarı-aydınlanmış kitlelerin karşısına “Biz size demiştik” üstenci tavrıyla çıkmak, ciddi bir hata olacaktır. Aksine, “umutlarınız çalındı, iradeniz gasp edildi. Şimdi sessiz kalan köleliği hak eder” diyerek onlara cesaret aşlamak, bu sayede, sandıktan zaten umudunu kesmiş ileri devrimci kesim ile, yarı-aydınlanmış olanları bir isyan pratiğinde birleştirmek için, önümüzde muazzam bir fırsat bulunuyor.

Referandum tiyatrosunun kepezelik dolu temsili sona erdiğinde, salondan alkış yerine şu çığlık yükselecek: Sahne Senindir Devrim!

Umut Çakır / 1 Nisan 2017

PARLAMENTER DEMOKRASİ

RTE, nihayet ağzındaki baklayı çıkardı ve zaten olmayan parlamenter demokrasinin göstermelik varlığının da ruhuna fatiha okunduğunu açıkladı: “*Artık parlamenter demokrasi yok.*”

Bu söz bize değil, devletin tepe noktasında oturmuş adama, RTE’ye ait. Böylece, gerçeği gizleyen şalı çekip alırken yerde yatanın kokuşmuş bir cesetten başka bir şey olmadığını da dünya aleme göstermiş oldu.

Parlamentonun kokuşmuş bir cesetten başka bir şey olmadığını biz söylediğimizde hop oturup hop kalkan, varlığını kanıtlamak için göğüslerine vura vura Meclis’i işaret eden cümle sosyal reformistler RTE’nin bu itirafı karşısında dut yemiş bülbüle döndüler.

Devletin başındaki zat, düzenin en önemli kurumu gibi duran şeyin yok hükmünde olduğunu söyledikten sonra ne diyebilirlerdi ki!

Burjuvazi, toplumu egemenlik altında tutarken bir yöntemden bir başka yönetime keyfi nedenlerle geçmez. Egemenliğinin varlık koşulları burjuva sınıfı yöntem değişikliğine zorlar. Eski yöntemlerin yetersiz kaldığı koşullarda egemenliğini sürdürmek için burjuva sınıf yeni/başka yöntemlere geçer. Son bir kaç yıldır tekelci sermaye sınıfının yapmaya çalıştığı şey budur.

Tekelci sermaye sınıfı, uzun yıllardır süren iç savaş/devrimci durum koşullarında egemenliğini ayakta tutmak için sürekli bir arayış içinde oldu. Ama tüm bu arayışların ortak noktası, devlet zorunun toplum üzerinde daima şu veya bu derecede uygulanmasıydı.

Tekelci sermaye sınıfı, 70’li yıllardan bu yana, zaman zaman dozu değişse de, devlet zoruna, şiddete, baskı ve teröre başvurmadan yönetemez halde.

Son bir kaç yıldır ise, birleşik devrimin önlenemeyen gelişimi nedeniyle, bir yandan faşist baskı ve terörü katliamlar düzeyine çıkarırken diğer yandan artık ayak bağı olarak görmeye başladığı

kendi öz kurumlarını da kendi eliyle tarihin çöplüğüne atmaya başlamıştı. Sadece emekçi sınıfların ve ezilen halkların mücadelesi değil ama kendi kurumları da demir bir mengene gibi onu sıkıştırıyor, boğuyor, birleşik devrime karşı hareket kabiliyetini sınırlıyordu.

Genel seçimler, burjuva partiler ve parlamento bütün gerici içeliklerine karşın yine de, egemenliğin tesisinde yavaşlatıcı bir rol oynuyor ve tam da bu nedenle tahammül edilemez bir noktaya gelmişti tekelci sermaye sınıfı için.

Genel seçimler, türlü çeşitli yöntemlerle uzun zamandır göstermelik bir düzeye indirilmişti zaten. Burjuva partiler de öyle. Birleşik devrime karşı sermaye sınıfının dinci-faşist bir kitleye ihtiyacı vardı ve bu ancak dinci-faşist bir iktidarla gerçek kapsamıyla gerçekleştirilebilirdi. Öyleyse, dinci-faşist iktidarın seçim/sandık hatırına değiştirilmesine izin verilemezdi. Sermaye sınıfı, 2015 seçimlerinden sonra bunu dünya aleme açık etti.

Leninist Parti, bu gerçeği, "Sandıkla Gitmeyecekler" sloganıyla emekçi sınıflara ve ezilen halklara anlattı. Artık ne genel oy hakkının ne de parlamentonun bir hükmü/değeri kalmıştı. Öyle ki, emekçi sınıflar ve ezilen halklar da artık bu kanaatneydi. Yani, dinci-faşist iktidarın sandıkla gitmeyeceği gerçeği kolektif, toplumsal bir bilinç haline gelmişti.

Nihayetinde, devletin tepesinde oturan adam, "Parlamentar demokrasi artık yok" sözleriyle bu gerçeği tüm çıplaklığıyla itiraf etmiş oldu. Sınıf savaşı sürecinde ortaya çıkan temel dönüm noktalarını ya da kırılma noktalarını kişilere, kişilerin özelliklerine bağlamaya alışkın olanlar bu durumu RTE'nin marifeti gibi görmeye ve göstermeye devam ediyorlar. Oysa sorun, o kişinin boyunu çok aşan boyutlarda.

Üzerine basa basa tekrarlamakta, hatırlatmakta fayda var. Tüm gelişmeleri RTE'nin karakterine, davranışlarına, kişiliğine bağlayanlar, "*yönetici konumundaki birinin kimi özellikleri nasıl oluyor da gelişmeleri belirleyen bir hale geliyor*" sorusunun üzerinden atıyorlar. "Erdoğan faşizmi" başlıkları atanlar, bu temel noktayı hep sessizlikle geçiştiriyorlar. Madem bir kişinin hırsı, özellikleri, eğilimleri üzerinden değerlendirmeye kalkıyorsunuz süreci, öyleyse bu kişinin söz konusu kerameti hangi şartlarda edindiğinin açıklamasını yapmanız gerekmez mi?

Sorunun temeli bir sınıfın, burada tekelci sermaye sınıfı söz konusu, kendi egemenliğini ayakta tutmak için egemenlik araçlarında bir değişikliğe gitmesidir. Kişiler burada belirlenmiş politikayı uygulayan bir figürden ibarettir, rolleri ve etkileri bununla sınırlıdır.

Tekelci sermaye sınıfının önemli egemenlik araçlarından birinin, parlamentonun ve onunla birlikte burjuva partilerin yok hükmünde olacak kadar göstermelik düzeye indirilmiş olmaları bize sosyal reformist partilerin yaşam damarlarından birinin kesilmiş olması yanında, birleşik devrimden duyulan korkuyu da gösteriyor.

Bu korku, egemen sınıfı başka önlemler almaya da yöneltiyor. “Türkiye kaosa girebilir” başlığını atan Washington Post gazetesi, Erdoğan’a mal ettiği şu önlemlerden söz ediyor: “Erdoğan sivil çatışma ihtimaline karşı iyi silahlandırılmış ve kendisine çok sadık yeni başka örgütlenmeler üzerinde çalışıyor. Hükümet polis özel kuvvetlerini ve istihbarat servisini orduyla bir çatışma ihtimaline karşı daha fazla silahlandırıyor. Erdoğan, aynı zamanda sivil yurttaşları silahlandırıp örgütleyerek 2013’teki gibi yaygın protesto ihtimaline karşı bunları kullanmaya hazırlanıyor”

“Parlamentar demokrasi yok”, yerine zor’un daha güçlü kullanımına doğru hazırlık var. Bir kez daha görüyoruz ki, büyük toplumsal sorunların çözümü zor’a dayalı biçimde, güç ilişkilerine bağlı olarak çözülür. Bu, sosyal reformistlerin hoşuna gitmese de, böyledir.

Başta Kürdistan sorunu olmak üzere, diğer bütün önemli toplumsal sorunların çözümü, burjuvaziyle, dinci-faşist iktidarla uzlaşarak, parlamentoda lak lak yaparak değil, birleşik devrimin zaferinden geçiyor.

Sosyal reformistlere ve düzen için çözüm umudunu halklara taşıyanlara söylenecek tek söz: Halkları aldatmayı bırakın, en azından gölge etmeyin yeter!

Taylan Işık / 23 Ağustos 2017

SİLAHLANMA

Düzen cephesinde silahlanma konusu günlerdir konuşuluyor. Konu biliniyor: SADAT adındaki, emekli subay ve diğer askerlerden oluşan kurum sivil faşist çetelere, Tokat, Konya ve daha açıklanmayan pek çok yerde kamplar kurarak silahlı eğitim veriyor. Halk Özel Harekat adı altında örgütlenen faşist çeteler, bu eğitimi alanların başında geliyor.

Mesele bundan ibaret değil. Dinci-faşistlerin bireysel olarak da hızlı bir silahlanma içinde oldukları herkesin malumu. Açıklanan son verilere göre iki milyonun üzerinde silah son yirmi üç ayda satılmış. Alıcıların büyük çoğunluğunun dinci faşist kesimler olduğundan şüphe yok. Bu kesim dışında kalanların açıktan ya da ruhsatlı silah alma şansı oldukça sınırlı. Elbette, dinci faşist kesim dışındaki güçler de silahlanıyor ama bunlar resmi kayıt dışındadır ve yukarıda açıklanan iki milyonun üzerindeki rakam resmi verilerdir.

O halde bir ara sonuç olarak şunu söylemek mümkün: devrimin toplumsal güçleri, Kürt halkı, Aleviler, yoksullar kayıt dışı silahlanırken dinci kesimler açıktan, devlet desteği ile ve doğal olarak daha büyük bir hızla silahlanıyorlar.

İkinci ara sonuç ise şudur: Karşı-devrim, ordu, polis ve diğer resmi militarist güçlerine ilaveten dinci-faşist çeteleri ve bireyleri iç savaşın ileriki aşamalarına, tayin edici çarpışmalara hazırlıyor.

Bu iki ara sonuçtan çıkarılması gereken derse gelince... Kısaca şunu söylemek gerekir: Genel olarak karşı-devrimin, özel olarak dinci-faşist iktidarın bu silahlanma sürecine karşılık, devrimin toplumsal ve örgütlü güçleri aynı biçimde karşılık vermeliler. Silaha silahla karşı konulur, çıplak beden, yumruk ya da seçim sandıklarıyla değil.

Bütün bu gelişmeleri, şimdi toplumun büyük çoğunluğu tarafından tartışılan, “bunlar seçimle giderler mi” sorusuyla birlikte ele almak gerekir.

Söylemeye gerek yok, bir kaç yıl öncesine kadar, yasalci sosyal reformistlerin de büyük katkılarıyla, böyle sorunun kendisi bile akıllara gelmezdi. Parlamenteoya inanç, seçimlerde sandıktan çıkacak sonucun her kesim tarafından tartışmasız kabul edileceği boş inanı kitlelerin bilinçaltına yerleşmişti. Leninist Partinin ısrarla izlediği “seçimleri boykot” politikası ve en son attığı “sandıkla gitmeyecekler” sloganı, sosyal reformistlerin ve burjuva ideolojisinin eşsiz katkılarıyla kitlelerin bilinç altına yerleşen bu boş inanı sarstı. Kralın çıplak olduğu düşüncesi yerleşmeye ve “kutsal” sayılana dokunulmaya başlandı. Artık sandıkların yani seçimlerin işe yarayıp yaramayacağı geniş kitleler tarafından tartışılıyor. Seçimlere karşı beslenen o boş inanç sorgulanıyor ve terk ediliyor.

Elbette kitlelerin bilincindeki bu değişim salt Leninist Partinin çabalarıyla gerçekleşmedi. Olayların öğretici gücü bu değişimin en güçlü dinamiği oldu. Böyle olmakla birlikte -ki kitleler söz konusu olduğunda başka türlü olması imkansız- Leninist Partinin politika ve pratiğinin bu değişimde büyük rol oynadığı; bunun Leninist Partinin bir zaferi olduğu bir gerçektir; olgudur.

Bu gerçeği bir parantezle belirttikten sonra devam edebiliriz.

Demek ki, dinci-faşist iktidarın kendi çetelerini ve kişileri silahlandırması, örgütlemesi ve silahlı eğitime tabi tutması iktidarın seçimle, sandıkla değişmeyeceği gerçeği ile sıkı sıkıya ilişkili. Birincisi, ikincisine hazırlık olarak yapılıyor.

Sezarın hakkı Sezara verilmeli. Dinci-faşist iktidar ve onun başı, iktidarı seçim gibi şeylerle devretmeyeceğini pek çok defa pratikte gösterdi. Haziran seçim sonuçlarını açıkça tanımadı, Kasım seçimlerini açık hilelerle “kazandı”; açık hilenin de yetmediği Nisan Referandumunda YSK’yı, hileli oyları, mühürsüz oyları vb vb saydırarak gerçekte kaybettiği referandumu “kazandı”. RTE, dinci faşistlerin iktidardan sandıkla gitmeyeceğini sosyal reformistlere daha nasıl anlatsın!

Sermaye sınıfı, kitlelerin sandıktan tümüyle uzaklaşmasını ve devrimci yollara girmesini engellemek için şimdi bir başka dinci-faşisti, A.Gül’ü pazara sürmeye çalışıyor; tıpkı faşist Akşener’i sahneye sürdüğü gibi. Sermaye sınıfının bu manevrasını hafife almamak, kitleler devrimci yol ve biçimlere sapmasın, sandıktan uzaklaşmasın diye cilalanıp piyasaya sürülecek bu badem bıyıklının sosyal reformistler tarafından da allanıp pullanacağını akıldan çı-

karmamalı. Sosyal reformistler, sandığın olmayan meşrutiyeti kaybolmasın diye, sermaye sınıfının bu manevrasına payanda olmaya teşne olduklarının işaretlerini vermeye başladılar bile.

Devrimin toplumsal ordusu olan emekçi sınıfların, ezilen halkların sandığı, seçimleri sorgulamaları devrimci yönde bir bilinç sıçramasıdır. Bu bilinç sıçramasının gereği ve ona paralel olarak silahlanma yoluna gidiyorlar. Karşı devrimin, düzenin sayısız katliamını yaşamış olanların başka türlü davranması düşünülemez.

Emekçi sınıflar sağlam karakterlidir; bilinçlerine ihanet etmezler, pratikleri düşünceleriyle uyum içinde olur. Onlar ve dinci faşist iktidardan nefret eden her kesim RTE ve iktidarının mesajını doğru biçimde anlayıp aldılar ve tam da bu nedenle, bir yandan seçimleri tartışma konusu yaparken bir yandan da silahlanıyorlar.

Şimdi, devrimin toplumsal güçlerini girdikleri bu yolda teşvik etmek, cesaretlendirmek, bu yolu derinleştirmek zamanı.

Emekçi sınıflar ve ezilen halkların bu yönelimi Leninist Partiyi güçlendirecektir!

Taylan Işık / 7 Ocak 2018

SEÇİMLER VE REFORMİSTLERİN ZAVALLILIĞI

Bütün sosyal reformist parti ve çevreleri bir kara düşüncedir almış gidiyor. Seçimlerde nasıl bir yol/politika izleyecekler? Sandık başına gidip seçimlere katılsalar, dinci-faşist iktidarın seçim tiyatrosuna figüran olacaklarını bildiklerinden böyle bir çağrı yapmaya cesaret edemiyorlar. Seçimleri boykot politikası izleseler, kendi varlık nedenleriyle çelişeceklerini görüyor ve bu yüzden “boykot” politikasına “evet” diyorlar.

Okurun kolayca görebileceği gibi, bu adamlar, iki saman yığını arasında kararsızlık yüzünden aklıktan ölen “Buridan’ın eşeği” durumundalar. Şimdi bu adamların düştükleri duruma biraz daha yakından bakalım. Örneğin, sosyal reformist partilerin sembolü diyebileceğimiz ÖDP Genel Başkanı Alper Taş’ın kafa karışıklığı, ne diyeceğini bilmezliği şöyle yansıyor:

“Bu AKP belli ki, savaş konjonktürünü arkasına alıp, savaşı da yaygınlaştırarak, OHAL’i daim kılarak ve seçim yasasını zaten çıkarttılar, bu seçim yasasına da dayanarak, ki seçim yasası bütünüyle kendilerini kaybettirmeme üzerine kurulmuş ve inşa edilmiş bir seçim yasası olarak gözüküyor. 2019’u kazanma gibi bir strateji içerisinde. Bir sosyalist olarak doğrusu söylemek gerekirse, böyle koşullarda yapılması gereken seçimlerin boykot edilmesidir.

Çünkü bu kadar adaletsiz ve bu kadar OHAL şartlarında, baskı koşullarında yapılacak seçimin demokratik olmadığı son derece açık ve nettir.” (Alper Taş)

Genel Başkan’ının sözlerine bakarak insan ÖDP’nin seçimlerde “Boykot” politikası izleyeceği sonucuna varır değil mi? Değil tabii ki. Öyledir diyen yanılır. Sonraki satırlar, boykot politikasının neden izlenmemesi gerektiğine ayrılmış.

“Ama boykot yapalım demekle olmuyor boykot. Boykota bir eğilimin olması gerekiyor. Halka da boykotunu yap, şurada meclisini kur diyebilmek lazım. Türkiye’nin sınıflar düzeyi bize böyle bir olanak sunmuyor.”

Ne yapsın Alper Taş? Ortada dinci-faşist iktidarın “sandıkla gitmeyeceğine” dair buz gibi gerçekler, serde ise tutsağı olduğu sosyal reformist dogmalar var. Boşa koysa dolmuyor, doluya koysa olmuyor. ÖDP böyle de diğerleri pek mi farklı? Fark bir yana daha beter durumdalar.

Pek komünist TKP'nin Genel Sekreteri Okuyan Kemal, “*Boykot çağrısından önce yapılması gerekenler var*” diyor. “Seçim sisteminde tuhaflıklar(!)” keşfeden Okuyan Kemal, önce halkı bu tuhaflıklar ve seçim sisteminde yapılan son yasal düzenlemelerle ilgili halkı aydınlatmak istiyormuş. Şöyle:

“Seçimleri boykot etmek bir siyasi tavrıdır ve bazen tek devrimci seçenek olabilir. Ancak boykotun şu anda tartışılması yanlış. Bunun yerine seçim sistemindeki tuhaflıklar ve son yasal düzenlemelerle ilgili halkı aydınlatmalı ve harekete geçirmeli. Bunu yapmadan bir yıl öncesinden boykot çağrısı yapmanın, kendini bağlamanın bir anlamı bulunmuyor.”

Öyle anlaşılıyor ki, seçimlere katılmak, dolayısıyla oynanacak seçim tiyatrosunda dinci-faşist iktidarın, düzenin figüranı rolünü üstlenmek, sosyal reformist bayrağın tartışılmaz anayasa maddesi gibi bir şey. Alper Taş, hiç olmazsa ve kişisel bazda da olsa, “dürüst” davranmaya çalışıyor ve “*Bir sosyalist olarak doğrusu söylemek gerekirse, böyle koşullarda yapılması gereken seçimlerin boykot edilmesidir*” diyor. Çünkü, dinci-faşist iktidar seçimleri kazanacak düzeneği kurmuş ve başka ihtimal de yok demeye getiriyor. Sonraki sözlerinde çark etmiş olsa da, seçimde figüran rolünü kabul etmeme arzusu açık. “Genel Sekreter” unvanlı, pek komünist Okuyan Kemal ise bu kadar da olamıyor ve “boykotun tartışılması”nı bile yanlış buluyor.

Daha ileri gidenler ve seçimlere katılmayı tehditvari bir üslupla partisine dayatanlar da var. Şimdilerde HDP'nin başında “Eş Genel Başkan” olarak endam gösteren, dünün “yetmez ama evet”çisi işte böyle biri. “Yetmez ama evet”le dinci-faşist iktidara yaptıkları eşsiz hizmet yetmezmiş gibi, şimdi de seçim tiyatrosunun kararlı bir figüranı olacağını ilan ediyor.

“HDP'nin gündeminde boykot yok, olmayacak. HDP'nin Meclisten çekilme gibi bir gündemi de yok.” İşte bu kadar. “Yetmez ama evet”çi Sezai Temelli, son derece kararlı ve sadece bu gün için değil, gelecek için de HDP'nin politikasına ipotek koyuyor. Kürt halkının

katiline “yetmez ama evet”iyle destek vermekte kusur etmeyen bu eski ÖDP’li, bu üslup için gereken gücü nereden devşiriyor, bilemeyiz elbette. Bildiğimiz, seçimlere yani dinci-faşist iktidarın üçüncü sınıf bir müsamesesine figüran olarak katılmadaki kararlılığıdır.

Şimdi verdiğimiz örneklerin, Kılıçdaroğlu'nun açıklamasıyla benzerliğine gelelim; hani şu dinci-faşist iktidar ne zaman zor duruma düşse ya da desteğe mutlak biçimde ihtiyaç duysa -Afrin'i işgal sürecinde olduğu gibi- can simidi rolünü kimseye kaptırmayan Kılıçdaroğlu'nun açıklamasına.... Kendi partisi içinden "Boykot" sesleri yükselmesi üzerine kendisine sorulan soruya Kılıçdaroğlu, külhanbeyi üslubuyla şöyle yanıt veriyor:

“Ne boykotu ya, zaten biz kazanacağız. Demokrasi isteyenlerin ağırlığını herkes biliyor. Demokrasiyi yeniden getirmek, tek adam rejiminden kurtulmak, hepimizin ortak talebi. Demokrasi talebi de tabii ki sandıkta dile getirilir. Biz de öyle yapacağız.”

Şimdi okur, "yetmez ama evet"çi Sezai Temelli ile Kılıçdaroğlu'nun üslubu arasındaki büyük benzerliği, kararlılığı daha iyi görüyor olmalı.

Oysa seçim-meçim kazanamayacağını; kazansa bile bir işe yaramayacağını, dinci-faşist iktidarın sandıkla, seçimle gitmeyeceğini dünya alem kadar kendisi de biliyor. Burada amaç, seçim tiyatrosuna figüran devşirmektir.

Buraya kadar, sosyal reformistlerin zavallılığını ve Kılıçdaroğlu/CHP ile benzerliklerini göstermeye çalıştık.

Ama gerçekte devrimci politika, “boykot” politikasının da ötesine geçmek, bir ayaklanmanın hazırlanması, dinci-faşizmin bir devrimle yıkılması gerektiği propaganda, ajitasyon ve pratik hazırlıklarıyla birleşmek zorundadır. Bunlar olmadan, “Boykot” politikası da, tek başına emekçi sınıfların ve ezilen halkların çıkarını içeren bir devrimci çözüm olamaz artık.

Taylan Işık / 4 Nisan 2018

SEÇİMLERİ DE SONUÇLARINI DA TANIMAYACAĞIZ!

Halkın aklıyla alay ediyorlar! Kimisi, “*kazanacağımız seçimleri neden boykot edelim*” diyor; kimisi, “*seçimlerde Kürdün tokadını yiyecekler*” diyor; kimisi, “*bu seçimlerde onları tarihin çöplüğüne süpüreceğiz*” diyor.

Kendilerini çok akıllı sanıyorlar ama, mantık tutarlılığı olan iki cümleyi art arda kuramıyorlar. “*Bu ortamda adil seçim mümkün değil, seçimler şimdiden şaibeli*” cümlesini kurduktan hemen sonra “*seçimleri kazanacağız*” diyebiliyorlar. Kendi kendilerini değil ama halkı aldatmaya; halkı sandık başına getirmeye ve seçimlerin sonuçlarını şimdiden “meşru” göstermeye çalışıyorlar.

Dinci-faşist iktidar, korku ve panik içinde bir “erken seçim” kararı aldı. Ama bu korku ve panik, kendilerini pek akıllı sananların göstermeye çalıştığı gibi, seçimi kaybetme ihtimalinden kaynaklanmıyor.

Dinci-faşist iktidar, seçimleri “kazanmanın” tüm koşullarını, yasal/pratik, çoktan hazırlamış durumda. Seçimler hileli de olmayacak. Her şey yasalara, anayasaya uygun biçimde yapılacak. İşçi sınıfını ve ezilen halkları sandık başına çağırınlar bunu bilmiyorlar mı? Bunca yasal düzenlemenin, KHK'nin vb vb neden çıkarıldığını bilmez olurlar mı hiç?

Evet, erken seçim kararı bir korku ve panik işaretidir. Ama bu korku, seçim kaybetmekten duyulan bir korku değil, bir ayaklanmadan duyulan korkudur. Alt üst edici bir ayaklanmanın koşulları her geçen gün olgunlaşıyor. Sivas katliamında aktif rol alan dinci-faşist Karamollaoğlu, Saadet Partisi Genel Başkanı bile “*Allah muhafaza*” dedikten sonra, “Bu memleketi siz isyana zorluyorsunuz. Zorlamayın, hata ediyorsunuz” diye eski yol arkadaşlarını uyarıyor.

Seçime bu korkuyu savuşturmak, muhtemel bir halk ayaklanmasını güçlerini birleştirmiş ve pekiştirmiş biçimde karşılamak; dizginleri tümüyle bir kişinin, Erdoğan'ın eline vermek üzere gidiliyor.

Guardian gibi gerici bir İngiliz gazetesi dahi, seçimlerin amacını ve içeriğini şu sözlerle tanımlıyor: “*Adil bir seçim ihtimali yok, dizginleri (Erdoğan) eline alacak.*” Hepsini bu.

Dolayısıyla dinci-faşist iktidarın ve onun başının kaybetme ihtimalinin olmadığı bir seçime, iki ülkenin işçi sınıfı, emekçileri, ezilen halkları sandık başına neden çağrılır? Galibi şimdiden belli bir seçimde sosyal reformistlere, sandık çağrısı yapanlara, baş aktöre koltuk değneği olma, figüran rolünden başka ne düşecek? Elbette hiç bir şey ve bu adamlar bu role gönüllüdür. Zor duruma her düştüğünde ya da ihtiyaç duyduğunda dinci faşist iktidara koltuk değneği rolünü hep üstlenen CHP’ye sözümüz olamaz. O, bunu sınıf karakteri ve varlık koşulları gereği yapıyor. “Yenikapı ruhu” budur; ezilen halklara ve emekçi sınıflara karşı “milli mutabakat”tır. Peki, HDP’ye ne oluyor?

HDP’nin “yetmez ama evet”çi eşbaşkanı, “*7 Haziran seçimlerinde ders verdik*” diyor. Olabilir; ama ders almayı bilmek de gerekiyor. Seksen milletvekili çıkardınız da ne oldu? Bir çok belediye başkanlığı kazandınız da ne oldu? Dokunulmazlıklarınız tutuklanmanıza engel mi oldu? Dinci-faşist iktidar, 7 Haziran seçimlerinde azınlık durumuna düşünce hükümeti mi bıraktı? Onu izleyen Kasım seçimlerini nasıl kazandıklarından ders aldınız mı? Ve en sonu, gerçekte kaybettiği referandumda yenilgiyi kabul edip köşesine mi çekildi? Siz bunlardan ders çıkardınız mı? Liste uzatılabilir ama gerek yok.

Emekçi sınıfları ve ezilen halkları, dinci-faşist iktidarı “*24 Haziran’da tarihin çöplüğüne göndereceğiz*” sözleriyle kandırmayın, ahmak yerine koymayın. İngilizin gördüğünü göremiyor musunuz? Bu seçimler, dizginleri Erdoğan’ın eline vermek için düzenleniyor ve kaybetme ihtimalleri yok. “Kazanmak” için her türlü tedbiri alıp, yasal düzenlemeleri yaptılar. Yani “hile yapıldı” deme şansınız bile yok.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar sağlam karakterlidir; gerçeğin gözünün taa içine bakmaktan korkmazlar. Onlar bu seçimlerin üçüncü sınıf bir tiyatro olduğunun farkındalar, bilincindedir. Bu nedenle şimdiden seçimleri de sonuçlarını da tanımama eğilimindedir. Seçimlerin hemen ertesi günü ahmak yerine konmamanın tek yolu da bu.

Dinci-faşist iktidar kendini ve düzeni korumak için, oyunun

kurallarına uyuyor; taraftarlarını örgütlüyor, silahlandırıyor, silahlı eğitimden geçiriyor. Çünkü biliyor ki, uzlaşmaz çıkarlara dayalı sınıflı toplumda yaşamsal sorunlar, yasalarla, görüşmelerle, müzakerelerle değil, güçler dengesine bağlı olarak zor yöntemleriyle çözülür.

Bir devrimci, emekçi sınıflardan ve ezilen halklardan bu gerçekleri saklayamaz, saklamamalı.

Seçimlere katılmak için can atan bütün sosyal reformistlerin ve oportünistlerin söyledikleri tek doğru, iktidarın korku ve panik içinde olduğudur. Ekonomik bunalımın yeni bir kriz dalgası, düzenin üstüne kara bir bulut gibi çöktü, çöküyor. İşgal ve ilhak politikasıyla yürütülen savaş, düzenin krizini daha da derinleştiriyor.

Bütün bunlar, Haziran Halk Ayaklanması yanında hafif kalacağı bir halk ayaklanmasının koşullarını hazırlıyor. Emekçi sınıflar ve ezilen halklar işte buna hazırlık yapmalılar. Devrimci güçler buna hazırlanmalı, propaganda, ajitasyon ve çağrılarını buna uygun yapmalılar.

Seçimleri ve sonuçlarını tanımamak iki ülkenin halklarını bir kez daha ayağa kaldırmanın çağrısına dönüşmeli.

Taylan Işık / 20 Nisan 2018

NE SEÇİMLERİ NE SONUÇLARINI TANIMALI!

Dinci faşistlerin seçimle/sandıkla gitmeyeceklerini ileri sürmüştük; o günden bu güne ortaya çıkan her gelişme bu öngörümüzü doğruladı. Bunun, önümüzdeki süreçte de böyle olacağı kesin. Sandıkla/seçimle gitmeyecekler; seçimler bir tiyatrodan ibarettir.

Dinci faşist iktidarın seçimle iktidarı kaybetme korkusu yok. Ama şimdi onları bir başka korku sarmaya başladı: İşçilerin, emekçilerin, ezilen Kürt halkının ve diğer ulusal topluluk halklarının seçimi ve sonuçlarını tanımama ihtimali.

Bu yüzden, seçimlerin ve sonuçlarının tanınmasını, kabul edilmesini şimdiden garantileme derdine düştüler. Dinci faşistlerin tasası, seçimleri kaybetmek değil, seçimler onlar için “çantada keklik” gibi. Tasaları, sahneleyecekleri seçim tiyatrosunun sonuçlarının kabul edilmesidir.

Bu konuda ilk işaret Numan Kurtulmuş’tan geldi. Dinci faşist iktidarın bu vitrinlik bakanı, bu kaygısını, tehdit karışımı şu sözlerle dile getirdi:

“Herkes şimdiden seçim sonuçlarını kabul edip, seçim sonuçları ne şekilde tecelli ederse etsin milletin tercihini saygıyla karşılamak mecburiyetindedir. Yani milletin tercihinin üzerine söz söylemek kimsenin hakkı olmamalıdır, kimsenin haddi olmamalıdır. Seçim sonrasında ortaya çıkabilecek olan kendilerince olumsuz bir tabloyu hiç kimse şimdiden, peşinen seçimleri mahkûm ederek yorumlamaya kalkmasın.”

Bu sözlerin bir korku, bir endişe sonucu olduğu apaçık. Peki, bu korku, bu endişe neden? Oysa şimdiye kadar ne burjuva partiler, hatta ne de sosyal reformist parti ve örgütler -bunlara “devrimci” görünümlüleri de dahil- seçimleri ve sonuçlarını tanımamayı ima bile etmiş değiller.

Bu yönde tek ses, Leninist Partiden geldi. Sadece Leninist Parti, işçilere, emekçilere, ezilen halklara seçimleri ve sonuçlarını

tanımama; seçim sonuçları açıklandığı anda sokağa çıkma çağrısı yaptı.

Belli ki, korku, bu çağrının devrimin toplumsal güçlerinde karşılık bulma ihtimalinden ileri geliyor. Çünkü, dinci faşist iktidarın seçim tiyatrosunda figüran rolüne dünden teşne gerici burjuva partilerin, sosyal reformistlerin aksine, emekçi sınıflarda ve ezilen halklarda sandık başına gitmeme, seçimleri ve sonuçlarını tanımama eğilimi tahmin edilenden de güçlü.

Dinci faşist iktidarın ve onun başının seçimleri kazanmayı garantiledikleri kesin. Yani “yazı da gelse tura da gelse” seçimde “zaferin” kendilerinin olacağından eminler. RTE, “Sistemi çalıştırmayacak herhangi bir gelişmeye fırsat vermeyiz” dedikten sonra işi biraz daha ileriye götürüp şu itirafta bulunuyor:

“7 Haziran’da da sistemi tıkayanlar veya tıkmak isteyenler oldu. Ben cumhurbaşkanı olarak sistemin önünü açtım. Ve hemen 1 Kasım seçimine gidildi. Kasım seçiminde halkımız, milletimiz ‘bu böyle olmaz’ dedi. Ve tek başına AK Parti’yi tekrar iktidara getirdi. Ve sistemin önü açıldı, çalışmaya başladı.”

7 Haziran’da ne olmuştu peki? Dinci faşist parti, seçimleri kaybetmiş, Meclis’te azınlığa düşmüş, böylece de hükümet anayasaya göre “düşmüştü”. Teorik/anayasal olarak böyleydi ama RTE ve onun iktidarı ne yaptı? Hadi, kendisinin sözleriyle söyleyelim: “Sistemin önünü açtı” yani seçim sonuçlarını tanımadı, hükümet işine devam etti ve konumlarını anayasaya uygun hale getirebilmek için hileli seçime gittiler.

Bütün bu olan bitenler karşısında burjuva muhalefetin tavrı ne oldu? İsyân duyguları içinde, ayaklanma ruh haline girmiş kitleleri yatıştırmak... Kılıçdaroğlu ve partisi, aynı rolü, 16 Nisan referandumunda, daha pişkin biçimde oynadı.

RTE, doğrusunu söylemek gerekirse, 24 Haziran seçimlerinin sonuçları ne olursa olsun iktidardan ayrılmayacağını açıkça ilan etmiş halde. “Seçimi kaybederseniz ne yapmayı düşünüyorsunuz” minvalindeki bir soruya, “köşemize çekiliriz” demiyor; “A,B,C planlarımız var” yanıtını veriyor.

Zaten dinci faşist iktidarın içinden gelenler de, örneğin Abdulatif Şener, RTE’nin kaybetse de iktidarı bırakmayacağını, “Ne pahasına olursa olsun Tayyip Erdoğan, Türkiye ekonomik krizden dolayı mahvı perişan olsa bile, işsizlik ayyuka çıksa, iş adamları

batsa, çiftçi açlık sınırının altına düşse bile iktidarı bırakmaz. Onun için önemli olan iktidarda kalmaktır” sözleriyle ortaya koyuyor.

Sadece o mu? Emperyalist basından Hatip Dicle’ye, oradan HDP’nin başka isimlerine kadar sayısız kişi ve çevre bu gerçeği biliyor. Ama soru ve sorun da bu noktada. Çünkü hepsi de bu seçimlerin bir tiyatrodan ibaret olduğunu bilmelerine ve dile getirmelerine karşın hiç biri, işçi sınıfına, emekçi kitlelere, ezilen halklara seçimlerin ve sonuçlarının tanınmaması çağrısını yapmıyorlar. Dinci faşistlerin iktidarı bırakmayacaklarını bilmelerine karşın hepsi de seçimlere katılmanın “faziletleri” üzerine bir çuval dolusu laf ediyorlar.

Sandık/seçim yoluyla dinci faşist iktidarı yıkabileceklerini söyleyerek, hem kendilerini hem de bu faşist iktidardan kurtulmak isteyen ezilen yoksul kitleleri, halkları aldatıyorlar. CHP ve onun başı Kılıçdaroğlu bu aşağılık görevi gönüllü üstlenmiş. Seçimlere, kazanmak için değil, RTE’nin hilelerine meşruluk kazandırmak için giriyor. Bugüne kadarki bütün seçim ve referandumlarda Kılıçdaroğlu ve partisine düşen rol buydu; önümüzdeki seçimlerde de bu olacak.

Emekçi sınıflara, yoksullara, Kürt halkına, diğer ulusal topluluk halklarına şimdiden seçimleri ve sonuçlarını tanımama, sokağa çıkma çağrısı yapmayanlar, devrim karşısında tarihi bir sorumluluk altına girmiş olacaklar. Ne müteveffa TKP’nin kılık değiştirmiş politikasından başka bir şey olmayan “AKP-MHP faşizmini geri letme” palavraları ne de başka bir bahane bu sorumluluğu ortadan kaldırır.

Leninistler, işçi sınıfını, Kürt halkını, emekçi sınıfları ve yoksul, ezilen halkları, seçimleri ve sonuçlarını tanımama; dinci faşist partinin “zaferini” ilan ettiği anda sokaklara çıkma çağrısını yapıyor. Dinci faşist iktidarı yıkabiliriz ve yıkılacaktır. Ancak bu, seçim-sandıkla değil, isyan ve ayaklanmayla olacak.

Seçimlere ve sonuçlarına bağlı kalmak, tanımak emekçilere, Kürt halkına çok daha şiddetli bir baskı ve zulüm getirecektir. Dinci faşist iktidar, ekonomik yaşamı dayanılmaz hale getirecek, yoksulluğu artıracak, sömürüyü yoğunlaştıracak politikaları; bu politikaları uygulamak için gerekli baskı ve terör tedbirlerini seçim sonrasına saklıyor.

Ama bütün bunlar önlenemez değildir. Dinci faşist iktidarın

seçim-sandıkla gitmeyeceğini söylemek umutsuzluk değil; gerçeğe korkmadan bakabilmektir. Aksine, seçim-sandığa bel bağlama mez-bahaya giden koyunun ruh haliyle davranma anlamına geliyor. Fakat, emekçi sınıfların, Kürt halkının ezici bir çoğunluğu böyle davranmayı kabul etmiyor; isyan ve ayaklanmacı ruh haliyle hareket ediyor.

Dinci faşist iktidarı yıkmanın tek yolu da bu. Sosyal reformistlere, onların kuyruğundan ayrılmayan oportünistlere söyleyeceğimiz şudur: Hiçbir şey bilmiyorsanız, yanı başımızdaki Ermenistan'ın burjuva muhalefetinden öğrenmeye çalışın. Dinci faşizmden kurtulmak isteyen öfkeli; isyan ve ayaklanmacı ruh haline sahip kitlelere sokağa çıkma çağrısı yapın.

Birkaç saat içinde atılan iki milyondan fazla “tamam” tweetinden, dinci faşist iktidarın bu sefer seçimle gideceği sonucunu çıkarmak ahmaklık ve halkları aldatmaktır. Buradan çıkarılacak tek sonuç, kitlelerin bu dinci faşist iktidardan ve RTE'den kurtulmak için şiddetli bir istek içinde olduklarıdır. Bu halk, dinci faşizme karşı sokağa çıkmaya, devrimci eyleme, isyan ve ayaklanmaya hazır olduğunun sinyallerini bu şekilde verdi.

Dinci faşizmin korkusu da bu. Halkların sokağa çıkmasından, seçimleri ve sonuçlarını tanımamasından korkuyor. Bu korkuyu gerçeğe çevirmenin, dinci faşist iktidarı bir devrimle yıkmanın olanak ve koşulları mevcut.

Leninistler bir kez daha, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfını, emekçilerini, Kürt halkını seçimleri ve sonuçlarını tanımamaya, dinci faşist iktidarı yıkmanın tek yolu olarak, sokağa çıkmaya çağırıyor.

Taylan Işık / 18 Mayıs 2018

SANDIKLA GİTMEYECEKLER!

Defalarca tekrarladık. Görünen o ki bıkmadan usanmadan tekrarlamaya devam etmemiz gerekiyor: Oyla, seçimlerle, parlamentoyla sorunlarımızın çözümü yok. Bugün emeğin kurtuluşu mücadelesinin önündeki en temel engellerden biri, bizi sandığa hapsedmeye çalışan, alıklaştırmaya uğraşan parlamenter budalalardır!

Düşünün. Binlerce insan tutuklandı. Her gün seçime girecek adaylar, sandık görevlileri, siyasal çalışma yürüten sıradan parti taraftarları göz altına alınıyor; tutuklanıyor. Parti binaları abluka altında, sık sık basılıyor. Parti başkanları tutuklanıyor, onlarca yılı bulan “cezalar” veriliyor. Yetmiyor. Seçseniz de görevden alırsınız... diye alenen tehditler savruluyor. Bırakın emek cephesinin adaylarını. Sermaye partilerinin adayları bile cezaevi ile tehdit ediliyor. Haklarında davalar açılıyor. Seçerseniz içeri atarız deniliyor.

Böyle bir siyasi ortamda Sezai Temelli çıkıyor ve temelli aklımızla alay edercesine “seçimle geldiniz, seçimle gideceksiniz” diyor! Bu kadarına artık pes! Parlamenter budalalığın, parlamenter ahmaklığın bu kadarına pes!

Benzer ahmaklık örnekleri cümle reformistlerce sergileniyor. Bugünün (31 Mart) Evrensel’ine şöyle bir göz atmak kafi! Sefer Selvi’nin çizimleri durumu tam olarak resmediyor. Eline oy pusulası tutuşturulmuş insanlar “ders vermek” için sandığa çağrılıyor!

Sorun seçime katılmak değil. Daha önce de üstüne basa basa söyledik. Seçime girmek veya boykot etmek, özel bir dönemin politikalarıdır. Burada sorun genel devrim mücadelesine, kopuşa ve yükselişe hangi politikanın hizmet edeceğinde düğümlenir. Sonuçta doğru zeminde ele alındığında her iki politika da devrimci sınıfın elinde somut gelişmelerin değerlendirilmesine göre devreye sokulur. Dönemi ve gelişmeleri yanlış değerlendirirseniz yanlış bir politikayı öne çıkarmış olursunuz. Kuşkusuz bu bir hata olur, ama çoğu zaman telafisi mümkün bir hata...

Ne ki parlamenter ahmaklık, bir hata değildir. O, emeğe karşı sermayenin yanında yer almaktan başka bir şey değil. Sorun artık emeğin kurtuluşu mücadelesinde mevcut şartlara göre seçimlere katılmak veya boykot etmek değil, emekçileri düpedüz sermaye düzeninin kutsanmasına götürmek, onun sınırlarına hapsedmek, devrimci mücadelenin önünde barikat olmak haline geldi. Sorun artık bir hiç derecesine inmiş, milyonların gözünde inandırıcılığı ve sürükleyiciliği tümden tükenmiş “kutsal ineği” canlandırma çabasında sermaye sınıfının doğrudan işbirlikçiliğini üstlenmek halini aldı. Durum artık seçim platformlarından, seçim kampanyalarından ve kazanma durumlarında parlamento ve diğer kurumlardan devrimin kürsüsü olarak yararlanma tavrını çoktan aştı. Bununla bir ilgisi kalmadı. Bu platformlara, bu kampanyalara ve bu kurumlara körü körüne bir inanç, iman ve bağlanma söz konusu artık. Bu, sermaye düzeninin kutsanmasıdır. Sermaye uşaklığıdır. Anayasal hayallerin emekçi yığınlar içerisinde yayılması için burjuva sınıfa destek olmaktır.

Bu gerçeği yıllardır anlatıyoruz. Bize giydirilmek istenen bu deli gömleğini giymeyeceğimizi defalarca haykırdık. Emekçilere dayatılan bu sahte ikilemi “Mecbur Değiliz” şiarıyla reddettik. Sorunlarımızın çözümünün sandıkta, mecliste, muhtarlıklarda olmadığını her fırsatta vurguladık. Bu yüzden tüm sorunların kaynağı olan sermaye egemenliği yıkılmadan hiçbir sorunumuzun köklü çözümünün mümkün olmadığına işaret ettik; “Sandıkla Gitmeyecekler” dedik.

Parlamenter hayaller, anayasal hayaller yaymak isteyen; bizi pasif bir bekleyişin bıktırıcı çukuruna sürüklemek için çırpınan bu sosyal reformist burjuva uşaklarına karşı gerçekleri tekrar tekrar söylemeye devam edeceğiz. İşçi ve emekçilerin, kadınların, gençlerin, Kürt halkının sorunları asla ama asla oyla, sandıkla değişmeyecek. “Faşizmi geriletmek” diye dillerine doladıkları ucube koca bir kandırmacadan ibaret. Bu söylemle girilen seçimleri anımsayın. “Son bir gayret” deyip sizleri sürükledikleri o umutsuzluk çukurunu anımsayın. Her seferinde tekrarlanan bu oyundan büyük düş kırıklıklarından başka ne geçti ellerinize? Bu saçma oyuna artık bir son vermek gerekiyor. Sandık bir kurtuluş aracı değil. O, kimi özel durumlarda güçlerimizi sınamanın, bir araya getirmenin, yahut biriktirdiğimiz öfkeyi patlatacak “meşru bir gerekçe yaratmanın” aracı

olabilir ancak. Daha ötesi değil! Her kim ki onu bir “kurtuluş aracı” olarak, bir “ders verme” aracı olarak, bir “hizaya sokma” aracı olarak gösteriyorsa, bilin ki o emekçilerin yanında değil, sermayenin yanında yer alıyor, sermaye düzenine hizmet ediyor.

Kurtuluşumuz kendi ellerimizde, gücümüz birliğimizde! Bu “evet hayır oyununu” oynamayacağız, seçimden seçime sandığa sürüklenip hayal kırıklığıyla evlerimize çekilmeyeceğiz. Buna mecbur değiliz! Biz gücümüzü üretim alanlarından, mahallelerimizden, sokaklardan alıyoruz. Oralarda bir araya gelerek, kendi öz örgütlenmelerimizi yaratarak güçleniyoruz. Sorunların köklü çözümünü oralarda gerçekleştirebiliriz. Bu düzenden, bu düzenin tüm kurumlarından tamamen kopmadan, onlardan umudu kesmeden kurtuluş yüzü göremeyiz. Bu düzen değişecek! Bunun yolu da sandıktan değil, sokaktan, kavgadan geçiyor. Unutmayalım, **“Sandıkla Gitmeyecekler!”**

Sinan Kaleli / 31 Mart 2019

HASSAS DENGELER

Bu yazı kaleme alınırken, bir çok büyük kentin yanında, İstanbul'un seçim sandıkları da kim bilir kaçınıcı kez sayılıyordu; mesele artık karakolluk olmuş, oyların sayımını yapan seçim kurulları hakkında Fetö soruşturması açılmasına varmıştı. Bahçeli “*Bu bir milli güvenlik meselesidir*” derken, dinci-faşist basın, ayağı yanık enik gibi “*Yeni Fetö Darbesi*” manşetleriyle çıkıyordu. Eğer, alınlarına namlu dayanmış görevliler tarafından oyların yeniden sayımından bir sonuç çıkmaz ise, dinci-faşist gericiiler şeytana pabucunu ters giydirerek, bizzat kendilerinin hazırlayıp kullandığı seçim hilelerini gerekçe gösterip, YSK'dan seçimin iptalini istemeye hazırlanıyordu.

Hemen belirtelim: Kavga, İstanbul'da hafriyat, çöp gibi hizmetlere kimin şeflik edeceği kavgası değil. Kuşkusuz, İstanbul belediyesinin yıllık bütçesi devasa boyutlarda ama, yine de kavga, yalnızca para ve rant kavgası değil; dinci faşizm merkezi yürütme erkine sahip olduğu sürece, bu devasa bütçeye istediği gibi yön verme olanağı bulacaktır. Mesele bundan çok daha büyük, derin ve de hassas. Bir yerel seçimin bu denli toz kaldırması kimilerine şaşırtıcı gelebilir. Ya da, tüm yaşananların, belediyeler yoluyla “kentleri yönetme”nin ne denli önemli olduğunu kanıtladığını ileri sürebilir. Her şey bir yana, atanan kayyumların böyle “kent yönetme” fantezilerine gerekli dersi vermediği anlaşılıyor; bunlara söylenecek laf kalmadı. 2019 yerel seçim sonuçlarını böylesine kavga konusu haline getiren nedeni, başka yerde aramak gerek. Devrim ile karşı-devrimin, iyice hassaslaşan karşılıklı dengeleri hesaba katıldığında, yaşananların hiç de şaşırtıcı olmadığı rahatça görülecektir.

Yine hemen belirtmekte yarar var. Sınıfların karşılıklı dengelerini belirleyen seçimler değildir; tersine, seçimler, olsa olsa, hassas dengelerin açıkça görülmesine vesile olabilir. Bu dengelerin

seçimlerden tartışmasız çok daha önemli ölçütlerini görmek isteyen, kitlesel isyan patlamalarına sahne olan 8 Mart ve muhteşem Newroz eylemlerine bakmalıdırlar. Bu konuda seçimlerin eğer bir önemi olduysa, devimci sınıfların ve yakın müttefiklerinin tutumundan çok, karşı-devrim saflarında hüküm süren dağılma, bozguna yakın havayı açığa çıkartmış olmasındadır. Dinci-faşizmi ve tüm sermaye kesimlerini paniğe sürükleyen esas mesele budur. Henüz kampanya döneminde bu dağılmanın farkına varıldı. Dinci-faşizm, önce “beka sorunu”nu öne çıkartarak, karşı-devrim kitle-sini toparlamaya çabaladı; bu yetmeyince “*şimdi bize ders verme zamanı değil*” diyerek, adeta yalvar yakar hale geldiler. Ama hiç bir ajitasyon, hiçbir baskı, karşı-devrim cephesindeki kopuşu önleyemedi ve büyük panik başladı. En ateşli dinci faşist yazarlar için bile, manzaranın özeti şu: “Sonun başlangıcı.”

Söz konusu kopuşun ölçüsü, çapı, tam olarak nedir diye sorulacak olsa, bir rakam vermek oldukça zor. Çünkü, bizzat içişleri bakanlığının hazırladığı seçmen listelerinde ne kadar şişirme yapıldığını ancak iktidarın fethinden sonra anlayabiliriz. Yine de konuyu araştıranlar var ve onlar 2 ile 7 milyon arasında bir oyun çeşitli yollardan dinci-faşizmin hanesine yazıldığını iddia ediyorlar. Biz, daha temkinli davranalım ve açıklanan resmi sonuçlar ile, çeşitli anket şirketlerinin ortaya çıkardığı sonuçlara dayanan, iki farklı rakam üzerinden konuyu kısaca irdeleyelim.

Açıklanan sonuçlara göre, AKP-MHP, 3 milyon oy kaybı yaşamış görünüyor. Öyleyse, bu kopuşun, kesin olarak, 3 milyonun da üzerinde olduğunu varsayabiliriz. Anketçiler ise, seçimlerden hemen önce, özellikle büyük kentlerde “kararsızlar”ın yani sandığa gitmeyeceklerin oranının %40 civarında açıkladılar. Bunun en az yarısının AKP-MHP tabanı olduğu söylendi. Yani, kayıtlı tüm seçmenlerin %20'sine denk gelen, en az 11 milyonluk bir “kararsız” oydan bahsediyoruz. İşini ciddiye alan anketçiler, bu denli kutuplaşmış bir politik ortamda, kararsızların olamayacağını, bu rakamın gerçekte, sandığa gitmeyi düşünmeyenleri ifade ettiğini söylediler.

İhtiyatlı bir tutum, her iki rakamın ortalamasını almayı ve küçük taşra kentlerinin daha az kararsız seçmenini göz önünde bulundurmayı gerektirir. Bu da bizi, 5 ile 7 milyon arasında bir rakama yaklaştırır. Özcesi, en kötümser tahminle %20, en iyimser tahminle %30'luk bir kopuştan söz edebiliriz. Sınıflar mücadelesi-

nin karşılıklı hassas dengeleri içinde, en kötümser tahmin olan %20 bile ciddi bir kopuşu ifade eder; ayrıca, uzun iç savaş tarihinin oldukça kısa sayılacak bir kesitinde, yani haftalar, aylar içinde, mücadelenin seyrinin hangi yöne ve hangi hızla evrildiğini işaret etmeye yeter.

Dinci faşizm, sermayenin tüm zenginliğini, kokuşmuş basını ve diğer faşist baskı aygıtlarının gücünü arkasına aldığı sürece, bu %20'lik kayıpla baş edebilir, telafi edebilir. Ama geride kalan, en kötümser tahminle %80'in benzer bir dağılıma dinamiğine sahip olması; dahası hızla değişen hassas dengelerde devrimin yeni bir atılım için fırsat kolluyor olması, bu kadarlık kopuşu bile, dinci-faşizm için en ciddi sorun haline getirmeye yeter. (Bu arada, seçim akşamı tüm televizyon kanalları geçerli oyların sayısını 42 milyon açıklamasına rağmen, sonradan bu rakamın bir anda 48 milyona yükselmesi, kayda değer bir başka garipliktir).

Dinci-faşizmin bir arada tutmaya çalıştığı karşı-devrim cephesi, sadece burjuvalardan teşekkül etmiş değil: Aksine, toplumun en altındaki yoksullardan en kaymak tabakaya kadar, toplumu oluşturan tüm sınıfların en çürümüş, tortu kesimlerini barındırıyor. Birbirinden çok farklı çıkarlara sahip bu kokuşmuş çorbanın asıl çimentosu ne siyasal İslamdır ne de devletin bekasıdır. Bu çorba, dinci-faşizm onlara sürekli küçük rantlar, sürekli bir güç ve hak edilmiş bir prestij sağladığı müddetçe, asıl öğelerine ayrışıp dağılmayacaktı. Ne var ki, bir yanda rant kapısını kapatan ekonomik çöküş; öbür yanda, muazzam baskı cenderesine rağmen geri adım atmayan devrimin kitle gücüyle yeniden alanlarda belirmesi, karşı-devrim çorbasında, farklı öğelerin birbirini özümseyemediği bu çorbada, çok hızlı kopuşları getirmeye başladı. İddia edilenin aksine, dinci-faşizmin diline doladığı “beka sorunu”, karşı-devrimci kitlelerin yakın gelecek kaygısını daha da alevlendirdi ve kopuşlara ivme kazandırdı.

Dikkat çekici iki yön daha var: ilki, bu denli aşırı kutuplaşma ortamında bile karşı-devrimin ciddi bir kopuş yaşamamasıdır. İkincisi, önceki dönemlerde mevcut hükümete bir ders vermek için yaşanan kopuşların, başka gerici partilere doğru kayması söz konusu iken, bu kez savrulma, sandıklardan uzaklaşma yönündedir. Her iki olguyu yan yana getirdiğimizde, bu kopuşun, öfkeyle beraber bir çaresizlik duygusu tarafından tetiklendiği bir arayışa işaret ettiği ve

devrimci saflara doğru bir adım olmasa dahi devrim karşısında “hayırhah” bir savruluşa kapı araladığı görülebilir.

Seçim sonuçlarına bakarak, devrim saflarındaki son durum da okunabilir. Son güne kadar seçim kampanyalarına ilgisiz kalanlar, oyların daha sayılmadan önce çalındığını bilerek ve hiç bir umut beslemeden sandığa gittiler. Ve sonuçların açıklandığı saatler içerisinde, bu umutsuzluk yerini bir zafer havasına bıraktı. Ne var ki, şimdi dinci-faşizmin İstanbul inadı, bu havayı çabucak dağıttı. Mevcut hükümete öfke duygularıyla devrime destek olan bu büyük kalabalıkların, bu denli keskin ve ani ruhsal değişim yaşamaları, olgunlaşmış bir devrimci durum için tipik bir manzardır. Keskin ve ani ruh değişimleri, kimi zaman umutsuzluk sınırında bunalan ve enerjisini kaybeden öfkeye bir canlılık, bir hareket kazandırır. Dahası, karşılıklı dengelerin hassaslığını devrimci sezgileriyle kavrayan ileri kesimleri, eğer harekete geçerlerse, arkalarında ezici bir çoğunluğu bulacaklarına dair bir umut ve kanaatle donatır.

Hassas dengelerdeki bu değişimler mutlaka kendi sonuçlarını yaratacaktır.

Umut Çakır / 26 Nisan 2019

YSK KARARI

YSK İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçimini iptal etti! İşin hukuki komedisi, saçmalığı vb tartışmaların manası yok. Karar özel sipariş bir karar. Ve bu gerçeği inkar edebilen kimse yok! Şu an toplumda genel bir öfke seli yükseliyor. Kendiliğinden protesto eylemleri yapılmaya başlandı. Yarınki CHP toplantısı sürecin seyri konusunda etkili olacak.

Yıllardır dinci-faşist iktidar piramidinin şekillenişine, “tek adamın kaderi ile sistemin kaderinin birleştiğine” dikkat çektik. Gezi sürecinde bunu özellikle vurguladık. Seçim süreçlerinde öne çıkarıldığımız “sandıkla gitmeyecekler” şiarı bunun ifadesiydi. Sürecin evrimi toplumdaki kökleşmiş yargıların adım adım kırılmasını, sistemin kutsallarının birer birer göçüp gitmesini getirdi. Her seçim döneminde daha büyük bir çaba harcaması gerekti sermaye dünyasının, o yarı ölü kutsal ineği ayağa kaldırmak için. 31 Mart, bir sandık yanılması, “anayasal hayaller” dünyasının son parıltısıydı. “Sandıkla gönderebiliriz”in son bir canlanması! Onca hileler, aleni dalavereler, kaba kuvvet, yasaların göstermelik anlamda bile hükümünün kalmayışı, Kürdistan’daki açık zorbalık ve soytarılık... bütün bunlar “kutsal ineğe” son inanç kırıntılarını da alıp götürmekteydi. Tek teselli bir dizi büyükşehir, ama özellikle İstanbul olacaktı. Ama... Bu gece YSK kararı bu hayalleri tuzla buz etti!

Yıllar boyu kavratmaya çalıştığımız gerçeği YSK bir gecede on milyonlarca emekçinin bilincine kazıdı! Bu kararla bir belediye başkanının elinden bir mazbatayı almadılar sadece. Geniş bir emekçi kesiminden “sanki sandıkla olabilir gibi” yanılması da sökülüp aldılar. Biriken öfke selinin önündeki son bentleri de çökertiyorlar.

Sosyal medyada öfke ve boykot tartışmaları yayılıyor. “Sandıkla gitmeyecekler” görüşü kökleşiyor. Öfke patlamaya yer arıyor. İş nereye varır, iktidarı sarsan patlamalar çıkar mı, şimdiden bir şey

söylemek mümkün değil. İmamoğlu'nun konuşmasının yarattığı “31 Mart'ta başardık, bu defa daha ezici bir zafer kazanabiliriz” etkisini göz önünde bulundurmak gerek. Öte yandan CHP'nin yarın alacağı karar da etkili olacaktır. Seçime katılma yönünde karar verecek olursa önemli bir kesim seçim çalışmalarına yönelecek, seçim atmosferine girecektir. Ya da YSK'nın bu akşam verdiği karara dayanarak 24 Haziran seçimlerini ve 16 Nisan referandumunu tartışmaya açacak hamlelerle hasmını köşeye sıkıştırmaya çalışabilir, ki bu başlı başına gerilimi artırır ve sokakları hareketlendirir. Olası bir boykot kararı ise çok daha ciddi çatışmaları gündeme getirebilir. Bu açıdan CHP'nin boykot yönünde bir karar açıklaması pek ihtimal dahilinde değil. Hatta eski seçimlere yönelik hukuki itiraz ile hasmını köşeye sıkıştırma hamlesi bile gelmeyecektir. Kuvvetle muhtemel “yine kazanırız” görüşü ileri sürülecek.

Tüm bunlara rağmen altını kalın çizgilerle çizmekte fayda var. Toplumda “artık seçim faslı bitti, bundan sonra sandıkla kazanamayız” görüşü gittikçe güçlenen bir eğilim. Seçimlerin dinci-faşizmi meşrulaştırdığı fikri pek çok emekçinin kafasında yer etmiş durumda. Yeniden sandığa gidilecek de olsa artık bu fikir emekçilerin bilinci haline gelmiştir. Bu, önemli bir kazanımdır.

Kendiliğinden başlayan protestoların büyüme ihtimali, yahut iktidarın atacağı olası kışkırtıcı adımların yaratacağı kitlesel tepkiler kesinlikle hesaba katılmalı. Büyük kalkışmalar ufukta beliriyor. “Sandıkla gitmeyecekler” ama YSK kararı sonrası sandığın tetiklediği kalkışmalarda gitmeleri güncel bir ihtimal. Emekçiler bunu mutlaka hesaba katacaktır.

Sinan Kaleli / 6 Mayıs 2019

DÜZENİN KUYUSUNU KAZAN YSK KARARI

Dinci faşist iktidar, seçimle gitmeyeceğini daha nasıl anlatsın? Leninistlerin yıllardır işaret ettiği durum, bir kez daha ete-kemiğe bürünmüş, somut, elle tutulur halde emekçi sınıfların ve Kürt halkının karşısına çıktı.

“Bir kez daha” diyoruz, çünkü gerçekte seçimleri tanımama, seçim sonuçlarına aldırma tavrı, dinci faşist iktidarın ilk defa yaptığı bir şey değil. Bu iktidarı seçimle, sandıkla yıkacağız diyen, emekçi sınıfları ve Kürt halkını aldatan sosyal reformistlerin gözlerden gizledikleri, unutturmaya çalıştıkları şey budur.

2015 Haziran seçimlerinden söz ediyoruz. Seçimlere, sandığa imanla bağlı olan sosyal reformistler, 2015 Haziran seçimlerinde dinci faşist iktidarın çoğunluğu kaybettiğini, ama buna rağmen hükümeti devretmediğini ısrarla unutturmaya çalışıyorlar.

Neden? Çünkü bu gerçek yani dinci faşist iktidarın seçimle sandıkla gitmeyeceği gerçeği, kabul edilirse kendi varlık nedenlerini açıklayamaz duruma düşecekler de ondan. Çünkü üzerinde durdukları ve varlıklarını sürdürdükleri politik zeminin nasıl bir bataklık olduğu ortaya çıkacak da ondan.

Ama gerçekler inatçıdır; gerçekler devrimcidir. Ne yaparsanız, ne etseniz eninde sonunda gerçeklerle karşı karşıya gelirsiniz.

Leninistlerin “sandıkla gitmeyecekler” düşüncesi şimdi emekçi sınıfların, Kürt halkının, kadınların, gençliğin, toplumun bu en dinamik ve sürükleyici güçlerinin kafalarında bir bilinç düzeyine gelmiştir.

Parlamentoya, seçimlere ilişkin yanılsamalar seçimlerin iptali kararıyla tuzla buz olmuştur. Şimdi, sokakta kime sorulsa, seçimlere güvenin kalmadığını, aslında geçmişte de güvenmediğini; YSK kararıyla bu düşüncenin pekiştiğini söyleyecektir.

Dinci faşist iktidarı bugüne kadar her yönden desteklemiş Avrupalı emperyalistlerin politik temsilcilerinden biri, Kati Piri, so-

nunda “Türkiye’de seçimle iktidarın değişeceğine güven kalmamıştır” diye açıklamak zorunda kalmıştır. Elbette, Avrupalı emperyalistlerin kaygıları, korkuları, endişeleri “demokratik seçim” yokluğu değil. Onlar, dinci faşist iktidarın bu gidişatının bir halk ayaklanmasına yol açmasından, dinci faşist iktidarın, tıpkı Sudan, Mısır ya da Tunus’ta olduğu gibi, bir devrime yol açmasından korkuyorlar.

Korku ve kaygılarında pek mi haksızlar?

Haksız olmadıklarını, seçimin iptali kararıyla birlikte İstanbul halkının sokağa çıkmasından da anlayabiliriz. İstanbul sokakları baştan sona kadar dolu. Kitleler “ne olacak” bekleyişi içinde. Devlet de, bozkırı tutuşturacak bir adımdan kaçınıyor; sokakları dolduran halka dokunmuyor.

Türkiye ve Kürdistan, en ufak bir kıvılcımla tutuşmaya hazır bir bozkır gibidir. Yeni bir durum değil. Fakat, dinci faşist iktidarın kendini korumak ve varlığını sürdürmek için attığı her adımı, faşist devletin her baskı ve terörü bozkırı daha da kurutuyor, tutuşmaya hazır hale getiriyor.

Seçimlerin iptali kararı, nereye varacağı önceden kestirilemeyecek yeni bir sürecin önünü açmıştır. İstanbul halkı, sokağa çıkarak bu sürecin yönü hakkında bir fikir verdi. Gelişmelerin sıçramalar halinde, patlamalar biçiminde gerçekleştiğinin ve gerçekleşeceğinin canlı, somut, elle tutulur örneği ile karşı karşıyayız.

Halk “yetti artık” demeye başlamıştır. Bu, Haziran Halk Ayaklanması öncesi duruma işaret ediyor. Haziran Halk Ayaklanmasında, görünenin aksine “sorun üç-beş ağaç” değildi. Koşulları hızla olgunlaşan ve üstümüze üstümüze gelen yeni ve çok daha şiddetli ayaklanmada da sorun “üç-beş oy” olmayacak.

Şüphe yok, Cumhurbaşkanlığını Erdoğan’a, üzerinde “adam kazandı” yazılı altın tepside sunan CHP, halkın dinci faşist iktidara, burjuva sömürücü düzene öfkesinin ayaklanmaya dönüşmemesi için elinden geleni yapacak. Dinci faşist iktidarın bu payandası, şimdiden kitleleri beklentiye sokmak, öfkelerinin yatışacağı zamanı kazanmak için “Her şey çok güzel olacak” sloganını ileri sürdü bile.

“Toplumsal uzlaşma” konusunda “çok kararlı” olduğunu ilan eden uzlaşmacı küçük burjuva parti de onun yardımcısı rolünde sahne alacak. Kimse bunlardan farklı bir beklenti içinde olmasın. Sosyal reformist partiler ve oportünist örgütler bu “yatıştırıcı” politikanın dolgu malzemesi olmaya dünden teşneler.

Bu süreçte, en büyük görev Leninistlere düşüyor. Yaşam, Leninistlerin düşüncelerini doğrulamakla kalmıyor ama devrimin toplumsal güçleri olarak, emekçi sınıfları, Kürt halkını, kadınları, gençliği bu düşünceler doğrultusunda eğitiyor, bu düşünceleri bir bilinç düzeyine yükseltiyor.

Bu, bir devrimci komünist parti için büyük bir avantaj ama ayaklanmada, devrimde kitlelere önderlik için her şey demek değildir. Bir halk ayaklanmasını devrime dönüştürmek, devrimi zafere taşımak için çok daha fazlası gereklidir.

Leninistler, her şeyden önce, bütün devrimci kitle eylemlerinde yer alarak bu eylemleri gidebilecekleri en ileri noktaya götürmek için bilinç olarak, pratik düşünce olarak hazır olmalılar. Kitlelere götürülecek sloganlar, kritik anlarda ne yapmak gerektiği konusunda kafalar açık olmalıdır.

YSK, Leninistlerin iğneyle kazıdıkları kuyuya keçelerle daldı ve Leninistlerin yıllar alan çabalarını bir gecede yüz kat, bin kat daha etkili hale getirdi. Bundan sonra seçimleri kimin kazanacağını önemi yok; sandığa, seçime; dolayısıyla parlamentoya, yerel seçimlere güvensizlik yok edilemez biçimde bilinçlere kazınmıştır.

Böylece, bir ayaklanmanın önündeki engel olarak seçim/sandık, parlamenter yol yanlısı YSK keçesinin darbeleriyle tuzla buz olmuştur.

Devrim, önündeki ciddi bir engelden böylece kurtulmuş oldu.

Özgür Güven / 7 Mayıs 2019

“SEÇERSENİZ GÖREVDEN ALIRIZ!”

Bu sabah Amed, Mardin ve Van Büyükşehir belediye başkanları İçişleri Bakanlığı tarafından görevlerinden alındı, yerlerine meşum kayyumlar atandı. Bakanlık içi boş uzun bir basın açıklaması ile minareye kılıf uydurmaya çalıştı. Açıklamanın özü “*sizi hiçbir yasal kurum ve mevkide çalıştırmayacağız*” şeklinde ifade edilebilir.

Bu yetki gasbı, bu görevden alma zorbalığı, her şeyden önce halkın tercih ve iradesinin yok sayılması, çiğnenmesidir kuşkusuz. Meydan okumadır. Hiçbir şekilde kabul edilebilecek, sineye çekilebilecek bir saldırı değildir. Asla sessiz kalınmamalıdır! HDP yaptığı basın açıklamasında bu saldırıya karşı sessiz kalmayacaklarını ilan etti ve herkesi desteğe ve dayanışmaya çağırdı. Doğruları ve gerçekleri söylemekten bir an olsun vazgeçmeden bu dayanışma çağrısına cevap vermek devrimci proletaryanın boynunun borcudur. HDP ve çevresinde kümelenen küçük burjuva sosyalizminin parlamenter ahmaklığını eleştireceğiz, ama bu demokratik tepki ile dayanışmaktan da geri durmayacağız.

Dinci-faşist iktidar bu sabah belediye başkanlarını görevden alıp belediyeleri basmakla kırıntı düzeyindeki anayasal hayalleri de yıkıp geçti. Sermaye her adımda kendi “kutsal değerlerini” alenen ayaklar altına almak zorunda kalıyor ve emekçilerdeki yanılısamayı kendi elleriyle yıkıyor.

Daha seçim öncesinde bizzat Erdoğan “seçerseniz görevden alırız” diyerek seçimin, kutsallık atfedilen sandığın hiçbir hükmünün olmadığını ve olmayacağını alenen ilan etmişti. En ideal burjuva cumhuriyetinde bile sınırlanmış bir hükmü olan sandığın bizim gibi faşist bir ülkede daha köklü bir anlam taşıması mümkün mü! Olmadığı zaten biliniyordu ama her ne hikmetse tüm seçim dönemi boyunca HDP ve onun çevresinde kümelenmiş geniş bir sosyalist kesimde parlamenter ahmaklık hastalığı gittikçe derinleşti. Sandığa olmadık anlamlar yükledi. “AKP-Saray faşizmini getirme” tü-

ründen ucubelerle “*bir oy çok şeyi değiştirir*” dediler. Emekçi kesimlerde parlamenter ve anayasal hayaller yaydılar. Üstelik tüm bunları daha seçimden önce “istediğimiz sonuç çıkmazsa görevden alırız” tehditlerinin olduğu ortamda yaptılar!

Bir değil binlerce, milyonlarca oyun köklü değişimlere yetmediği tüm seçim sürecinde görüldü. Bir dizi belediyede seçimi kazanan başkanlara mazbatayı vermediler. Aleni seçim hilelerine ve sahtekarlıklara yapılan itirazları görmezden geldiler. İstanbul’da seçimi yenilediler! Kürdistan belediyelerinin girişine elektronik kapılar koyup polis diktiler, fiili işgal uyguladılar. İşte böyle bir ülkede gözleri anayasal hayallerle körleşmiş, parlamentarizmle sakatlanmış olanlar emekçileri boş vaatlerle sandıklara çağırdılar!

Bu ahmaklığı eleştirirken sorunların sandıkla, seçimle çözümünün mümkün olmadığını defalarca anlattık. İktidarın seçimle değişmeyeceğini belirtip “sandıkla gitmeyecekler” şiarını ileri sürdük. Seçime, sandığa, parlamentoya, belediyelere, muhtarlıklara olmadık anlamlar yüklüyorsunuz dedik.

Seçimlere teşhir ve propaganda için katılmak başka bir şey, seçimler ve kurumlar eliyle sorunların çözülebileceğine inanmak ve emekçilere bunun propagandasını yapmak başka. Kurumlara ve düzene boş hayallerle bağlanmak demek bu ikincisi. Burjuva düzeni kutsamak demek. Ona hayat öpücüğü vermek, onu meşrulaştırmak demek. HDP ateşli bir şekilde bunu yaptı. Ve şimdi yayımladığı bildiride “*bu iktidarın zerre kadar demokratik meşruiyeti kalmamıştır*” diyor! İlk soru: Daha önce böyle bir meşruiyeti var mıydı? İliklerinize kadar işlemiş parlamentarizm nedeniyle o meşruiyet gerçekte sizin kafanızda olmasın? İkinci soru: Madem zerre kadar demokratik meşruiyeti kalmadı bu iktidarın, gereğini yapmak için gerekli çağrılarda bulunacak mısınız?

“Demokratik meşruiyeti kalmamış” bir iktidara karşı yapılacak şey, o iktidarı alaşağı etmek için emekçileri harekete geçmeye, grevlere, gösterilere çağırmaktır. Meşru olmayan iktidar, egemen olmak için rıza üretmeyeceğine göre, sadece zor yoluyla ayakta duruyor demektir. Bu faşist zora karşı emekçilerin yığınsal devrimci zorunu işe koşmak gerekir. Ve bunun yolu sandıktan, parlamentodan geçmez!

Sinan KALELİ / 19 Ağustos 2019

UZLAŞMACI SİYASET ÇÖKÜŞE MAHKUMDUR!

Görünüşe göre, HDP'nin tüm belediyelerden ve Meclis'ten çekilmesi konusu, hiç beklenmedik bir zamanda, Kürdistan halklarının ve Türkiye emekçi sınıflarının gündemine düştü. Gerçekten de bu tartışma ya da konu hiç beklenmedik biz zamanda ve alakasız koşullarda gökten zembille mi düşmüştü?

Elbette değil!

Yine görünüşe göre, tartışmalar -en azından basına yansıdığı kadarıyla- önce Sırrı Sakık'ın "*HDP bütün belediyelerden çekilmelidir*" açıklamasıyla başladı. Bu açıklamayı, Avukat Eren Keskin'in "*HDP Meclis'ten de çekilmelidir*" açıklaması izledi. Bu açıklamaları Selahattin Demirtaş'ın avukatı "*Füilen tasfiye edilen/edilmek istenen bir HDP var. HDP'nin elinde ise toplu istifa ederek ara seçim ile hodri meydan deme imkanı var. TBMM istifaları kabul eder ve ara seçim olursa ne ala: Yeni bir çıkış olabilir. Kabul etmezse, iktidarın tasfiye politikası ifşa olur*" sözleriyle tamamladı.

Ne oldu da, böyle birden bire, her taraftan "*Belediye ve Meclis'ten çekilme*" çağrıları gelmeye başladı. Gerçekte "birden bire" olan bir şey yok. Her şey bu açıklamalarla da başlamış değil. Tartışmanın kaynağı, Kürt halkının, Kürdistan halklarının giderek beraklaşan devrimci bilincinin yarattığı baskının artık karşı konulmaz boyutlara varmış olmasıdır.

Dinci faşizmle, mevcut iktidarla ve bu iktidar üzerinden düzenle, burjuvaziyle uzlaşma politikası izleyenler devrimci bilinç ve devrimci eylem isteği her geçen gün güçlenen Kürt halkını yakın zamana kadar sahte vaatlerle, yalanlarla, gerçekleşmeyeceği apaçık olan düzen içi hedeflerle oyalamış; bu sayede sandık başına götürebilmiş, CHP'nin peşine takabilmişlerdi.

Neler yoktu ki bu vaatler arasında. "AKP-MHP İktidarını süpürmek"ten tutalım da, bu iktidarı seçimle "geriletmek" hatta yıkmaya kadar, her şey vardı. Elbette, devrimci iktidar ve devrim hariç! Düzen içinde kaldıkları sürece, seçim-sandık yoluyla yapamayacaklarını bildikleri her şeyi vadetmekten çekinmediler.

Oysa tam da bu sırada Leninist Parti, seçimlerin beş paralık değerinin kalmadığını, sadece Türkiye’de değil, emperyalist-kapitalist ülkelerin büyük çoğunluğunda bunun bir olgu olduğunu somut örneklerle kitlelere anlatıyorlardı. “*Sandıkla Gitmeyecekler*” dedik. “*Halklara, emekçi sınıflara yalan söylemeyin, belediyelerin iktidarı düşürme gücü yok*” dedik. “*Belediyeleri kazansanız da size vermeyecekler*” dedik. Dahası, “*genel seçimlerde çoğunluğu kazansanız da hükümeti size vermezler, vermeyecekler*” dedik, sözlerimizin somut kanıtlarını gösterdik.

Reformistler, uzlaşmacılar, liberaller ve bunları bir adım arkadan takip eden tüm oportünist hareketler, Leninistlerin devrimci sesini bastırmak, kitleleri bu devrimci sestem “korumak” için neler yapmadılar ki? “*Belediyeleri kazansak fena mı olur*” türünden yavan ve bir o kadar da dar kafalı savunulardan tutalım da “*sosyalist yaşam örneği oluşturmak*” gibi sahte vaatlere kadar, akıllarına gelen ne varsa hepsiyle kitlelerin aklını çelmeye çalıştılar.

Kitleleri, her kritik anda AKP’nin payandalığına soyunan CHP’yi desteklemeye çağırdılar. Kürt halkı, bu burjuva kuyrukçusu siyaseti kabul etmiyordu. Yine de “bağrına taş basarak” öncü diye bildiklerinin ısrarlarını kırmayıp hem genel, hem de yerel seçimlerde sandık başına gittiler. Dahası, AKP-MHP iktidarını yıkmak, olmadı geriletmek umuduyla CHP’yi doğrudan, İYİ Parti gibi faşist kırması bir partiyi dolaylı biçimde desteklemeye razı oldular.

Ama sonuçta uzlaşmacılar, küçük burjuva uzlaşmacı parti içinde farklı kılıklara girerek köşebaşlarını tutan sosyal reformistler, yolun sonuna gelmiş bulunuyorlar. Kürdistan halklarının, özellikle de Kürt halkının dinci faşist iktidara, faşist devlete karşı, devrimci eylem, devrimci politika isteği; bu isteğin yarattığı devrimci baskı etkisini göstermeye başladı. “Belediyelerden ve Meclis’ten çekilmek” isteği işte bu baskının sonucudur. Kürt halkı, uzlaşmacıların hatırına da olsa bir daha taşı bağrına basmak değil, düşmanın kafasına fırlatmak istiyor.

Küçük burjuva uzlaşmacı partinin sözcüsü, Kürt halkının baskısı sonucu ifade edilen bu isteğe karşı hemen “*gündemimizde ne belediyelerden ne de Meclis’ten çekilmek yok*” diye açıklama yaptı. Tartışmaların dallanıp budaklanmasını; geniş kesimlere yayılmasını istemediği belliydi.

Dinci faşist iktidar, baskı ve terörünü giderek şiddetlendiriyor. Kürt halkının seçtiği belediye başkanlarının çoğunu görevden almakla kalmadı, aynı zamanda zindana da attı. Tutuklamalar, ağır zindan cezaları aldı başını gidiyor. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, bu politikalara, keyfi tercihten değil, egemenliklerini korumak için başka bir yol kalmadığı için başvuruyorlar.

Türkiye, hem bir iç savaş hem de şimdi gerçek bir dış savaşın tam ortasında. Bu koşullarda düzeni ayakta tutmak için baskı ve terörden; bu yöntemlerini iki ülkenin halkları üzerinde her geçen gün şiddetlendirmekten başka yol yok. En ufak bir gevşemenin kendi sonlarını getireceğini onlara akıl vermeye çalışan uzlaşmacılardan çok daha iyi biliyorlar. Bu yüzden gevşeyemezler, gevşetemezler.

Birleşik devrim ise Kürdistan ve Türkiye emekçi sınıflarını, ezilen halklarını eğitiyor, bilinçlendiriyor; onlarda faşizme ve kapitalizme karşı devrimci eylem isteğini, kesin kurtuluş özlemini güçlendiriyor.

İşte bu koşullar uzlaşmacı siyasetin zeminini ortadan kaldırıyor; bu siyaseti izleyen parti ve hareketleri çöküşe, politik iflase mahkum ediyor.

Söylediklerimizin pratik tezahürü, belediyelerden ve Meclis'ten çekilme isteğinin bu derece güçlü biçimde uzlaşmacı partinin karşısına çıkmış olmasıdır. Uzlaşmacı partinin kitlelerin bu isteğini alelacele reddetmesi sorunun özüne ilişkin bir şey ifade etmez. Uzlaşma yolunda ısrar etmesi Kürt halkından, Kürdistan ve Türkiye halklarından kopuşunu hızlandırmaktan başka bir sonuca yol açmaz.

Dün, kesin kurtuluş özlemi içindeki kitleleri sahte vaatlerle oyalayabiliyorlardı. Toplumun uzlaşmaz güçleri arasındaki çatışmanın şiddetlenmesiyle bu zeminlerini de kaybettiler.

Taylan Işık / 16 Kasım 2019

SANDIĞA BAĞLANAN BOŞ UMUTLAR

HDK (Halkların Demokratik Kongresi), dinci faşist iktidarın - bu kavram bize ait- *“Herhangi bir seçimle iktidarını devretmeye niyeti yoktur”* diye açıklamış 17 Mayıs’ta. Devamında emekçi sınıflar ve ezilen halklara *“Bu nedenle iktidarın seçim veya kriz nedeniyle kendiliğinden çökeceği yönünde bir hayale kapılmamalıdır”* uyarısını yapmış.

“Kişi kendinden bilir işi” derler. Dinci faşist iktidarın ya da kendi kavramlarıyla AKP-MHP iktidarının seçimle çökeceği/yıkılacağı hayaline kim kapılmış kendilerinden başka? Sosyal reformistlerden ve uzlaşmacılardan -tabii ki bir de bunların kuyruğundan ayrılmayan oportünistlerden- başka, dinci faşist iktidarı yıkmak için kitleleri sandık başına kim çağırıyordu?

HDK bu saptama ve uyarıyı ne zaman yapıyor? 17 Mayıs 2020’de. Yani “atı çalan Üsküdar’ı geçti”kten sonra. Ya da HDK’nın izdüşümü HDP bir sürü seçimlere katıldıktan sonra.

“İzdüşüm” olarak görmemizde hiç bir hata ya da sakınca yok çünkü HDK’nın bileşenleri neredeyse HDP’nin bileşenleriyle aynıdır. Hani eski bir banka reklamında söylendiği gibi, “yok aslında birbirimizden farkımız.”

HDK, bir şeyleri keşfetmekte geç kalmış bir bahtsızdan farksız. Dinci faşist iktidarın seçimle-sandıkla gitmeyeceği, yeni değil, yıllardır söyleniyor. Leninistlerin “Sandıkla gitmeyecekler” kampanyasını bir kenara koyup, gelin bu konuda kimin, ne zaman ve ne dediğine, kısaca bir göz atalım.

Avrupa Parlamentosu’nun (AP) Türkiye raportörü Kati Piri’den başlamak isabetli olur; çünkü uzlaşmacıların sosyal reformistlerin bu hanımefendinin sözlerine itiraz edeceklerini sanmıyoruz. İşte bu Kati Piri’nin bundan neredeyse bir yıl önce Mayıs 2019’da söyledikleri:

“Türkiye’de seçimle iktidarın değişeceğine güven kalmamıştır.”

HDK'lıların itiraz etmeyeceğini bildiğimiz bir başka kişiye, Ertuğrul Kürkçü'ye bakalım. HDP'nin "Onursal Başkanı" Kati Piri'den neredeyse bir yıl önce, 14 Mayıs 2018'de aynı duruma işaret ediyor.

"Seçim sonuçları 25 Haziran günü Erdoğan'ı sarayından çıkarmaya razı edebilecek mi? Ben bundan emin değilim."

Şu sorulabilir doğal olarak: HDP, bu sözlerden sonraki seçimde ne yapmıştır? Tabii ki seçimlere katılmış ve kitlelere iktidarı seçimle yıkabilecekleri vaadini yapmış.

Örnekler çok ama bir de burjuva cenahtan, bir zamanlar RTE'nin en yakınında bulunmuş birinin, Abdullatif Şener'in tanıklığına başvurmak yerinde olacak. Yine iki yıl önce, 2018'in Mayıs'ında Haziran seçimlerinden önce, bu adam tamı tamına şunları söylüyordu:

"Ne pahasına olursa olsun Tayyip Erdoğan, Türkiye ekonomik krizden dolayı mahvı perişan olsa bile, işsizlik ayyuka çıkarsa, iş adamları batsa, çiftçi açlık sınırının altına düşse bile iktidarı bırakmaz. Onun için önemli olan iktidarda kalmaktadır."

Elbette iktidarın gerçek sahibi tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist mali sermayedir; yani iş RTE'nin tercihlerine, isteğine kalmış değil. Ama iktidarın bu gerçek sahipleri, emekçi sınıfları, ezilen halkları baskı ve kölelik altında tutma; karşı devrim güçlerini sevk ve idare etme görevini RTE'ye vermişler. En azından şimdilik. Ama yine şimdilik konumuz bu değil.

Uzlaşmacılar, sosyal reformistler, liberaller ne olaylardan ne sözlerden hiç bir şey öğrenmiyorlar. 2015 Haziran seçimleri bir olgudur; dinci faşist iktidar seçimleri kaybettiği halde, ne yapıp edip, hükümeti devretmedi. Bundan bir şey öğrenmediler. Yukarda aktardığımız ve aktarmadığımız sayısız açıklamadan, sözden bir şey öğrenmediler; seçimlere katılmaya devam ettiler.

Ve yarın seçim olsa bunlar yine koşa koşa sandık başına giderler. Çünkü uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin itikadında "burjuvaziden umut kesilmez" ilkesi var.

Nitekim çok net bir tespit yaptıkları sanılan açıklamanın sonunda burjuva egemenliğe dair yine karınlarından konuşmayı ihmal etmemişler. Liberallerin "yeni normal" sakızını çiğnerken şu sözleri gevelemişler:

“Egemenlerin normal ezilenler için daimi bir sömürü ve ezilme anlamı taşımaktadır. Bizler; Halkların Demokratik Kongresi olarak, egemenlerin normaline son vermek için ezilenlerin gerçek olağanüstünü halini yaratma, yeni yaşamı inşa etme mücadelesini sürdürmeye her koşulda devam edeceğimizi ifade ediyoruz.”

Evet, aynen böyle. “Egemenlerin normaline son” verip “ezilenlerin gerçek olağanüstü halini yaratma” mücadelesine devam edeceklermiş.

Türkiye ve Kürdistan emekçileri de böylece HDK’nın yapacakları konusunda çok aydınlanmış oluyor.

Kişinin kafası ve politikası acınası bir boşluk içinde olunca işte böyle sözcüklere yüklenir.

Taylan Işık / 23 Mayıs 2020

GÜÇ BİRİKTİRMELİYİZ!

Sınıf savaşında emekçi sınıfların, ezilen, yoksul halkların kurtuluş mücadelesine öncülük iddiasındaki devrimci politikanın başlıca amacı ve özü budur: Güç biriktirmek.

Sınıf savaşı, tüm diğer savaşlar gibi bir savaştır ve tüm savaşların kuralları geçerlidir. Ancak, sınıf savaşının dış savaşlardan önemli farklılıkları da var. Sınıf savaşında, iç savaşta proletarya ve müttefikleri, dış savaşlardan farklı olarak, önceden hazırlanmış, eğitilmiş, silahlanmış birliklerle savaşa girmez.

Proletarya, savaş gücünü savaş alanında biriktirir. Savaş alanında deneyim edinir, iç savaş proleter safları bozup dağıttıkça saflarını tekrar tekrar düzenler.

Bu yüzden, devrimci politika bir güç biriktirme sanatıdır. Devrimci politika, sınıf savaşı koşullarının Marksizm-Leninizme dayalı doğru devrimci çözümlemesinin, emekçi sınıflara iktidarın fethine giden yol ve yöntemlerin gösterilmesinin yanı sıra, bu büyük amaçlara ulaşmak için güç biriktirme sanatı olarak görülmeli.

Bundan ne sonuç çıkar?

Akla, ilk elden gelebilecek sonuçları söyleyelim: Devrimci politikalara sahip olmak, bu politikaları kararlılıkla savunmak yetmez; bunları sabır ve inatla devrimin toplumsal güçleri olan işçilere, emekçilere, gençliğe, Kürt halkına, Alevilere, ulusal topluluk halklarına vb vb götürmek, anlatmak, açıklamak gerekir. Bu ısrarlı çalışmayla devrimin toplumsal güçlerini Leninist politikaların doğruluğuna, devrimci niteliğine ve kurtuluşun yolunun bu politikalarından geçtiğine ikna edebilmeliyiz.

Israrla ve ısrarla yürütülecek bu ikna çalışması olmadan devrimci politikaların geniş kitleler tarafından benimsenmesi ve böylece maddi bir güce dönüşmesi mümkün değil. Başka bir anlatımla, biz doğruyu yazdık çizdik diye geniş emekçi kitleler hemen bunu kavrayıp saflarımıza koşacak değil.

Oysa pratikte etkili bir devrimci güç olmak, bir güç örgütü olmak ancak devrimin toplumsal güçlerinin saflarımıza gelmesi, Leninist bayrak altında toplanmasıyla mümkün olur. Bu sağlanmalı.

Devrimin toplumsal güçlerini, yani, öncelikle öncü devrimci işçileri, devrimci gençliği, toplumun diğer alanlarındaki en ileri devrimci güçleri Leninist bayrak altında toplamak için en önemli, en etkili araç elimizin altında. Bu, sınıf savaşının pratiği içinde doğruluğu kanıtlanmış devrimci politikadır.

Leninistler, sınıf savaşının her alanına ilişkin devrimci politikalara sahip olduklarını dosta, düşmana kabul ettirmişlerdir. Başka parti ve örgütlerin, isim vermeden, Leninist politikaları, kendi politikalarıymış gibi ve ilk defa kendileri tarafından öne sürülmüş gibi yazıp çizmeleri söylediklerimize bir örnektir. Leninist sloganları, yine isim vermeden ve yine kendi sloganlarıymış gibi kullanmaları bir başka örnektir.

Bu konuda iki-üç somut örnek vermek yerinde olacak. Birinci örnek “Birleşik Devrim” sloganına ilişkindir. Ayrıntılara girmeden, kısaca, Türkiye ve Kürdistan devriminin birleşik bir devrim olarak gelişeceğini, ayrı devrim teorilerinin yanlış olduğunu teorik temelleriyle ortaya koyan ilk ve tek parti Leninist Parti oldu. Yıllar içinde, iki ülke devriminin birleşik karakterde olacağı ve olması gerektiği bizzat sınıf savaşı tarafından doğrulanınca şimdi bu stratejik slogan pek çok hareket tarafından, üstelik teorik temellerini anlamadan, kullanılmaya başlandı.

İkinci örnek, çok daha bilinen bir durum olarak, “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak” sloganının başına gelendir. Leninist Parti’ye ait olan ve belli bir stratejiyi ifade eden bu slogan, içerdiği anlam hakkında en ufak bir düşünceye sahip olunmadan başka parti ve örgütler tarafından kullanılmaya başlandı.

Son olarak, dinci faşist iktidarın seçimlerle gitmeyeceğini, faşizme karşı demokrasi mücadelesinin bir devrim mücadelesi olduğunu ortaya koyan Leninist politikadır. Şimdi bu politika sadece başka parti ve örgütler tarafından değil, kitleler tarafından da kabul ediliyor. Yani bu politika giderek maddi bir güce dönüşmeye başladı. Kitlelerdeki ayaklanma havasının oluşmasında, dinci faşist iktidarın ve bir bütün olarak faşizmin sandıkla-seçimle gitmeyeceğini, yıkılmayacağını kitlelerin anlamış olmasının temel bir rolü var. Leninist Parti, kendi dışındaki tüm parti ve örgütler, gizli-açık seçim

sandıklarına koşarken, yıllar önce, “sandıkla gitmeyecekler” sloganıyla bu duruma işaret etmiş, kitlelere bu gerçeği göstermişti.

Bu kadar örnek yeter!

Peki tüm bunlardan nasıl bir sonuç çıkarmak gerekir?

Buradan çıkarılması gereken başlıca sonuç, güç biriktirmek, güç örgütüne dönüşmek için, başta Leninist işçiler, gençler ve kadınlar olarak militanca ve partizan bir ruhla mücadele etmek, ev ev, kapı kapı dolaşarak, gidilebilecek her fabrikaya, her atölyeye, her köye, her okula giderek işçi ve emekçilerle canlı, sıkı bağlar kurmaktır.

İşçilerin, emekçilerin gözünde Leninistleri görünür kılmalıyız. Bunun için bedel ödenmesi, gece gündüz büyük bir özveriyle, cesaret ve tutkuyla çalışılması gerektiği açık. Fakat, bir devrimde kitlelere öncülük iddiası başka türlü gerçeğe dönüştürülebilir mi? Sırf politik doğruları söyledik diye sınıf savaşının, iç savaşın ateşleri içindeki kitleler “buyrun öne geçin” mi derler! Kendileriyle daha önce sıkı, canlı ilişkiler kurulmamış ise bu durumda kitlelerin söyleyeceği tek şey “dün neredeydiniz” olur.

Leninist Partiyi kitlelerin gözünde görünür kılmamanın tek yolu, böylesi bire bir ilişkiler değil. Bu yolla birlikte, irili-ufaklı demeden eylem halinde olmak, mücadelenin değişik biçimlerine başvurmak gerekir.

Devrimci komünist düşünce ve sloganları yaymak, kitlelerle canlı, sıkı, bire bir ilişkiler kurmak, Leninistleri görünür kılmak; böylece güç biriktirmek ve bir güç örgütüne yükselmek için herkes kolları sıvmalıdır.

Taylan Işık/ 23 Temmuz 2020

SEÇİMLER

Dinci faşist iktidarın savaş gibi toplumu derinden sarsacak, kimsenin önceden kestiremeyeceği girişimlerde bulunması dahil, emekçi kitlelerde öfke yaratacak her adımı, izlediği her politika seçime endeksli açıklanır oldu.

Bu konuda başı çekenler, parlamento ve seçimlerden başka bir mücadele aracı tanımayan sosyal reformist partiler, küçük burjuva uzlaşmacılar ve liberaller oluşan politik karışımdır.

Onlara göre, Ayasofya Cami'ye mi çevrildi, RTE ve şürekasının oy hesabı nedeniyledir. Minbere kılıçla mı çıkıldı, dinci faşist kitleyi konsolide edip oylarını artırmak içindir. Yunanistan'la, Fransa'yla savaşın eşğine mi geldiler, olası bir erken seçimde oy yüzdelerini yükseltmek içindir.

Liste böyle uzayıp gider.

Devam etmeden önce şunun altını çizelim: Elbette hiçbir toplumsal gelişme tek yanlı sonuçlara yol açmaz. Özellikle toplumun tüm sınıflarını etkileyecek büyük toplumsal girişimler çok yönlü etki ve sonuçlara yol açar ve bu nedenle bu tür gelişmeler değerlendirilirken çok yönlü ele alınmak zorundadır.

Bununla birlikte, her politikanın, her girişimin bir temel amacı, bir temel hedefi ve temel sonuçları olur. Burada önemli olan nokta, bu çok yönlü etki ve sonuçlardan hangisinin başat, belirleyici, süreci açıklayıcı olduğunu doğru tespit etmektir. Lenin'in sözleriyle söyleyecek olursak, yakaladığımızda, zincirin tümüne sahip olmanızı sağlayacak halka hangisidir; bunu saptamak gerekir.

Dinci faşist iktidarın korkusu seçimlerde kaybetmek mi? Bu soruya olumlu yanıt veren kişi ya da politik hareket için ne tarihten ne de yaşadıklarından bir şey anlamış, bir şey öğrenmiş diyebiliriz.

Dinci faşist iktidarın korkusu seçimleri kaybetmek değildir. Çünkü dinci faşist iktidar, ya kaybedeceği seçimleri yaptırmayacak ya da düzenleyeceği seçimleri mutlaka kazanacak biçimde ayarlayacaktır.

Dinci faşist iktidar gerçekte bu olguyu açıkça ortaya da koymuştur. Defalarca işaret ettiğimiz şu örnek bile, anlama yeteneği olan biri için yeter: 2015 Haziran seçimlerini dinci faşist parti kaybetmesine ve azınlık durumuna düşmesine rağmen hükümeti devretmemiştir. Şimdinin “sert” muhalifi, Davutoğlu, bu politikanın ana aktörlerinden biriydi.

Arkasından Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, kaybetme riski ortaya çıkınca, oylar sayılmadan kendini “Başkan” ilan etti; itiraz edenlere “atı alan Üsküdarı geçti” dedi ve yoluna devam etti. “Adam kazandı” tweeti ile CHP ve onun adayının RTE’nin kendini “başkan” ilan etmesindeki büyük rolünü de unutmamak lazım.

Arkasından, yerel seçimlerde dinci faşist iktidarın izlediği politika halen hafızalarda taze, üzerinde durmaya gerek yok. Ancak bir farkla ki, konu eninde sonunda yerel seçim/belediyeler olduğu için dinci faşist iktidar son anda seçim sonuçlarını tanıma yoluna gitti.

Faşist devletin ve tekelci sermaye sınıfının, parlamenter bakış açısına da sahip olsa, “sosyalist” eğilimli bir partinin parlamentoda, bırakalım çoğunluk elde etmeyi, etkin olmasına dahi izin vermeyeceğini biliyoruz. Bu gerçeği, sosyal reformistlere, “Bilal’in anlayacağı” dille de anlattık.

TİP tarihinden, 1969 seçimlerinden örnek verdik. Olmadı, 1994’te DEP’in başına gelenleri aktardık. Ne var ki, sosyal reformistlerin burjuvaziye güvenleri ve parlamenter yola bağlılıkları öylesine güçlü ki, ne bir şey anlayacak ne de bir şey öğrenecek halleri kalmış.

Oysa dinci faşist iktidarın başı, değişik vesilelerle de olsa seçimlerle hükümetin değişmesine izin vermeyeceklerini defalarca, dobra dobra açıkladı.

“Sistemi çalıştırmayacak herhangi bir gelişmeye fırsat vermeziz. (...) 7 Haziran’da da sistemi tükayanlar veya tükamak isteyenler oldu. Ben cumhurbaşkanı olarak sistemin önünü açtım. Ve hemen 1 Kasım seçimine gidildi. Kasım seçiminde halkımız, milletimiz ‘bu böyle olmaz’ dedi. Ve tek başına AK Parti’yi tekrar iktidara getirdi. Ve sistemin önü açıldı, çalışmaya başladı.”

Burada söz konusu olan bir sistem değişikliği, barışçıl yolla da olsa sosyalizme geçiş filan değil. Dinci faşist iktidar, düzen içi de olsa artık bir hükümet değişikliğine izin vermeyeceklerini, “sistemi

çalıştırmayacak herhangi bir gelişmeye fırsat verme”yeceklerini açıklayalı kaç yıl oldu.

Sorunun gerçek nedenini, kaynağını görebilmek için RTE’yi böyle konuşturan güce bakmak lazım. Türkiye ve Kürdistan’da iktidarların politika ve tutumlarını kişi ya da partilerle açıklamak bir alışkanlık haline geleli çok oldu. Kişi ya da partilerin gerçek iktidar sahipleri oldukları sanılır ve böyle fikir yürütülür. Oysa tüm kapitalist ülkelerde gerçek iktidar sahipleri kapitalistlerdir; tekelci sermaye sınıfıdır. RTE ve onun dinci faşist iktidarının arkasındaki güç de Türkiye tekelci sermaye sınıfıdır.

Bu sınıf, birleşik devrime karşı tüm yetkileri merkezileştirerek dinci faşist iktidara ve onun başının eline vermiştir. Dinci faşist iktidarın attığı her adım, birleşik devrimin yenilgiye uğratılması, tek elci sermaye sınıfının egemenliğinin korunması ve ayakta tutulması içindir.

Bu yüzden anlama yeteneğini yitirmemiş olanlara yıllar önce “sandıkla gitmeyecekler” demiştik.

Anlama ve öğrenme yeteneğini yitirenlere yapacak bir şey yok.

Taylan Işık / 10 Eylül 2020

İKTİDAR SEÇİMLE DEVREDİLECEK Mİ?

Başlığı soru biçiminde yapmamıza bakılmasın, Leninistlerin bu konudaki bakış, tespit ve politikaları başka hiç bir harekette olmadığı kadar net: Türkiye'de iktidar, artık seçimle devredilmeyecek.

İktidarın seçimle devredilmeyeceği gerçeği bizim iddiamız değil, şu anda Dışişleri Bakanlığı koltuğunu işgal eden zata, Mevlüt Çavuşoğlu'na ait. Yani, seçimde yenilirse koltuğu devretmesi gereken şimdiki hükümet, iktidar, yönetim, ne dersiniz deyin, işte onlar “hiç heveslenmeyin, böyle bir devir olmayacak” diyorlar.

Kendisi söylüyor “Seçim olsa da iktidar size verilmeyecek” diye. Üstelik kastettiği HDP filan de değil, düzenin has partilerinin İYİ Parti ve CHP. Buna tekrar geleceğiz.

Ancak bu kadar çıplak biçimde açığa çıkmış gerçeklere rağmen Türkiye ve Kürdistan gerçekliğinden kopmuş, hayal aleminde gezinenler, ilk seçimlerde dinci faşist iktidarı yıkıp kendilerinin iktidar olacağını ileri sürmeye devam edebiliyorlar.

Bunlardan biri, HDP Eş Genel Başkanı Mithat Sancar'dır.

Bitip tükenmez boş bir “iyimserlik” mi, emekçi sınıflardan, emekçilerden, Kürt halkından gerçekleri saklama çabası mı; yoksa faşist devlet ve tekelci sermaye sınıfı adına, birleşik devrimin bu toplumsal güçlerini aldatma, oyalama isteği mi bu duruma yol açıyor bilemiyoruz.

Bildiğimiz şey, Leninistlerin yıllar önce yaptıkları tespitin şimdi ete kemiğe bürünmüş, somut, elle tutulur biçimde karşımızda durduğudur: “Sandıkla gitmeyecekler”. Dahası var. HDP Eş Genel Başkanı uzlaşmacı politikaya devam edebilmek için, ilk seçimde -gerçi onu HDP'nin kapatılması şartına bağlıyor ama önemli değil- iktidar olacaklarını iddia ediyor ama artık çok daha geniş güçler Leninistlerin uzun yıllar önce gösterdikleri gerçeği şimdi kabul ediyorlar: “Sandıkla gitmeyecekler.”

Bunun son örneği, KCK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi Sozdar Avesta “*Bu sözlere tenezzül edilmemeli*” başlığıyla verilen mücadeleye ilişkin yaptığı uzun değerlendirmesinde dinci faşist iktidarın “reform” vaatlerinin sahteliğini vurguladıktan sonra bu iktidardan kurtulma yöntemi konusunda şu tespitte bulunuyor:

“Faşist Erdoğan ve Bahçeli seçimlerle gitmeyecektir. Ancak direniş ve mücadele ile yıkılabilirler.”

Evet, Leninist Parti’nin yıllar önce tespit edip iki ülke emekçi halklarını uyardığı gibi seçimle ve aynı anlama gelmek üzere sandıkla gitmeyecekler. Görülüyor, gerçekler devrimcidir ve er geç kendilerini kabul ettirirler.

Aslında, dinci faşist iktidar, öyle basit bir seçim/sandık yoluyla gitmeyeceğini 2015 Haziran seçimlerinde, sözlü olarak değil ama pratik adımlarla ilan etmişti. Hatırlanacaktır, dinci faşist iktidar, söz konusu seçimlerde Meclis çoğunluğunu kaybetmesine rağmen ne yapıp edip hükümeti devretmeyerek erken seçim kararı almıştı. Üç yıl sonra RTE, bu politikayı bundan böyle gerektiğinde tekrar uygulayacağını şöyle ortaya koymuştu:

“7 Haziran’da da sistemi tıkayanlar veya tıkamak isteyenler oldu. Ben cumhurbaşkanı olarak sistemin önünü açtım. Ve hemen 1 Kasım seçimine gidildi. Kasım seçiminde halkımız, milletimiz ‘bu böyle olmaz’ dedi. Ve tek başına AK Parti’yi tekrar iktidara getirdi. Ve sistemin önü açıldı, çalışmaya başladı.”

“AK Parti’nin tek başına gelmesi sistemin önünün açılmasıdır” ve geçmişten ders aldığını anlatmaya çalışan RTE, bir daha *“sistemin tıkanmasına izin vermeyeceğini”* açıkça söylüyor. Seçimle/sandıkla gitmeyeceklerini daha nasıl anlatsın!

Ama Çavuşoğlu, anlamayanlar anlasın diye bir kez daha anlatıyor. Faşist İYİ Parti’den bir Milletvekilinin *“Bütçeyi iktisatlı kullanın. Yılın ikinci yarısı alacağız”* biçimindeki sözlerine yanıt veren Dışişleri Bakanı *“Ülkede seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz”* dedikten sonra devam ediyor:

“Hayrola, ne oluyor? Siz de mi Biden’dan umut bekliyorsunuz yoksa? Ülkede seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz. Yoksa darbe beklentiniz mi var? Nereden devralacaksınız, kimden devralacaksınız?”

Meydan okuma havasında söylenen bu sözler anlamak isteyene çok şey anlatıyor. Bir kere, *“ülkede seçim yok”* cümlesini, isteyen

bundan böyle seçim-meçim yok biçiminde anlayabilir ve muhtemelen bu anlamda söylenmiştir. İsteyen şu anda seçim yok biçiminde anlayabilir. Ama her durumda iktidarın burjuva muhalefete dahi verilmeyeceğini iki anlama gelmeyecek açıklıkla ifade ediyor. İkinci nokta, Çavuşoğlu, bu sözleriyle aslında muhalefetin de iktidarın artık seçim yoluyla devredilmeyeceğini bildiğini söylüyor ki doğruluğundan şüphe etmek için hiç bir neden yok. Dinci faşist iktidarla burjuva muhalefet partileri bir tiyatro oynuyorlar hepsi bu. Ve son vuruşu bir soruyla indiriyor Çavuşoğlu: İktidarı “nereden devralacaksınız, kimden devralacaksınız”

Türkçesi şu: İktidarı devralmak için tankınızın, topunuzun olması lazım. RTE, “*iktidarı devretmiyorum*” dediğinde, onu tahtından sarayından indirmek için kimi çağıracaksınız? Orduyu mu, polis teşkilatını mı, Anayasa Mahkemesini mi? Burjuva muhalefet bu gerçeği bilmekle kalmıyor, kabul de ediyor. Çavuşoğlu, bunu söylüyor, “*biliyorsunuz*” diyor.

HDP Eş Genel Başkanı, bu gerçeği bilmiyor mu? 2015 seçimlerinden nasıl bir ders çıkardı ya da hiç ders çıkarmadı mı?

Devrimci politika, emekçi sınıflara, Kürt halkına, yoksullara gerçeği olduğu gibi söylemeyi gerektirir. Düşman hakkında yalan/yanlış bilgiler vermeyi değil. Özgürlüklerini nasıl kazanacakları konusunda Kürt halkını, emekçi sınıfları doğru aydınlatmak; onlara kurtuluşa giden yolu doğru tarif etmek lazım.

Seçimle gitmeyecekler! Bu artık kesin ve bu saatten sonra sol/sosyalist hareket adına bunun tersini söyleyenler emekçi sınıfları, Kürt halkını bilerek, isteyerek aldatmaya, oyalamaya çalışıyor olacaklar. Leninist Partinin yıllar önce ortaya koyduğu politikanın geç de olsa başka güçler tarafından kabul ediliyor olması son derece olumlu ve önemli bir gelişmedir. Devrimci politikaları savunmak için hiç bir zaman “geç” değildir.

Taylan Işık / 17 Aralık 2020

GERÇEKLİK KENDİNİ KABUL ETTİRİR

“Sandıkla Gitmeyecekler” sloganını manşete taşıdığımızda 2017 yılı Anayasa Referandumu vardı gündemde. Seçim dönemi faaliyetimizde iki temel sloganı öne çıkarmıştık: “Mecbur Değiliz” ve “Sandıkla Gitmeyecekler”.

İlle sandığa giderek bir tarafı “seçmek” zorunda olmadığımızı, bu deli gömleğini giymeyi reddettiğimizi, işçi sınıfının ve emekçi kesimlerin kurtuluşunun seçimlerde olmadığını anlatmak için “Mecbur Değiliz” derken; dinci faşist iktidarın seçimlerle gitmeyeceğini ifade etmek için de “Sandıkla Gitmeyecekler” demiştik.

Bu sloganları, tam da geniş bir sosyalist kesimin seçimi varlık yokluk sorunu haline getirdiği koşullarda dile getirdik. Sonuçta seçimler gerçekleşti. Ünlü "*mühürsüz zarfların YSK tarafından geçerli sayılması*" ve daha bir dizi seçim hilesi ve yolsuzluğu neticesinde Anayasa değişikliği kabul edildi. Cumhurbaşkanlığı sistemine geçilmiş oldu.

O gün de yine "tarihsel seçim" deniyordu seçimlere. Bir oyun nasıl her şeyi değiştirebileceği uzun uzun anlatılıyordu. Bugün de aynı şeyler yeniden ve yeniden dile getiriliyor. Sanki 7 Haziran ve hemen ardından kanlı bir yaz dönemi sonucu 1 Kasım seçimleri yaşanmamış gibi; sanki dinci faşist iktidar seçim sonuçlarını elinin tersiyle itmemiş gibi... Cümle sosyal reformistler, uzlaşmacılar, liberal solcular ağız birliği etti ve emekçileri sandığa çağırdı.

Buna rağmen her seçim döneminde emekçi yığınları ısrarla sandığa çağırdı küçük burjuva sosyalizmi. Sahte umutlar yaymaktan bir an olsun vazgeçmedi. “Tek bir oy”un nelere kadir olduğunu anlattı durdu. Ama... 16 Nisan 2017 referandumunda “atı çalan Üsküdar”ı geçti”, 2018 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde “adam kazandı”, 2019 yerel seçimlerinde her tür yasa ve kuralı bir kenara atarak İstanbul’da seçimleri bile yenilendi. Seçimlerde Kürt emekçilerin ve demokrat kesimin “bağırına taş basıp” belediye başkanlığı için oy verilen İmamoğlu başkan oldu. Sonuç?

Sonucun ne olduğunu görmek için artan baskı ve saldırganlığa; adı sanı olan aydın ve sanatçıların bile kovuşturmalara uğramasına; dur durak bilmeyen gözaltı, tutuklama ve yargılamalara; tırmanan kadın cinayetlerine; yaygınlaşan şiddete; belediyelere atanan kayyumalara; HDP'nin kapatılma tartışmalarına; HDP'li vekiller için aralıksız hazırlanan fezlekelere; kayyumalara; en meşru ve masum işçi eylemleri dahil, bütün işçi eylemlerinin ablukaya alınıp engellenmesine, saldırıya uğramasına; kayyum rejiminin üniversiteler dahil yaşamın tüm alanlarına uzanmasına; dinci faşist paramiliter yapıların yayılmasına, ölüm listelerine... bakılabilir.

İktidarın elinde İçişleri Bakanlığı'na bağlı 250 bin kişilik bir polis gücü, 190 bin jandarma, 21 bin bekçi var. Bunlar resmi birimler. Gayri resmi oluşumları, SADAT'ın yönlendirdiği birimleri, çeşitli tarikat çevrelerini, yedi bakanlığın bütçesinden daha fazla bir bütçeye sahip olan "Takkeli"nin Diyanet'ini vb. ekleyin. Sayılamayacak kadar çok olay, olgu, emare, durumun vahametini gözler önüne seriyor. İktidarın yönelimi topyekun faşizmdir yani Hitlervari bir karanlık faşist diktatörlüktür. Seçimle, sandıkla kuzu kuzu gidecek bir tutum değildir.

O gün bizim "Sandıkla Gitmeyecekler" şiarımıza dudak bükenler çoktu. Bugün ise bizzat burjuva saflarda bile şiarımızın yankılandığını görüyoruz. Bunun son örneği, burjuva gerici gazeteci Can Ataklı oldu. Ataklı YouTube'da "*Tayyip Erdoğan seçimle gider mi? Bana göre hayır. Tayyip Erdoğan'ın artık seçimle bu ülkenin başından gitmesi bana pek mümkün görünmüyor. Ne demek seçimle gitmez? O zaman darbe mi olacak? Darbe ihtimalini en en az görenlerdenim. Darbe, hem de bugünün koşullarında darbe yapabilecek kabiliyet yok. Bana göre darbe yapmak çok zor. Tayyip Erdoğan'ın gitmesi için çok büyük bir halk öfkesinin olması lazım. Büyük bir doğal afet, büyük bir deprem, başka bir doğal felaket... Çok büyük sel, çok büyük yangınlar... Hani Avustralya'yı yakan yangın vardı ya o kadar büyük yangınlar, deprem, çok büyük can kaybına yol açacak sel felaketi gibi... Ama en korkutucu olan Türkiye'nin bir askeri başarısızlık elde etmesi.*" dediği için hakkında soruşturma açıldı.

Sadece Ataklı değil. İlker Başbuğ hakkında da 27 Mayıs göndermesi yaptı diye hakkında soruşturma açıldı. Başbuğ, "*Eğer Menderes, 25 Mayıs 1960 günü Eskişehir'de erken seçim tarihini*

açıklaşaydı, 27 Mayıs askeri darbesi büyük bir olasılıkla önlenbilirdi. Çünkü erken seçim kararı almış bir hükümete karşı bir askeri darbenin gerçekleştirilmesi, açıkça milletin siyasi iradesine de vurulacak bir darbe olurdu.” dediği için yargılanmak istiyor. Başbuğ’un sözü, bir darbe çağrısı mıdır, yoksa iktidarın sandıkla gitmeyeceğinin, hatta seçimlere gitmeyeceğinin çağrıştırılması mıdır, belli değil.

Seçim olur mu, olmaz mı, tartışılır. Ama artık tartışılmayacak bir şey varsa, o da dinci faşist iktidarın seçimle/sandıkla gitmeyeceğidir. Bizzat olaylar tarafından tekrar tekrar doğrulanan 6 yıla yakın süre önce dile getirdiğimiz bu görüş, her geçen gün daha geniş çevrelerin görüşü haline geliyor.

Sinan Kaleli / 7 Ocak 2021

RTE’NİN ERKEN ÖTEN ORTAĞI

Dinci faşist iktidarın erken öten ortağı yaptığı yazılı açıklama ile yine esti güreledi. Çocuk manisi düzeyinde bir hitabeti alışkanlık edinmiş bu konuşma ve düşünme özüllü ortak, yine önüne gelene tehditler saçıp durdu.

İnsan bu konuşma özüllü faşist ile “öfke bir hitabet şeklidir” belgisini temel alan ortağı RTE’yi dinlerken, “bunca kin ve nefret bir bünyede nasıl barınıyor” diye şaşırmadan edemiyor. Zira bu ikili, resmen nefretin cisimleşmiş hali.

Zamanında tüm bu faşistlerin çapsız öncüllerinden biri olan Nihal Atsız’ın, oğluna “Türklerin düşmanlarını” sıraladığı o saçma mektup, “Türk’ün Türk’ten başka dostu yoktur”cuların amentüsü haline gelmişti. Şimdi faşist Bahçeli, bu “amentü”yü de daralttı. “Türklerin” yarısından fazlasını da düşman kampa atmış durumda! (Anayasaya göre, TC vatandaşları olarak hepimiz “Türk” olduğumuza göre, yapılan konuşmalardan başka türlü bir anlam çıkarmak mümkün değil!) Küçük bir azınlık dışındaki herkes artık “terörist üst kimliği”ne sahip. Haliyle sadece başka ülkeler (uluslar) değil, içeride de nüfusun çoğunluğunu teşkil eden “teröristler” tarafından kuşatılmış bir iktidarın, kendini hiçbir şekilde güvende hissetmemesi, kin ve nefret ile beslenip vahşet ve zorbalıkla ayakta kalmaya çalışması kimseye şaşırtıcı gelmeyecektir.

Bahçeli, genelde, özellikle netameli konularda dinci faşist iktidarın gerçek plan ve eğilimlerinin bir “ön açıklayıcısı” olarak konuşur, kamuoyu tepkilerini ölçmeye yarayan bir çıkış yapmış olurdu. Ama bugün yaptığı “zehir zembek açıklama”, ilginç bir şekilde havuzun lağım kanallarında yer bulmadı. Sabah, Akit hiç yer vermezken, Yeni Şafak “sözde cumhurbaşkanı” tartışmasına dair Kılıçdaroğlu’na saldıran sözlerini başlığa çıkararak verdi. Bu ayrıntıyı not ederek geçelim.

Açıklamanın bizi ilgilendiren asıl bölümleri, dinci faşist ikti-

darın uzunca bir süredir dile getirdiği ayaklanma korkusu ve buna yönelik tehditleriyle ilgili. Denebilir ki tüm açıklamaya baştan sona egemen olan hava budur.

İnternet haber kaynakları, genel olarak açıklamanın “HDP’nin kapatılması çağrısı” bölümünü manşete taşıdılar. Şöyle:

“Hiç kimse demokrasi ve özgürlük kisvesiyle 6-8 Ekim şiddet olaylarının faillerini aklamaya, haklı çıkarmaya kalkışmamalıdır. Buna yeltenen kim varsa suça iştirak etmiş sayılacaktır. PKK/KCK’nun kuklası olan HDP ve diğer marjinal terör partileri (abc) ... suç işlemişlerdir. ...Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, bilhassa 6-8 Ekim olaylarıyla ilgili hazırlanan ve hukuken açık ihbar niteliği taşıyan iddianameyi temel alarak HDP hakkında acil ihtiyaç olan kapatma davasını süratle açabilecektir. Şayet kapatma davasının açılması tavını kaybedip tavsamaya havale edilirse Milliyetçi Hareket Partisi Siyasi Partiler Kanunu’nun 100’üncü maddesine müzahir olarak gereğini zamanı geldiğinde inanmışlıkla yapacaktır.”

Bu son cümle ile ilgili akıllarda oluşabilecek “acaba”ları engellemek için, söz konusu olan şeyin, “eğer siz dava açmazsanız, biz MHP olarak dava açılması için başvuracağız” anlamına geldiğini söyleyelim. Zira 100. maddede dava açılmasının üç yolundan biri olarak “bir siyasi partinin istemi” de yer alıyor. Ayrıca Bahçeli, HDP’nin yanında “diğer marjinal terör partileri”ni de sayıyor. Bunu da not etmiş olalım.

6-8 Ekim serhıldanının her fırsatta tekrar ve tekrar dile getiriyor dinci faşizm. Hem bir korkunun ifadesi olarak, hem de hasmı tehdit etme aracı olarak dile getiriliyor. Korku ifadesidir, çünkü söz konusu serhıldan bir silahlı halk ayaklanması niteliğini taşıyordu. O dönem ancak Öcalan’ın çağrısı ile durdurulabilmiştir. Altını çizelim. Bu silahlı ayaklanma karşısında dehşete düşen devlet ve dinci faşist iktidar, apar topar İmralı’nın yolunu tutmuş, Öcalan’dan aldığı yazılı not ile ayaklanmacı güçlerin daha ileri gitmemesini sağlayabilmiştir.

Tehdit aracıdır, çünkü sadece Demirtaş ve HDP’yi suçlamak için değil, tüm “toplumsal muhalefet eylemleri” karşısında iktidar tarafından gündeme getirilmektedir. Örneğin Bahçeli, Boğaziçili öğrencileri şöyle tehdit ediyor: “Boğaziçi Üniversitesi’ne rektör atanmasına itiraz edenlerin, sırtlarını dönerek şovmenlik yapanla-

rın, terör örgütleriyle aynı kümeye girenlerin 6-8 Ekim olaylarından ders almaları, sivil itaatsizlik çarpıklığına özenmemeleri samimi tavsiyemdir.”

Öğrenciler üzerinden “toplumsal muhalefete” böyle göz dağı veren Bahçeli, ABD’deki Capitol baskını ile koşutluk kuruyor ve sandıkla/seçimle gitmeyeceklerini ilan ediyor: “*Ayrıca 24 Haziran Cumhurbaşkanı ve Milletvekili Genel Seçimleri’nin ardından CHP adayı etrafında şekillenen ve sokak tartışmalarıyla temellenen tehlikeli söylemler, 3 Kasım 2020 ABD Başkan Seçimi’nden sonra tetiklenen kavga ve kutuplaşma ortamıyla amaç-araç itibarıyla farklı görülmemelidir. Türkiye Cumhuriyeti sokakta kurulmamış, sokak sokak eylem yapan görevli ajanlara rehin bırakılmayacaktır.”*

Böylece Bahçeli’nin bu açıklamasıyla bir kez daha teyit etmiş oluyoruz ki, dinci faşist iktidar tarifsiz bir korku içinde. Bütün açıklamalarına ve bütün hamlelerine yön veren temel dürtü budur. Gerek RTE, gerek erken öten ortağı, hemen tüm konuşma ve açıklamalarında sözü sürekli Gezi’ye, 6-8 Ekim’e getirmektedir. Toplumsal devrim dalgasının yükseliş eğrisinin ürünleri olan bu iki büyük ayaklanma, dinci faşizm için korkunç bir karabasan. Bir türlü etkisini atamadıkları kabus.

Tüm bu gelişmeleri “hükümet partisinin seçimi kaybetme ihtimali karşısındaki girişimleri” olarak yorumlayanlara, (Çavuşoğlu’nun “iktidarı size vereceğimizi mi sanıyorsunuz” itirafı bir yana) kamuoyu araştırmalarının şu sonucunu da hatırlatalım: “*Hem muhalefet hem de iktidar partilerinde giderek aktörlerle ve kurumsal temsille seçmenler arasındaki kopuş artıyor.”*

Dinci faşizmin ve bir bütün olarak sermaye sınıfının asıl kaygısının seçimler değil, daha derinde bir şeyler olduğunu anlamadınız mı hala?

Sinan Kaleli / 12 Ocak 2021

HALA “SANDIKLA GÖNDERME” Mİ?

Pazarlıklar döndü, hesaplar yapıldı ve ona göre pozisyonlar alındı. Dinci faşizmin “erken öten horozu” İçişleri Bakanı Soylu'ya destek açıklaması yaparak bu pozisyonun ne olduğunu ilan etti. Ardından AKP sözcüsü resmi görüşü açıkladı:

“Biz bu oyunların her zaman farkındayız. Devletimizin, İçişleri Bakanımızın hedef alınarak nereye varılmak istendiğini görüyoruz.”

Böylece anlaşıldı ki, RTE ve ekibi, Soylu ile ciddi sürtüşme yaşıyor olsalar da, iktidar blokunun iç dengeleri nedeniyle Soylu'nun arkasında durmak zorundadır. Hasımların “kelle istedikleri” bu kapışmada “sağlam durma” zorunluluğu, şimdilik, dinci faşist iktidarı böyle bir tutum almaya itiyor.

RTE'nin grup toplantısı konuşması aslında mevcut durumu özetliyor: “*İçişleri Bakanımız Süleyman Soylu'yu hedef alan saldırıların gerisinde, ülkemizde sağlanan bu huzur ve güven ikliminden duyulan bir rahatsızlık olduğunu biliyoruz. Terör örgütleri gibi, suç örgütleriyle mücadelesinde de İçişleri Bakanımızın yanında olduk, yanındayız ve yanında olacağız. Binali Yıldırım arkadaşımızın da oğlu üzerinden hedefe alınması, asıl niyeti gösteren bir başka işarettir.*”

İçişleri Bakanı da RTE'nin bu sözlerine “*Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın emrinde olduk, emrindeyiz, emrinde olacağız...*” diye karşılık verdi. Böylece pozisyonlar netleşmiş oldu.

Dinci faşist iktidarın bu tutumunda, hiç kuşku yok ki, boğazlarına kadar battıkları korkunç suçların her şeyiyle ifşa olma tehlikesi karşısında “suç ortaklığı refleksi” de yatıyor. Özellikle kokain ticareti iddialarının doğrudan Binali Yıldırım'ın oğluna (doğal olarak RTE-Binali ikilisine) bağlanması, bu suç şebekesinin uykularını kaçırın bir konu. Aynı şekilde Ağar'ın “çöktüğü” marinanın eski sahibinin Socar ve Lukoil petrolünün taşınması anlaşmasının

daki uzlaşmazlıklar nedeniyle boşlukta kalan, iştah kabartan yüksek meblağlı deniz taşımacılığı (RTE-Binali ikilisinin çocuklarının “gemicikleri” hatırlansın) bu kapışmada tutulan pozisyonlar açısından önemli.

Sonuçta mafya babasının itirafları karşısında bugüne kadar sessiz kalan dinci faşist iktidar işe açıktan müdahil oldu. Yanlış anlaşılmasın. Baştan beri işin içindeydi. Ama gerek “itirafçı”nın özenle RTE ve yakın ekibini açıktan suçlamamaya özen göstermesi sebebiyle, gerek açıktan “topa girme”nin yaratacağı sakıncalar nedeniyle, gerekse altta sürdürülen pazarlıklar yüzünden bugüne kadar “sessiz kaldı” RTE ve ekibi. Artık oyunu bu şekilde sürdürmenin imkanı kalmayınca hepsi doğrudan sahaya indi.

Bu siyasal çalkantı, tüm bu skandallar dinci faşist iktidarı güçten düşürüyor. İç gerilim ve çatışmalar artıyor. Elbette devrimin bas-kısı altında, emekçi yığınların yakıcı öfkesini enselerinde hissediyorken girişmek zorunda kalıyorlar bu iç çatışmalara. Ve bu yüzden sarsıcılığı, yıkıcılığı daha büyük oluyor kavgaların.

Hiç kuşku yok, bu aşamadan sonra çok daha sarsıcı ifşaatlar, itiraflar göreceğiz. Bu çürümüş, her tür pisliğe bulanmış yapı, ortaya saçılacak yeni itiraflarla her geçen gün daha çok teşhir olacak. İpliği daha fazla pazara çıkacak. Buna karşılık dinci faşist iktidarın tepkisi de daha sert, daha acımasız olacak. Uzun süredir dikkat çektiğimiz “topyekun faşizm” yönelimi daha da hızlanacak. RTE, bunu, faşist Meral Akşener üzerinden gizlisi saklısı olmayan bir tarzda dile getirdi:

“Gelin hanım beni Netenyahu'nun yanına koyuyor, sonra memleketim Rize'ye gidiyor ve görüldüğü gibi gayet güzel bir ders veriliyor. Burası Rize. Dua et ki ileri gitmeden yanıt verdiler. Bu daha bir, daha neler olacak neler, bunlar iyi günler. İkizdere yetmedi, Çayeli'ne gitti. Orada da gereğini yaptılar. Trabzon'da da hiç meydana çıkamadan uçağa binip Ankara'ya döndün. ... Milletimiz, yularlarını terör örgütlerine, suç çetelerine, yeminli Türkiye düşmanlarına teslim edenlere hak ettikleri cevabı her zeminde ve her fırsatta vermektedir, vermeyi sürdürecektir.”

Daha önce de söylediğimiz gibi artık topun ağzında burjuva “muhalefet” var. Kılıçdaroğlu'na linç girişimi zaten hafızalarda. “Hizaya çekilen” gazeteciler, evlerinin önünde dövdürülen burjuva

gerici parti yöneticileri... ve şimdi işin ucu faşist Akşener'e kadar uzanmış durumda.

Evet, "bu daha bir, daha neler olacak, bunlar iyi günler!" Ne kadar açık değil mi! Tıpkı 7 Haziran sonrasında "400 milletvekilini verin, kansız bitsin bu iş" şeklindeki lafları gibi. Sonrasında gelen IŞİD saldırıları, patlayan bombalar, cinayetler... Üstelik o zamanlar dinci faşist iktidarın "sandıktaki gücü" böylesine dibe vurmamıştı henüz. Varın bugünün koşullarında olabilecekleri siz düşünün!

Gözümüzün önünde olup bitiyor tüm bu gelişmeler. Tehditler aleni. Saldırıları ve saldırtanlar açık. Gizlisi saklısı yok. Evet herkes görüyor ve biliyor, ama nedense hala "sandıkla gönderme", "sandıkta hesap sorma" zevzekliği yinelenip duruyor.

HDP sözcüsü bugün yaptığı açıklamada "İktidar partisinin genel başkanı cumhurbaşkanı sıfatıyla yapılan bir konuşmada, Rize'deki linç girişimini, demokratik siyasete karşı linç girişimini savunması kabul edilebilir bir şey mi? 'Bu daha iyi günleriniz' diyerek toplumsal ve siyasal muhalefeti linçle, şiddetle tehdit etmesi kabul edilebilir bir şey mi? Yani iktidar ortakları diyorlar ki muhalefete; sizi hiçbir yerde konuşturmayacağız, çalıştırmayacağız. Bu koşullarda seçime gideceğiz diyorlar gittiğimiz zaman diyorlar. Demokratik siyasete yönelik bu tehdit dilini kesinlikle reddediyoruz. Toplumsal ve siyasal muhalefete yönelik şiddet ve linç girişimlerinin tamamının bundan sonrası için bir kişinin burnu bile kanarsa tamamının müsebbibi bu iktidar ortaklığıdır; bu ittifaktır, Cumhur ittifakıdır. Siyasi rekabet yerine despotik ve mafyatik yöntemlerle iktidarı sürdürme anlayışını bir kez daha dile getirmiştir. Bu kabul edilebilir bir şey değildir." diyor. Acınası güçsüzlükte bir karşı çıkış!

Dinci faşist iktidarın, "sandıkla gitmeyecekler" sloganını her kritik kavşakta tekrar ve tekrar kanıtlamasına ve tüm gücüyle hasımlarını kanla bastırma hazırlıkları yapmasına rağmen, emekçi yığınlara kurtuluş yolu olarak sandığı göstermek... Burjuva muhalefet için bu, düzeni ayakta tutmanın yoludur. Dinci faşizme destek olmanın yoludur. Burjuva muhalefetin kuyruğuna takılan küçük burjuva hamkafalılığına gelince... Devrimin yarattığı altüst oluşan duydukları korku o kadar büyük ki, her seçimde aynı çukura düşmekten kurtulamıyorlar. Her seçimde "bu defa farklı" diyerek aynı çıkmaz sokağı adımlayıp duruyorlar.

Hasmı sürekli kanlı kavgalı bir savaşa hazırlanırken, onun iç çatışmalarından medet uman, kendiliğinden ve “kazasız belasız” çekip gitmesini bekleyen bu darkafalılık, her adımda emekçi yığınların ayaklarına dolanan lanetli bir prangadır. Aşılmalıdır.

Sinan Kaleli / 27 Mayıs 2021

TARİHSEL-GÜNCEL KAPIŞMA

İlk defa 16 Nisan 2017 Referandumu döneminde ileri sürdüğümüz bir slogandı. Gazetemiz “*Sandıkla Gitmeyecekler*” manşetiyle çıktı. Ayrıca liberal muhalefetin ve sosyal reformizmin oylamayı bir varlık yokluk sorununa dönüştüren, anayasal hayaller yayıp duran politikalarının karşısına “*Mecbur Değiliz*” manşetiyle çıkıyorduk.

“Seçim sonuçlarının hileyle belirleneceği” kanaati gittikçe yayılıyordu emekçi yığınlar arasında. “Sandıkla Gitmeyecekler” şiarı, bu eğilimi bir bilinç düzeyine çıkarmayı amaçlıyordu.

Sonuçta seçimler gerçekleşti. Sel gidip, geriye kumu kalınca, devrimci kitlelerin kafasındaki düşünce artık belirginleşmişti: Sandıkla Gitmeyecekler!

Bu “kısa tarih” şartlarında altı uzun yıl geçti aradan. Cumhurbaşkanlığı seçimleri oldu ve “adam kazandı”. Yerel seçimler oldu, hile ayyuka çıktı. Ona rağmen dinci faşist iktidarın kaybettiği İstanbul seçimleri tekrarlandı.

Çürüme ve yozlaşma süreci daha derinleşti. “Skandallar” olağan yaşamın bir parçası, burjuva politik arenanın “normali” haline geldi. Sistemin dağılma ve çöküş salınımı hızlandı.

İktisadi kriz ağırlaştı. Üstüne küresel salgın bindi. Bizzat yaşamın kendisi “düzen içi çıkışın imkansızlığı” düşüncesini, devrimci kitleler arasında bir kanıksanmış doğru, bir ön kabul haline getirdi.

Bu aşamaya kadar “düzen içi çıkış”, “seçimler yoluyla hükümet/iktidar değişimi” görüşü, burjuva muhalefet ve onun peşine takılan küçük burjuva uzlaşmacı çevreler ve sosyalist hareketin belirli bir kesimi tarafından ısrarla savunuluyordu. Ama hayatın kendisi, bu görüşün savunulmasını her geçen gün daha güç, hatta imkansız hale getirmekteydi. Sonuçta “Sandıkla Gitmeyecekler” düşüncesi,

sadece devrimci kitlelerde değil, geniş bir emekçi kesim arasında, hatta neredeyse liberal muhalefete varan bir siyasal çevrede etkisini göstermeye başladı.

CHP başta, tüm burjuva muhalefetin yalvar yakar “seçimle göndereceğiz, sakın provokasyona gelmeyin, sokağa çıkmayın, seçimi bekleyin” çıkışları tam da bu düzen dışı eğilimin olağanüstü güç kazanmasının sonucudur. Ama sesleri yükseldikçe etkileri azalıyor.

Bugün artık dinci faşist iktidarın seçimle gitmeyeceği düşüncesi, kök salmış bir görüştür. Kimileri buradan umutsuzluk çıkarır, kimileri isyan gerekçesi. Kimileri “bırakıp gidemeyecek kadar suça gömüldüler” fikrinden hareketle bu sonuca varır, kimileri sınıfsal güçler dengesinin, sermayeyi, bu grup eliyle koyu bir faşist diktatörlük kurmaya yönelttiği düşüncesinden. Çıkış noktaları ve haliyle getirilen çözüm önerileri, farklılıklar taşısada da, mevcut dinci faşist iktidarın seçimle, sandıkla gitmeyeceği, sürecin en azından bir dizi ayaklanma ve yoğun çatışmalarla bir yere evrileceği düşüncesi, geniş bir siyasal yelpazenin üzerinde ortaklaştığı nokta haline geliyor.

“Sandıkla Gitmeyecekler”in doğal olarak sonucu, mevcut iktidarın, olağan yollarla konumunu terk etmeyeceği, iktidarını korumak için her tür zor yöntemine başvuracağıdır. Bu zor yöntemlerinin de varacağı bir nokta, ulaşılmak istenen bir yer vardır. Nedir bu?

Örneğin dinci faşist iktidar, seçimle gitmemek üzerine konum aldığına göre, kazanamayacağı bir seçime girmeyecektir. Yani ya “sandıktan çıkmak” adına hile ve dalavereleri görülmemiş bir düzeye ulaştıracak, “açık oy, gizli sayım”ın çağdaş bir versiyonunu uygulamaya koyacaktır; ki bu, seçimlerin, eğer kısıntı düzeyinde bir anlamı kaldıysa, onun da tümünden ortadan kaldırılması demektir... ya da seçimleri tümünden yürürlükten kaldıracak bir yönelime girecektir. Böyle bir yönelim de Hitlervari topyekun bir faşist diktatörlük olabilir ancak. İktidar cephesi açısından durum aşağı yukarı budur.

Tarihsel analogilerin iyi ve kötü yönleri vardır. Anlatılmak istenen etkili şekilde anlatmaya yarar çoğu zaman. İsbetli çağrışımlar yaratır. Öte yandan, örneği birebir kabul edenler için yanlış sonuçlar çıkarılmasına yol açar.

RTE şahsında dinci faşist iktidarın macerası dönem dönem Hitler ve Nazilerle, dönem dönem Mussolini ve Kara Gömleklilerle örneklendirildi. Biz de sık sık başvurduk bu yönetime. Ne var ki, bizim açımızdan tüm bunlar, sadece bir anıştırmadan ibaretti. Çünkü, ne dünya 1920'lerin, 30'ların dünyası, ne Türkiye o dönemin Almanya ve İtalyası. Dahası, orada "aşağıdan faşizm" söz konusu iken, bizde halihazırda faşist bir biçim almış bir devlet bulunuyor.

Bu nokta önemli. Zira bunu dikkate almaz ve Mussolini-Hitler faşizmlerinin gelişini birebir örnek olarak ele alırsanız, bugün örneklerine sıkça rastladığımız "tek adam rejimine karşı en geniş birlik" türünden "ittifaklar politikasına" kapı aralarsınız. MC hükümetleri döneminde "Faşizme Geçit Yok" deyip duran müteveffa TKP'nin "Ulusal Demokratik Cephe" sayıklamaları adım başı yankılanıp duruyor "tek adam rejimi/saray faşizmi" karşıtı politikalarda. (Ne yazık ki sosyal medyada bu türden kampanyalar da yapılıyor sosyalist camia saflarında.)

Hoş, uluslararası komünist hareketin deneyim ve birikimi, o şartlarda da burjuva düzene hapsolmuş ittifaklara karşıydı ve faşizme karşı burjuva demokrasisini değil, halk demokrasisini / halk iktidarını savunuyordu ama, tarihsel birikimi kendi dar politik yaklaşımlarına dayanak sunanlar açısından, bunun bir önemi yok.

Hitlervari bir topyekun faşist diktatörlük derken, dönem farkını ve halihazırda bir faşist devlet aygıtının var olduğunu görerek söylüyoruz. İşin özü, sistemin işlemesi açısından en ufak bir "sürtünme etkisinin" bulunmadığı, her tür yasal bağdan kurtulmuş bir diktatörlüktür arzulanan. RTE ve suç şebekesi açısından "şahsi kurtuluş" yolu, sermaye sınıfı için devrim belasından kurtuluşun yolu, böyle bir diktatörlükte ortaklaşmaktadır.

Burada diğer düzen güçleri, CHP başta olmak üzere burjuva "muhalefet", düzen dışına taşmış olan muazzam öfke ve tepkileri bir şekilde düzen sınırlarına çekebilmek adına hareket ediyorlar. Tüm uğraşlarının, aslında, dinci faşist iktidar eliyle ilerletilmek istenen tekeli sermaye sınıfı ve emperyalistlerin planının başarıya ulaşması doğrultusunda olduğuna işaret edip geçelim.

En genel çerçeve bu şekilde çizildiğinde, RTE şahsında tekeli sermayenin mevcut yöneline karşı mücadelenin ana eksenini de ortaya çıkar kendiliğinden. "Şimdi Devrim Zamanı" şiarıyla bunu sü-

rekli dile getiriyoruz. Dahası, birleşik devrimin bir devrim programına ihtiyaç duyduğunu çeşitli yazılarımızda ele aldık. Böyle bir devrimin içeriği, ortaya konacak bir devrim programıyla tüm emekçilere ilan edildiğinde, tartışmasız bir şekilde sahiplenilecektir.

Toparlayacak olursak... Türkiye ve Kürdistan son derece devrimci bir süreçten geçiyor. Tekelci sermaye sınıfının tarihsel-güncel eğilimleri, RTE şahsında dizginsiz bir faşist diktatörlük inşa etme politikasında ifadesini buluyor. “Sandıkla Gitmeyecekler” sloganı, tam da bu tarihsel-güncel durumu en özet haliyle ifade ediyor. Buna karşılık emekçi yığınların, gençliğin, kadınların, Kürt halkının, ez-cümle ezilen kesimlerin inatçı öfkesinin beslediği sert çatışmalar, birleşik devrim güçlerinin “Şimdi Devrim Zamanı” sloganında ifadesini bulan net bir politik tutum takınmasının elzem olduğunu gösteriyor.

Mevcut şartlarda oluşacak bir antifaşist cephe, ancak bu ana eksen doğrultusunda yürüdüğünde başarı şansı kazanabilir. Türk burjuva düzeninin tarihsel-güncel eğilimine verilecek güncel yanıt bu temelde olmalıdır.

Sinan Kaleli / 30 Haziran 2021

BOLSONARO AYNASINDA...

Brezilya faşizminin başıdır. Kitle katliamlarından adeta zevk alan tüm faşistler gibi, ki Hitler'i hepsinin atası saymakta bir beis yok, Covid-19 pandemisinde sürü bağışıklığını hararetle savunmasıyla da bilinir. Sürü bağışıklığı teorisi, biliniyor, yine de kısaca değinmekte mahzur yok, “ölen ölsün, kalanlardan bağışıklık kazanmış bir toplum yaratırız” anlayışının bilimsel kavramlarla ifade edildiği canice bir teoridir.

Hitler'in Mengele'sini aratmaz. Bu teoriye göre, belli bir yaşa erişmiş, bağışıklık sistemi zayıf, emek gücünü yitirmiş, dolayısıyla artık üreten olmayan, kapitalist ekonomiye yük haline dönüşmüş, haliyle toplumun safrası durumundaki yaşlı insanlar ölüme terk edilebilir ve edilmelidir. Brezilya Cumhurbaşkanı sıfatı taşıyan Bolsonaro işte bu teorinin hararetle savunucusuydu. Dünyaya biraz daha erken gelmiş olsaydı, dedesi sayabileceğimiz Hitler'in sağ kolu mevkisini kimseye kaptırmazdı.

Ancak bu kısa tanıtıma karşın, bu faşistin son günlerde gündeme gelmesinin nedeni bu değil. Son incisi, günümüz faşist diktatörlerinin ruh halini, geleceğe dair plan ve hesaplarını ortaya saçan açıklaması oldu.

Önümüzdeki yıl düzenlenecek Brezilya seçimlerini “komedi” olarak adlandıran Bolsonaro, bu komediye katılmayacağını ve iktidardan ayrılmayacağını “*Beni ancak tanrı iktidardan indirebilir*” sözleriyle ilan etmiş.

Aynı faşist, bir hafta önce, Evanjelist papazlara yaptığı konuşmada da “*Önümde üç seçenek var: tutuklanmak, öldürülmek ya da zafer*” demiş.

Bu sözlerdeki meydan okuma havasını elbette ciddiye almıyoruz. Tutuklanmayı ya da öldürülmeyi idealleri uğruna göze almak proletaryanın, emekçi sınıfların, ezilen halkların kurtuluşu için yaşamını adanmış devrimci kahramanlara özgüdür; burjuvazinin köpekliğine soyunmuş faşistlere değil.

Ama burada bizi ilgilendiren nokta, burjuva devletlerin başına bir şekilde getirilmiş olan faşistlerin artık seçim gibi şeyleri komedi olarak adlandırıp önemsiz, değersiz ilan etmeleridir. Yani parlamentarizmin ayağının altından sehpayı çekiyorlar artık.

Bolsonaro ilk ve tek değil. Başka örnekleri bir yana, en son ve en çok bilinen Trump'tır. Trump'ın Amerikan seçim sonuçlarını nasıl tanımak istemediğini, Capitol'ü taraftarlarına bastırıldığını, seçim sonuçlarına bir ayaklanma girişimiyle yanıt verdiğini hepimiz biliyoruz. Gerçekte, her yerde, tüm ülkelerde burjuva sınıf, sınıf çıkarlarına aykırı olduğunu düşündüğü zaman seçim sonuçlarını tanımamıştır.

Bolsonarolar sadece Brezilya'da yok, burjuva egemenliğin proletarya ve diğer emekçi sınıflar tarafından tehdit edildiği her yerde varlar. Bizim de "Bolsonaro"muz var. Önündeki üç seçenekten ikisini "*tutuklanmak ya da öldürülmek*" biçiminde ortaya koyarken dinci faşist iktidarın başı da "*biz bu yola çıkarken kefenimizi giyerek çıktık*" sözleriyle durumunu tanımlıyor.

Demek ki, burjuva sınıfın politik kadroları artık "seçimle geldik, seçimle gideriz" hikayesini bir tarafa atıyorlar. Tıpkı Bolsonaro gibi, dinci faşist kadrolar, seçimlerle iktidar değişikliğine gitmeyeceklerini; seçimleri kaybetseler de iktidarı bırakmayacaklarını açıkça ifade ediyorlar. Dinci faşist iktidarın dikkate alınması gereken kadrolarından olan Çavuşoğlu, neredeyse bir yıl önce burjuva muhalefete "*Seçim olsa da iktidar size verilmeyecek*" diye seslenerek dinci faşist iktidarın niyet ve planlarını ortaya koymuştu.

Tamam, Çavuşoğlu ya da RTE "bizi ancak tanrı iktidardan indirebilir" demiş değiller henüz; ama sözleri ve verdikleri sinyaller ne Bolsonaro'yu, ne de Trump'ı aratır. Fazlalıkları var, eksikleri yok. Bolsonaro öyle meydan okuyor ama çapı pratiğin mihenk taşına vurulmuş değil henüz. Oysa dinci faşist iktidarın kadroları, 2015 seçimlerinde seçim sonuçlarına rağmen iktidarı, hükümeti vermeyerek "rüşlerini" de ispatlamış bulunuyorlar.

Aslında sosyal reformistler, oportünistler bu gerçeği biliyorlar. Seçim sonuçları ne olursa olsun dinci faşistlerin hükümeti bırakmayacaklarını adları gibi biliyorlar.

Bu süre zarfında kaç seçim, referandum vb. yapıldı; sayısını unuttuk. Ama sosyal reformistlerin, onların ayak izlerini takip eden oportünist parti ve örgütlerin, liberallerin büyük bir umut ve tut-

kuyla, her seferinde önlerine konan sandığa koşa koşa gittiklerini biliyoruz. Seçim sonuçlarının beş paralık önemi olmadığını bile bile...

Seçimle gitmeyeceğini ilan eden Bolsonaro'yu, Brezilya faşizmini kim yıkar; bilmiyoruz. İşin tanrıya kalmayacağı garantisini verebiliriz. Bizimkilere gelince, tıpkı Bolsonaro gibi, seçimle gitmeyeceklerini ilan etmişler aslında. Sosyal reformistlerin ve onların kuyruğundan ayrılmayan oportünistlerin kafasına dank eder umuduyla -pek umutlu değiliz ya- bir kez daha söyleyelim: Faşizm sandıkla/seçimle yıkılmaz. Onu yıkacak olan tek şey birleşik toplumsal devrimdir.

Gerçek ve tam demokrasi de bununla gelecek!

Taylan Işık / 11 Eylül 2021

UMUT SEÇİMLERDE DEĞİL!

Seçim olacak mı? Olacaksa zamanında mı olacak, erkene mi alınacak? Zamanında ya da erken yapılacak seçimlerin sonuçlarını dinci faşist iktidar ve onun başı kabul edecek mi? Sorular çoğaltılabilir ama bu gibi sorulardan bir şeyin kesin olduğu net biçimde ortaya çıkıyor: Belirsizlik.

İşte olup olmayacağı, olursa sonuçlarının kabul edilip edilmeyeceği ve nasıl bir ortamda yapılacağı tümüyle belirsiz seçimler için birileri çıkıp, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına, emekçi halklarına, sömürü düzenine karşı kin ve nefretle dolu kitlelere diyor ki tüm umudunuzu seçimlere bağlayın. Sanki iki ülkenin emekçi sınıfları, ezilen halkları, yoksulları ilk defa seçimle tanışıyorlarmış gibi... Sanki, sömürüden, baskıdan, faşist devlet teröründen bıkmış; tam ve kesin kurtuluş için ileri atılmaya hazır kitleler parlamentonun, burjuva partilerin ne mal olduklarını uzun on yılların deneyimiyle öğrenmemişler gibi... Şimdi çıkmış birileri, “*hele bir buçuk yıl daha bekleyin, seçimler geliyor, umudunuzu kaybetmeyin, her şey seçimlere kadar*” diye masal anlatıyor demeyeceğiz; hayal satıyor.

Burjuva parlamentodan emekçi sınıflar, ezilen yoksul halklar yararına, çıkarına bir şey çıkmayacağı, bu burjuva kurumun ancak ezilen, egemenlik altında tutulan kitleleri, burjuva sınıf adına ezmeye yarayacağı gerçeğini bir kenara koyuyoruz. Bu gerçek ve asıl olguyu, burjuva sınıfla uzlaşmak için her şeyi yapmaya hazır uzlaşmacı küçük burjuvalara anlatmayı gereksiz, zaman israfı sayarız.

Ama; artık kimi liberal burjuva yazarların dahi görüp kabul ettiği şu olguyu da mı anlamıyorlar: Dinci faşist iktidar, seçimle, iktidarı bir başka burjuva iktidara devretmeyecek! Bunun sayısız işareti, belirtisi, kanıtı ortaya çıktığı halde, iki ülkenin emekçi sınıfları arasında sahte umutlar yaymak neden?

Baştan başlayalım ve yaklaşık bir yıl öncesine gidelim. Dinci

faşist iktidarın Dışişleri Bakanı, Mevlüt Çavuşoğlu, açık açık ve Meclis kürsüsünden burjuva muhalefete kelimesi kelimesine şunu söylüyordu:

“Ülkede seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz.”

Evet seçim olsa ve kaybetse de dinci faşist iktidar, iktidarı -sosyal reformist partileri geçtik- burjuva muhalefete bile vermeyeceğini dünyaya ilan ediyor. Fakat bu sözlerde esas olarak şuna dikkat çekmek istiyoruz. Çavuşoğlu kendinden gayet emin, burjuva muhalefete diyor ki, bunu “biliyorsunuz”. Gerçekten de dinci faşist iktidarın seçim kaybetti diye hükümeti anahtar teslim vermeyeceğini adları gibi biliyorlar. Neden bilmezlikten geldikleri konusuna döneceğiz.

Devam edelim. RTE, dinci faşist iktidarın başı, Rize'de kıdemli faşist Akşener'e saldırı olduğunda, burjuva nezaket kuralları icabı da olsa -burjuvaların yeri, zamanı geldiğinde ne kadar kaba, küstah, gaddar olacaklarını aklımızdan çıkarmadan “nezaket” sözünü kullandık- “geçmiş olsun” diyeceğine saldırıya destek verdiğini açıkça ifade edecek şekilde *“bunlar daha iyi günleriniz; daha neler olacak neler”* demişti. Kısaca, burjuva muhalefet üzerinde bile terör estireceğini sözünü sakınmadan, dünyaya ilan etmişti.

Saymakla bitmez tehdit ve uyarılar birbiri ardı sıra geliyor. RTE'nin sonuncu ama son olmayan tehdidine gelelim. RTE, burjuva muhalefeti iktidara talip olmaması konusunda şöyle uyarıyor:

“Tabii, belediyeleri, hırsızlık, yolsuzluk, ahlaksızlık, taciz, tecavüz iddialarıyla çalkalanan bir partinin çalışanlara verdiğimiz bu ücret artışlarını görmelerini, anlamalarını, takdir etmelerini beklemiyoruz. Ama hiç değilse bu rezilliklerin yaşandığı yerleri örnek göstererek ülkenin yönetimine talip olduklarını söylemekten vazgeçmelerinin kendileri için daha iyi olacağını da hatırlatmak istiyoruz.”

RTE, seçimlerde çoğunluğu kaybetse de iktidarı burjuva muhalefete vermeyeceklerini başka hangi tehdit diliyle anlatsın? Ve hala uzlaşmacılar kalkıp iki ülkenin emekçi sınıflarına, sanki seçimlerle emekçi sınıfların iktidarını kurmak, seçimlerle iktidara gelmek mümkünmüş gibi, *“Türkiye umudunu kaybetmesin... önümüzde kaldı bir buçuk yıl, Türkiye'nin seçimi”* diyebiliyorlar.

Burjuvaziye güven ve umutla dolu bu adamlar iktidarı seçimle

değişeceğinden o kadar eminler ki, burjuva yazarların şu kuşkulu yaklaşımını dahi göstermiyorlar:

“Gezi Parkı eylemlerinde ‘Yüzde 50’yi evlerinde zor zapt ediyorum’ diyen Erdoğan, iktidarı yitirmemek için Kılıçdaroğlu’nun endişelerini haklı çıkarıp, artık yüzde 30’lara gerileyen ‘evdekileri’ sokağa salar mı? Bu sorunun cevabı seçim yaklaştıkça netleşecek.”

Kılıçdaroğlu'yla, şu CHP'nin başındaki adamla devam edelim. Bu adam RTE hakkında konuşurken, *“Siyasi cinayet kaygım var. ‘Başınıza neler gelecek’ dedi. Açıkça tehdit ediyor”* diyor. Öyle zaten, işin gizlisi saklısı yok. Haliyle Kılıçdaroğlu'nun da saklayacak gizleyecek bir şeyi yok. Fakat, Kılıçdaroğlu, ağzındaki baklayı sonra çıkarıyor:

“Gerilimden kaçınmak lazım. Karşı taraf gerilimi turmandırıcaktır. Çok daha sert bir ortamda siyaset yapmayı nasıl sağlayabiliriz, onun arayışına girecektir ama ben şundan eminim eğer iş belli grupların ellerine silah alıp, belli kişileri öldürme yoluna gitmezse, bir gerilim olmaz. Bütün tahriklere rağmen bir gerilim olmaz. Umarım öyle bir tablo da Türkiye’de yaşanmaz.”

Bu cahil adam emekçi sınıflara, yoksul kitlelere, dinci faşist iktidardan ve temsil ettiği her şeyden kurtulmak isteyen kitlelere şöyle bir numara çekiyor: önce RTE ve iktidarının ne kadar gözünü kararttığını, siyasi cinayetleri dahi göze aldığını söylüyor, arkasından *“aman evde durun, sokağa çıkmayın, elinize silah filan da almayın”* diyor. Oysa faşizmi durdurmanın, faşist katliamların önüne geçmenin yolu faşizmle anladığı dilden konuşmaktır. Herkes bilir ki, faşistler Maraş, Sivas, Çorum katliamlarında onlarca, yüzlerce insanı katledebildilerse katledilenler silahlı oldukları ve faşistlere silahla karşı koydukları için değil; bunu yapamadıkları için, silahsız ve savunmasız oldukları içindi. Dinci faşist iktidarı gerçekten yıkmak isteyen biri, bu iktidarın siyasi cinayetlere, belli kişileri öldürmeye; kısacası terör estirmeye hazırlandığını düşünüyorsa, ki öyledir, yapması gereken şey, kitleleri sokağa, faşizme her yolla karşı koymaya çağırmaktır.

Ama, 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden de biliyoruz ki, RTE ve dinci faşist iktidar çetelerini sokağa saldırdığında CHP ve onun başı, diğer burjuva muhalefet partileriyle birlikte, kitleleri karşı koymaya değil, evde oturmaya; *“kardeş kanı dökmek”* adına RTE ve dinci faşist iktidarın oldu bittisine boyun eğmeye ça-

ğıracaklardır. Ancak bunu şimdi değil, son anda, şayet seçimler yapılırsa, seçim sonuçları daha açıklanırken, dinci faşist tosuncuklar sokağa indiklerinde yapacaklar ve “atı çalanın Üsküdarı geçmesi” için gereken zamanı yaratmaya çalışacaklar. Böylece ayaklanmaya hazır, kin ve öfke dolu kitleler ne yapacaklarını bilmez durumda, çaresiz evlerine çekilecekler.

2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Kılıçdaroğlu ve avanesinin kitlelere çektiği numara buydu. Şimdi aynı numarayı, son anda çekmeye çalışıyorlar. Çavuşoğlu'nun “biliyorsunuz” dediği şeyi şimdi bilmezlikten gelmeleri ve gerçekten dinci faşist iktidarı yıkacaklarmış gibi bir görüntü çizmelerinin nedeni budur.

Şimdi, önümüzdeki seçimleri emekçi, yoksul kitlelere bir umut gibi göstermeye çalışan uzlaşmacı küçük burjuvalara, sosyal reformistlere, onların ayak izinden yürüyen oportünistlere sormak lazım: Şayet seçim olursa dinci faşist iktidar silahlı tosuncukları sokağa salarsa kitlelere ayaklanma çağrısı; faşistlere, faşizme silahla karşı koyma çağrısı yapacak mısınız? Yapmayacağınızı biliyoruz da, mesela dedik!

Umut nerede? Umut, yeni Haziran'larda.. Hem de çok daha güçlü, çok daha donanmış, iktidarı ele geçirmeyi hedef olarak önüne koymuş Haziran'larda. Sadece Haziran tipi ayaklanmaların kitlelerin olağanüstü devrimci enerjisini açığa çıkardığını; sadece bu ayaklanmaların kitlelerde gerçek bir umut yarattığını gördük, yaşadık.

Kitleleri sahte umutlarla aldatmaya çalışmaktan vazgeçin!

Taylan Işık / 10 Ekim 2021

AYAKLANMAYI ÖNLEMENİN ARACI: SEÇİMLER

Türkiye ve Kürdistan'da bir ayaklanma ortamının bütün yönleriyle olgunlaştığı gerçeği en değme sosyal reformist, liberal ya da uzlaşmacı küçük burjuva partiler tarafından bile artık inkar edilemeyecek, görmezlikten gelinemeyecek kadar ortada.

23 Kasım günü aniden ortaya çıkan ve pek çok kente yayılan kitle gösterileri bu gerçeği, burjuva sınıf ve onun politik güçlerinin gözüne dahi soktu. Türkiye ve Kürdistan, ekonomik ve politik krizin son dönemde olağanüstü derinleşmesiyle birlikte, tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüştü. Daha doğru bir ifadeyle, zaten bu haldeki ortam tutuşmak için çok daha elverişli hale geldi. 23 Kasım ve onu takip eden günlerdeki gösteriler, küçük bir kıvılcımın, bir söylentinin, herhangi bir sıradan eylemin bozkırı tutuşturmaya yetebileceğini gösterdi.

Bu durum Leninist Parti ve Leninist güçler için sürpriz olmadı. Leninist Parti, uzun süredir iki ülkenin tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüştüğüne işaret ediyordu. Ekonomik ve politik kriz yeni bir olgu değil. Son haftaların, günlerin özelliği bu krizi yeni, daha derin, kitlelerin yaşamında anında hissedebilecekleri denli bir aşamaya taşımış olmasıdır.

Bir ayaklanma havası var. Bugün için eylemler dinse bile bu ortam ortadan kalkmayacak, aksine derinleşerek devam edecek. Çünkü bu ortamın temel kaynağı olan tekelleri kapitalist sistemin kendisidir ve bu sistem değiştirilmeden, sorunların kaynağı ortadan kaldırılmadan sonuçları ortadan kaldırılamaz. Sonuçları ortadan kaldırmak, kaynağı ortadan kaldırmakla mümkün.

Ortamın ayaklanmaya uygun olması, her şeyin kendiliğinden olup biteceği anlamına gelmiyor. Tersine, politik güçlerin ortaya koyacakları çabalar, mevcut şartlarda her iki yönde de son derece etin olacaktır. Nitekim, burjuva sınıftan sosyal reformistlere; oradan liberal ve uzlaşmacılara kadar geniş bir politik güç çevresi bu

ortamın burjuva egemenliğin yıkılabileceği bir ayaklanmaya, bir devrime dönüşmemesi için kolları sıvamışlar bile.

23 Kasım ve takip eden günlerdeki gösterilerde, sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların, liberal çevrelerin büyük bir gayretle öne çıkardıkları “hükümet istifa” sloganı ve kitlelerin bu slogan peşinde sürüklenmeleri işte bu çabanın somutlaşmış halidir.

Sözünü ettiğimiz bu çevrelerin bu sloganla amaçladıkları, devrim ve ayaklanma için olgunlaşmış koşullardan burjuva egemenliği yıkmak için yararlanmak değil, dinci faşist hükümet yerine bir başka burjuva hükümeti iktidara taşımak için yararlanmaktır. Daha somut haliyle söylersek, bu sloganla amaçlanan, dinci faşist iktidar ve onun başı olan RTE yerine “Millet İttifakı” denen CHP-İYİP vb. benzeri burjuva partileri iktidara taşımaktır. Onların işini kolaylaştıran şey ise, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının dinci faşist iktidara ve onun başına duydukları kin ve öfkedir; köklü değişim isteğidir.

Köklü değişim, özgürlük, tam ve kesin kurtuluş isteği içindeki kitlelere, varolan hükümet yerine bir başka burjuva hükümetin kurtuluş olacağını söylemek kitleleri aldatmaktır; kitlelerin devrimci enerjisinden burjuva sınıf hesabına yararlanmaya çalışmaktır. Şüphesiz, sosyal reformist partiler ve onların şefleri bu amaçlarını açıkça ifade etmiyorlar. Edemezler de. Onlar, bir burjuva hükümet yerine bir başka burjuva hükümeti başa getirmek için çalıştıklarını kitlelere söyleyemezler. Ama BUGÜNÜN koşullarında “hükümet istifa” sloganı tam da bu amaca hizmet ediyor. Bu slogan gerçekte yarıda kesilmiş bir slogandır. Bu sloganın BUGÜNÜN koşullarındaki devamı CHP-İYİP-DEVA-SP gibi gerici faşist partilerin koalisyonunun hükümetinin kurulmasıdır.

Elbette, bunun burjuva egemenliğe uygun yolu, seçimlerdir. İşin püf noktası burasıdır. Devrimci dönemlerde seçimlerin nasıl bir rol oynadığını, şimdi arkasından kimsenin bir damla gözyaşı dökmediği gerici Süleyman Demirel “seçimler sokakları temizler” sözüyle veciz biçimde ifade etmişti. Dinci faşist iktidar ya da “Cumhur ittifakı” denen faşist ittifak dışında kalan tüm gerici/faşist burjuva güçlerle beraber sosyal reformistlerin, liberallerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin “erken seçim” çağrılarının arkasında işte bu düşünce ve amaç yatıyor.

En kısa biçimiyle özetlersek, kitlelerin devrimci yıkıcı enerjisinden yararlanarak burjuvazinin bir başka politik gücünü iktidara

taşımak -“erken seçim” ve “hükümet istifa” sloganlarının amacı budur. Sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, Kürt halkını değil, burjuvazinin politik güçlerinden bir kısmını iktidara taşımaya çalışıyorlar. Bu, burjuvaziyle sınıf işbirliğidir; burjuva sınıf hesabına çalışmaktır.

Yine de tüm bu burjuva işbirlikçilerin planları bozulabilir ve bozulmalıdır. Onlar nasıl ki emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının bu dinci faşist iktidara duydukları kin ve nefretten bir burjuva gücü iktidara taşımak için yararlanıyorlarsa devrimci komünist güçler de emekçi sınıfları iktidara taşımak için yararlanmalıdır.

Üstelik, yaşam bizden yana. Yaşam, devrimci durum, kapitalizmin yapısal bir kriz içinde olması kitleleri bir ayaklanmaya, bir devrime doğru götürüyor. Sosyal reformistlerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin gerçek amaçlarını kitlelerden gizlemelerinin nedeni de budur. Hiç biri çıkıp açıklıkla “biz CHP-İYİP” ve diğer gerici/faşist partilerin iktidarı için çalışıyoruz deme cesaretini gösteremez. Ama devrimci komünist güçler gerçek amaçlarını açıklıkla ortaya koyuyorlar. Bu amaç, emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, yoksul köylüyü, Kürt halkını iktidara taşımaktır. Bu amaç Halk İktidarını kurmaktır.

Devrimci komünist güçler emekçi sınıflara, yoksul köylülere, kentlerin yoksullarına, Kürt halkına açıklıkla şunu söylüyorlar: “Sizi ancak ve sadece bir devrim kurtarır.” Koşullar bunun için hiç olmadığı kadar uygun ve olgundur. Devrimci komünist güçler; Leninist Parti kitlelere şunu söylüyor: Ayaklanacaksanız, kurtuluş için kanınızı dökmeyi göze almışsanız bunu Kılıçdaroğlu'nu, Akşener denen faşisti; bunların gerici/faşist partilerini hükümete taşımak için değil, kendi iktidarınızı, emeğin iktidarını, halk iktidarını kurmak için ayaklanın. Kanınızı bunun için dökün.

Ayaklanma havası var. Burjuva sınıfın, onun politik güçlerinin bunu tersine çevirecek ya da ortadan kaldıracak hiç bir olanağı yok. Süreç büyük bir halk ayaklanmasına doğru akıyor. Ne var ki, bu, zaferin kesin olduğu anlamına gelmiyor. Zaferi mümkün hale getirmek için proletaryanın, emekçi sınıfların ve devrimci güçlerin zaman geçirmeden bir devrim programını temel alan güç odağını oluşturmaları gerekiyor. Bu güç odağı, devrim programını göndere çekerek işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının önüne halk iktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti hedefini koymalıdır.

Sosyal reformistler, uzlaşmacı küçük burjuva parti, liberaller ve onların ayak izinden gitmek isteyenler erken seçim açıklamaları yapıp “hükümet istifa” sloganları atıp dursunlar; devrimci komünistlerin, Leninistlerin sloganları şöyle olacak: “Bizi Bir Devrim Kurtarır”, “Şimdi Devrim Zamanı”, “Halk İktidarı” ve “Geçici Devrim Hükümeti”!

Taylan Işık / 25 Kasım 2021

SALLAYIN, DÜŞECEKLER

Gerici-faşist muhalefetin ve peşlerine takılan parlamenter solcuların, olası bir seçimde sandıkların güvenliğini sağlayabileceğine inanıyor musunuz? Cevabınız evetse, azınlıktasınız demektir. Çünkü %72 gibi ezici bir çoğunluk tam tersini düşünüyor. Hala fikriniz değişmiyorsa, Babacan'a sorun, anlatsın. Yakın zaman önce, AKP'nin birçok seçimi hileyle kazandığını, içeriden birisi olarak itiraf etmişti.

Akla takılan soruyu tahmin etmek zor değil: Madem ezici çoğunluk böyle düşünüyor, neden bile bile lades olacakları seçimi kabul ediyorlar? Öyle ya; her ne kadar kararsızlar ve oy vermeyeceklerin oranı anket pastalarının en büyük dilimi haline geldiyse de, %72'den çok uzak. Sorun nerede?

Şurada: Nefret edilen bir iktidardan kurtulmak için, ya sandık yolu ya devrim yolu, üçüncü bir seçenek yok. Ezici çoğunluk, dinci faşizmin sandıklarda hileyle zafer ilan ederek, atı alıp Üsküdar'ı bir kez daha geçeceğinden emin. Peki devrim yolunun kendilerine zafer getireceğinden aynı ölçüde eminler mi? Değiller. Eğer emin olsalar, bunca açlığa, sefalete, bunca aşağılanmaya bir gün dahi katlanmazlardı. Devrim zamanlarını, muhasebe defterlerinin düzlüğünden kurtaran; onu kahramanca eylemler, çılgınca atılımlar ve cüret dolu politik çıkışlarla bezeli hale getiren, işte budur: Hiçbir büyük halk devrimi, zaferin garanti poliçesini cebine koyup yola çıkmaz.

Emekçi halklar devrimin zorunluluğunu duyumsarlar, kaçınılmazlığını anlarlar, fakat zaferin garanti olduğuna dair hayallere, kendilerini kaptırmazlar. Geline aşamada devrim, sıradan emekçi kitleleri için, iki imkansız arasında seçim yapmak gibi görünür: Düzen içinde ayakta kalmanın imkansızlığı ile zaferi garanti için bir çılgınca atılımın imkansızlığı. Burada nihai karar şuna göre verilecektir: Sürünerek yaşamının sonu da ölümse, dövüşerek ölmek tercih edilir. Emekçi halk kitleleri şimdi bu karar noktasına doğru

hızla ilerliyorlar. Hızla yayılan açlık, terazinin iki kefesindeki dengeyi bozuyor; açlık, sonu nereye varacak hesabı yapılmayan çılginca atımları hazırlıyor.

Kuşkusuz, devrimin büyük yığınları bir kez çılginca atımlara giriştiğinde, ilk elden varacakları sonuçla imkansızlık bulutunu çabucak dağıtacaktır. Zaferin güvenceleri ufukta belirecektir. Ancak, devrimin öncüleri, teorisyenleri, taktisyenleri için açık olan her şey, geniş emekçi yığınlar için bu denli açık değildir. En geniş emekçi yığınlar öncülerin çeperlerine tutunan daha dar halk kesimlerindeki açık fikre ve netliğe kavuşuncaya dek, onlardan umutsuz ama öfkeli çığlıklar duymaya devam edeceğiz. Ya da iki keskin uca savrulan çelişkili tutumlar göreceğiz. İşte %72 oranında seçim güvenliğine inanmadıkları halde, sandıkları halen bir çıkış olarak gören kalabalıkların varlığı, bu çelişkinin ürünü.

Tespit edilen bu olgu, öncü Leninistlere, ajitasyon ve propagandada yürünecek taktik güzergahı gösteriyor. Düzen içi ve düzen kurumlarına dayanarak kurtuluşun imkansızlığını yaymak ve diğer yandan, eğer uzlaşmacıların ayartısına kapılmazsa, sonuna kadar gitme kararlılığıyla donanırsa, en umutsuz görünen atımların bile büyük sonuçlar doğuracağını ve tam kurtuluş için imkansızlık bulutunu dağılacığını, mümkün olan en geniş kesimlere kabul ettirmek.

“Seçimle gitmeyecekler” yargısını temele alan faaliyet, elbette hala sandık umudunu koruyanlar için sürdürülmelidir. Fakat artık bu noktada kalınmaz, çünkü ezici çoğunluk bu yargının gerçekliğinden eminler. Emin olamadıkları, bir devrimin açığa çıkaracağı enerjinin, engin öfke birikiminin, bir zaferi garanti edip etmediğidir. Onlara zor araçlarıyla yeterince donanmış olurlarsa koordineli bir eylem kapasitesine ulaşırlarsa, devrimci bir iktidarın kurulmasını hedefleyen kararlı bir politik tutum ortaya koyarlarsa, devrimin zaferi için geriye kalan tek şeyin, kahramanca hareket etmek olduğunu anlatabilmeliyiz. Seçimle gitmeyecekler yargısını bir adım ileri taşıyalım:

Silah, yürek ve bilinçle; Sallayın düşecekler!

Umut Çakır / 22 Mart 2022

YARIM KALANI KİM TAMAMLAYACAK?

Bir seçime değil savaşa gidiyoruz... Bu tespiti yayınlarımızda sık sık görmeye alışkın olanlar, aynı lafları gerici muhalefetin sıra sıra sözcülerinden duyduklarında elbette şaşırmadılar. Ama şaşırınlar oldu ve gösterdikleri ilk tepki, kulaklarının üzerine yatmak, görmezden gelmek oldu. Sınıflar mücadelesinin geldiği düzeyi görmezden gelen, politikanın dışında kalır.

Tekelci sermayenin muhalefet temsilcilerinin tavrından anlaşıldığı üzere, seçime değil savaşa gittiğimizi düşünenler toplumun ezici çoğunluğudur; yoksa, tüm çabalarını “ölmüş eşeği” (parlamento) diriltmeye adanmış muhalefetin böyle laflar etmesi akla aykırıdır. Ve bu emekçi çoğunluk, Erkan Baş gibi, sokaktaki öfkeyi sandıkta dindirmeyi bir misyon olarak gören reformizm için en ciddi baş ağrısıdır.

E.Baş bizzat diyor ki, gittikleri her yerde insanlar aynı fikri dile getirmekte: Dinci faşizm seçimi kaybetse bile gitmeyecek. Reformizmin bayraktarı, bu fikri dile getiren emekçilere öyle yavan bir cevap veriyor ki, insanı politikadan soğutur: *“Onlar gitmeyecek, biz göndereceğiz”*

Nasıl? Tabii sandıkla! Altı yaşında bir çocuk bile, bunun bir kısır döngü olduğunu fark eder. Reformizm, sözünün tükendiği sınıra dayandı, orada kendi kuyruğunu kovalıyor. Emekçi sınıfların etkin çoğunluğunun politik bir sorun olarak gündemlerine aldıkları, tartıştıkları, parti liderlerinden cevabını istedikleri problem, gerçekte, reformizmin tümüyle aciz kaldığı devrimci bir arenanın giriş kapısıdır.

Erkan Baş'ın başı ağrır da, düzenin asıl sahiplerinin ağrımaz mı? Emekçi sınıflar bir kez reformizmin etki alanı dışında kalan bir politik arenaya yönelmeye başlamış, sorularıyla o kapıyı zorlamaya başlamışsa, bu artık egemenlerin de sorunudur. Bugüne dek “atı alıp Üsküdar'ı geçenlere” hiç ses çıkarmayanlar, şimdi endişe dile geti-

riyorlar. Financial Times, adını belirtmediği bir “Batılı” diplomatın ağzından şu sözleri yayımlıyor: “*Erdoğan'ın kaybetmesi durumunda çekilmeye istekli olup olmadığı hiç de açık değil. Çok endişe verici bir durum olabilir.*”

Sanıldığığının tersine, emperyalist merkez ve işbirlikçi tekelcilik, RTE'nin üstünü çizmiş değil. Sermaye dünyası, Hazine'nin son kurşuna dek talanına imkan sağlayan politikalarından, banka karlarının %300'ü geçmesinden gayet memnun. Tıpkı Duyunu Umumiye, tıpkı IMF reçetelerinde olduğu gibi, şimdi Hazine'nin anahtarı bankaların ellerindedir ve mümkünse bu durumun devamından yanalar. Çünkü çok fazla borç para verdiler ve şu an ilgilendikleri bu borçların faiziyle düzenli geri ödemesine istikrar kazandıran bir hükümetten yanalar. Dinci faşizm, sermayenin bu isteğini yerine getirebilmek uğruna, her türlü bürokratik engeli (yani yasayı) ezip geçme sözü veriyor. Bu tutum devam ettikçe, sermaye dünyasının gözdesi olacak. Sermayeyi endişelendiren tek olgu, seçimle gitmeyecekler kanısının yaygınlığından doğacak devrimci fırtınanın yıkıcı etkisidir. Ve olası seçimde, sandık sonuçlarının tanınmamasının, bu kanıyı elle tutulur bir gerçekliğe, yıkıcı enerjii de zirveye taşıması kaçınılmazdır.

Yarı aç bir yaşama mahkum olanlar için, böyle bir kanının seçimle doğrulanmasına ihtiyaç yok, bunun için bekleyecek sabır ve olanak da yok. O nedenle küçük ya da büyük her olay, her söz, dönüp dolaşıp, aynı tartışmayı alevlendiriyor. Aç sınıflar için bu kanaatin tartışılacak bir yanı yok, şimdi ortalıkta kendi gösteren partileri aynı kaniya ikna etmeye çalışıyorlar. Tersine dünya; kitle, öncü diye ortaya atılanları, doğru tutum konusunda zorluyor.

Hem emperyalist merkezlerde hem de işbirlikçi tekelci sermayede beliren “çok endişe verici durum” korkusunu dinci faşizmin dindirmesi gerekiyordu, bu işi İçişleri Bakanı'na yüklediler. O da, her zamanki üslubuyla, ağzından köpükler saçarak açıkladı: “*15 Temmuz'da yarım kalan işimizi tamamlayacağız.*” İşte karşınızda dinci faşizmin tek gerçek seçim vaadi ve seçim programı. Migreniniz tutmazsa eğer, buyurun cevap verin Erkan Baş ve benzerleri...

Neydi 15 Temmuz'da yarım kalan? O gece köprü üstünde kelle alan dinci faşist güruh, devrimin etkin olduğu emekçi mahallelere girmeye çalıştı, fakat emekçi halk kitlelerinden hiç beklemedikleri bir sert yanıt aldılar ve her zamanki tabansızlıklarına uygun arkala-

rına bakmadan topukladılar. Ancak bu kez, bakanın sözlerinden anlaşılıyor ki, hazırlıklı gelecekler, yarım kalanı tamamlayacaklar.

Hesaba katmadıkları şu: Halk ve devrimciler de o geceden dersler çıkardılar. Onlar da, atılan birkaç küçük adıma rağmen, büyük fırsatlara açılan daha büyük adımların yarım kaldığını biliyorlar. Tüm mesele, yarım kalanı hangi tarafın tamamlayacağıdır.

Seçime değil, savaşa gidiyoruz diyenler, elbette yanılmıyorlar.

Umut Çakır / 23 Mayıs 2022

SANDIKTA TESLİM ETMEYİZ!

Bu sözün bize ait olmadığını okur hemen anlamıştır. Dinci faşist iktidar cenahından, kendini “emekli albay” olarak tanıtan bir zata ait bu söz.

Ama sıradan ya da diyelim ki dinci faşist partilerin ayak takımından biri değil bu zat. Dinci faşist iktidarın kadrolarının kapı aralarında, kendi aralarında yaptıkları konuşma ve planların güçlü bir yansıması olduğundan şüphe duyulmamalı. Kendi aralarında konuştuıkları ve planladıkları şey, iktidarı “sandıkta teslim etmemek”

Yeni bir durum değil elbette. Leninist Parti, bir kaç yıldır, dinci faşist partinin iktidarı seçim yoluyla bırakmayacağını söyleyip duruyor. “Sandıkla Gitmeyecekler” sloganı 2015 seçimleri öncesinden beri bu topraklarda yankılanıyor.

Geçerken değinmekte yarar var. Bazı sosyal reformist partilerin yazar-çizerleri, şimdi şimdi, Amerika’yı yeniden keşfeder gibi iktidarın “seçimle gitmeyeceğini” yazıyorlar. Böyleleri, Leninist Partinin iki ülkenin emekçi sınıflarını seçim aldatmacasına karşı uyarmak için 2015’ten bu yana attığı “sandıkla gitmeyecekler” sloganını duymamış olamaz. Ama şimdi Amerika’yı yeniden keşfeder gibi davranmaları Leninist Partiden aşırı oldukları düşünceleri kendi düşünceleriymiş gibi ileri sürme çabasındandır. İyi de aşırılmış düşüncelerle nereye kadar gidebilirsiniz ki? Bir yere gidemezsiniz. Çünkü bu düşünceleri içselleştirebilmiş değilsiniz, içselleştiremezsiniz de. Çünkü maya sosyal reformist bir maya. Örneğin, “*seçimle gitmeyecekler*” diyen yazarın partisi, harıl harıl seçim hazırlıkları yapıyor.

Biz kendini “emekli albay” diye tanıtan faşist tosuncuğa, onun sözlerine dönelim. Şöyle demiş faşist tosuncuk:

“Bu vatan kanla alındı, kanla savunuluyor. Bu vatana Türkiye düşmanları ile işbirliği yapanlara sandıkta teslim etmeyiz... Etmeyeceğiz! Vatan sağ olsun...”

Biz biliyorduk; bize sürpriz değil. Şimdi gerisini, harıl harıl seçim hazırlıkları yapan, Türkiye ve Kürdistan halklarını, emekçi sınıflarını, yoksullarını, “tek adam rejimini seçimle yıkacağız” diye aldatan sosyal reformistler, uzlaşmacı küçük burjuva parti ve seçim hazırlıklarında bunlardan geri kalmayan oportünist hareketler düşünsün.

Peki, bu faşist “kurt”çuk böyle aleni, dünya aleme göstere gösterere meydan okurken “tek adam rejimi”ni seçimle göndereceklerini vadeden sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti, bu parti içinde harıl harıl faaliyet gösteren oportünist hareketler nasıl bir tepki verdiler dersiniz? Yanıt kocaman bir hiç. Kulakları üzerine yatıp sağırları oynadılar. Bir ses bile çıkaramadılar. “*Biz kazanalım da siz iktidarı vermeyin görelim*” bile diyemediler. Çünkü ne yapacak bir şeyleri vardı ne de bir şey yapacak mecalleri kalmıştı.

İyi de bu SADAT'çı faşist “kurt”çukun iktidarı sandıkta teslim etmemek düşüncesi yeni bir şey mi? Kaç kez yazdık, gösterdik. Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu daha 2020'nin son ayında “*seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz*” demişti. Kim bu seçimler olsa da iktidarın kendilerine verilmeyeceğini bilenler? Biz yanıtlayalım: Sosyal reformistlerin tüm geleceklerini kendisine bağladıkları CHP önderliğindeki gerici/faşist burjuva muhalefet. Sosyal reformistler, Kürt halkını “*AKP-MHP faşizmini sandıkla yıkacağız*” diye aldatan uzlaşmacı küçük burjuva parti bu sözleri duymamış mıydı?

Duymaz olur mu?

Peki sonuç? Yine kulak üstüne yatıp sağırları oynamak ve o sözler unutulana kadar pusuda beklemek. Sözler unutulup gidince yine kaldıkları yerden, üstelik bu sefer CHP'nin kuyruğuna daha açık biçimde takılmaya devam ettiler.

Fazlası var, azı yok. 2017'nin 13 Ağustos'una kadar geri gidince bu sefer dinci faşist iktidarın başının “*Parlamente demokrasi yok*” dediğini görürüz.

Dinci faşist tosuncuğun meydan okuması karşısında suspus olanlar, geçmişte RTE'nin “*parlamente demokrasi yok*”, “*Parlamente demokrasi bizim için mazi oldu*” şeklindeki sözleri karşısında da dut yemiş bülbüle dönmüşlerdi. Çok sevdikleri parlamentonun ölüm ilanı karşısında kıllarını bile kımıldatamadılar.

Onların iktidarı sandıkta teslim etmeyeceğini iki ülkenin emekçi sınıfları biliyorlar zaten. Bu düşünce emekçi sınıflarda, ezilen halklarda bir bilinç haline gelmiştir. İktidar sandıkta değil, sokakta alınacak. Daha tam ifade etmek gerekirse, ele geçirilecek. CHP ve diğer gerici/faşist burjuva muhalefetin görevi, iktidarın sokakta ele geçirilmesini engellemek; bunun için dinci faşist iktidarı ayakta tutmanın yollarını aramaktır. “Altılı Masa”nın yapmaya çalıştığı budur.

Burjuva sınıfın bütün politik güçleri, politik partileri bu iktidarı ayakta tutmak için tüm güçlerini seferber etmiş durumdadır.

Türkiye ve Kürdistan emekçi, yoksul halklarına gelince... Onları açlığın, sefaletin, uçurumun kenarından sadece iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi kurtarır. Onlar iktidarı sandıkla “teslim etmeyecekler” biz bir devrimle ele geçireceğiz.

Öyleyse sloganımız, “hiçbirini istemiyoruz; hepsi gidecek” olmalı. Şimdi bu sloganı öne çıkarmanın zamanı. Tıpkı Lübnan emekçi sınıflarının bir kaç yıl önce dediği gibi “hepsi demek hepsi demektir!”

Taylan Işık / 31 Mayıs 2022

YENİ “YETMEZ AMA EVET”ÇİLER

Son aylarda sosyal reformist parti ve çevreler arasında “birlik” çabalarında olağanüstü bir artış olduğu biliniyor. Bu çabalara katılanların istisnasız hepsi, amaçladığımız “birlik” seçimlerle ilgili değil, ya da seçimleri kapsamakla birlikte seçimlerle sınırlı değil deseler de gerçek durumun böyle olmadığı hemen anlaşılıyor.

Güçbirliği ya da “ittifak” biçiminde birlik oluşturmaya çalışanlar, yine istisnasız biçimde, konuşma ya da yazılarının ilk birkaç cümlesinden sonra sözü seçimlere getiriyorlar, arkasından seçimlerle bitiriyorlar.

Bu sosyal reformist, uzlaşmacı parti ve çevreler neden böyle “numaralara” başvururlar, anlamış değiliz. Onlara naçizane tavsiyemiz, bu tür “numaralara” başvurmamalarıdır; gerek yok. Gerekli yer ve zamanda, koşullar zorunlu kıldığında seçimlerle sınırlı “ittifaklar” da yapılır. Siyasi yaşamı seçimlere katılmakla geçmiş sizin gibi seçim “uzmanlarına” bunu söylemek bize düşmezdi ama, mecbur bırakıyorsunuz insanı işte.

Pek çoğu Avrupa ve Soros vakıflarından yemlenen internet gazeteleri, televizyon kanalları, kimi burjuva gazeteler bu parti ve çevrelere “yürü ya kulum” dercesine hemen her gün yer vererek propaganda imkanı sağlıyor. Daha doğru ve daha doğrudan bir ifadeyle, burjuva sınıf bu sosyal reformist parti ve çevrelere, emperyalist fonların da uygun bulmasıyla, “yol veriyor”. Bu o kadar açık ki, üzerinde söz söylemeye bir gerek yok.

Soru şudur: Neden?

Bu sorunun yanıtı, açıklamasını Türkiye ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu koşullarda bulur. İki ülkenin koşulları devrimcidir. İki ülkede devrimci durum vardır. Dahası, dönem dönem ivmesi düşse de, uzun süredir devam eden bir iç savaş vardır. Devrimci kitle eylemleri, düz bir çizgi halinde olmasa bile, yıllardır yükselen bir çizgi çiziyorlar.

Bu eylemlerin yarattığı devrimci birikim, 2013 Haziran halk ayaklanması, silahlı ayaklanma eğilimi içine giren Kobane ayaklanması gibi düzeni temellerinden sarsan ayaklanmalara yol açıyor. İki büyük halk ayaklanması arasında geçen az çok uzun zaman aralığında grevler, kitle gösterileri, çatışmalar, sokak eylemleri vb. eksik olmadı bugüne kadar.

Tekelci kapitalist düzen, dinci faşist iktidarın yönetiminde tarihinin en derin ve kalıcı krizine işte bu devrimci birikimle yakalandı. Kimi sosyal reformist partilerin “*Türkiye’de ve dünyada eşitsizlik, yoksulluk, işsizlik, zorbalık, adaletsizlik, ve savaş üreten toplumsal düzenin yıkılıp yerine insanca bir düzen kurulması*”nı “*yarının değil, bugünün acil görevi*” olarak kabul ettiği koşullardan geçiyoruz.

Bu koşullarda, biraz aklı başında, sınıf savaşına dair az çok birikimi olan bir burjuva sınıf ne yapar? Elbette, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının ayaklanmaya, toplumsal devrime yönelmesini önlemek üzere, seçimleri öne çıkaracak güçleri cilalayıp parlatır. Şimdi, çeşitli internet gazeteleri, televizyon kanalları, burjuva gazeteleri aracılığıyla bunu yapıyorlar. Gün geçmiyor ki, sosyal reformist bir partinin ya da çevrenin insanına yer vermesinler, açıklamasını yayınlamasınlar.

Burjuva sınıfın hizmetindeki bu araçlar, sosyal reformist parti ve çevrelerin “birlik” girişimlerini kitlelere bir şeymiş gibi sunmaya çalışıyorlar. Oysa bu “birlik-ittifak” girişimleri, emekçi sınıfların bağımsız sınıf çıkarları açısından hiçbir şeydir. Şu basit nedenden dolayı: İki ülkenin emekçi sınıflarının, ezilen halklarının, yoksul kitlelerinin yaşamsal sorunları ancak bir toplumsal devrimle; siyasi iktidarın işçi sınıfı ve emekçi halklar tarafından ele geçirilmesiyle; siyasi iktidarla birlikte “fabrikalar, tarlalar, her şeyin emeğin” olunca çözülebilir.

Sosyal reformist partilerin, çevrelerin ve bunların lokomotifine sıradan bir vagon gibi takılan oportünistlerin oluşturduğu “birlik-ittifak”ların hiç birinin böyle bir devrimci amacı yoktur; olamaz da. Hepsinin amacı burjuva sınıfın bir kesimini yönetime taşımaktır. Bunu kendi açıklamalarından da görebiliyoruz. Dün, “devrimci görünmek” ihtiyacı ortaya çıkınca düzenin yıkılmasını güncel görev olarak tespit edenler, seçimler yaklaşınca -seçimlerin yapılıp yapılmayacağı ayrı bir konu- seçim otobüsüne binmek için nasıl bir sa-

bırsızlık içinde olduklarını gösterdiler. Burada bir sosyal reformist partiden söz etmiyoruz. Hepsinden söz ediyoruz.

Devrimci bir dönemde, devrimin pratik, güncel bir mesele olduğu koşullarda nedir bu parti ve çevrelerin; kurdukları “birlik-ittifak”ların amacı? Tek cümleyle, burjuvazinin bir kanadını, adına “Millet İttifakı” denilen gerici-faşist ittifakı yönetime getirmek; onların belirleyeceği kişiyi Cumhurbaşkanı yapmak. Parantez içinde belirtelim: Cumhurbaşkanlığı adayını ortak belirleyelim biçimindeki çıkışların toz zerresi kadar önemi yok. Bunu sosyal reformistlerin kendileri de biliyor. Parantezi kapatıp devam edelim.

Sosyal reformist parti ve çevreler, burjuva güçlerden bir kesimi yönetime getirmek için uğraşırken bu burjuva kuyrukçusu politikalarını neyle gerekçelendiriyorlar? Dinci faşist iktidardan ve RTE'den kurtulma hedefiyle... Yanisi şu: Dinci faşist iktidardan kurtulmak için aralarında Meral Akşener, Ahmet Davutoğlu, Ali Babacan, Temel Karamollaoğlu'nun bulunduğu faşistleri; Kemal Kılıçdaroğlu gibi bir gericiyi ve bunların belirleyeceği birini yönetime taşımayı amaç edinmişler.

Onlar için, bu gerici-faşist karışımı burjuva ittifakın yönetime getirilmesi “istenen bir şey” değil elbet. Yani “yetmez” ama, dinci faşist iktidarı ve onun başındaki adamı devirmek için “evet”. Dünün “yetmez ama evet”çileri günümüzün bu “yetmez ama evet”çileri yanında saf çocuklar gibi kalırlar. Bakalım dünün “yetmez ama evet”çileri bu sosyal reformist parti ve çevrelere saflarımıza hoş geldiniz mi diyecekler, yoksa dünkü lincin hesabını mı soracaklar? Çünkü dünkü lincin bayraktarlığını yapanlar bugün gerici-faşist ittifakı “yetmez ama evet” adına yönetime taşıyacak olan seçim otobüsüne binmek için sabırsızlananların başında geliyorlar. Yine de bu, onların sorunu... Bizim merakımız kendini toplum vicdanının sesi, bilim ve aklın temsilcisi kabul eden gençliğin bu parti ve çevrelerdeki kesiminin bu “yetmez ama evet” politikasını sorgulayıp sorgulamayacağıdır.

İlk “yetmez ama evet”çilerle bugünün “yetmez ama evet”çileri arasında fark var mı? Olmaz olur mu? Birinciler, nihayetinde kişisel olarak dinci faşist iktidarın vagonuna atlamışlardı. İkinciler, parti parti, çevre çevre burjuvazinin bir kesimini, gerici faşist bir bölüğünü yönetime taşımak için var güçleriyle, canhıraş çalışıyorlar. Birincilerin olanakları, kişisel olmalarından dolayı sınırlıydı. İkincilerin maddi, teknik, propaganda olanakları gani gani...

Yine de, “birlik-ittifak”ların başarı şansı var mı? Şimdiden söyleyelim: Başarı şansı sıfırdır. Biz böyle söylediğimiz için değil, eşyanın tabiatı böyle olduğu içindir. Devrimci dönemlerde başarının temel ve olmazsa olmaz koşulu, devrimci politika ve hedeflere sahip olmaktır. Devrimci politika ve hedeflere sahip olmayan istisnasız hiç bir birlik ya da ittifak, devrimci dönemlerde kitleler üzerinde etkili olmaz, devrimci bir etki yaratamaz, bir bilinç oluşturamaz.

Her durumda iflas etmeleri kaçınılmaz. Ola ki, dinci faşist iktidar yıkılmasın, dünya bunların başına yıkılacak. Ters olunca da politik iflas kaçınılmaz. Gerici-faşist ittifak, işçi sınıfı ve emekçiler karşısında gerçek yüzünü gösterir göstermez kendisini yönetime taşıyanlarla birlikte çöküş sürecine girecektir.

Günümüzün yarına ertelenemez görevi, bir toplumsal devrimle bu düzenin yıkılması ve siyasi iktidarın ele geçirilmesidir. Bunun dışında bir devrimci politika yoktur.

Taylan Işık / 16 Eylül 2022

İMAMOĞLU VAKASI

Mahkemenin İstanbul Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu hakkında verdiği mahkumiyet kararı, bütün burjuva muhalefeti İmamoğlu'nun arkasında birleştirmiş görünüyor.

Dinci faşist yönetimin eski muhasebecisi, buna Maliye Bakanı diyor, Ali Babacan, “*göstermelik yargı oyunlarıyla halkın iradesini yok edemezsiniz*” diye buyurdu. Yargının göstermelik olduğunu yıllarca yönetimde bakanlık yapmış biri bilmeyecek de kim bilecek. “Kişi kendinden bilir işi” diye boşuna dememişler!

90'lı yılların “faili meçhuller kraliçesi” olmakla övünen, İçişleri Bakanlığı yapmış, haliyle, yargının “sahibine göre kişneyen at” olduğunu herkesten iyi bilen Meral Akşener, ne anlama geldiği belli olmayan “Kul kurar, kader gülermiş” demiş. İmamoğlu'nu, birlikte verdiği resimle, kaderin günün birinde ona da güleceği avuntusuyla teselli etmiş.

Dinci faşist iktidarın Suriye'yi kan denizine çeviren politikasının “küçük eniştesi” Ahmet Davutoğlu, yine “tutmayın beni” dercesine, “programlarımı iptal ettim, İstanbul'a geliyorum” diye kükremiş. Gerici-faşist burjuva muhalefet korusu, elbette bunlardan ibaret değil; dahası var fakat bu kadarı yeter!

Peki bu çok sesli “Bremen Mızıkacıları” korosunda kim eksik? Assolist olması beklenen ve gereken, Kılıçdaroğlu Kemal. Dinci faşist iktidarın, her kritik anında, şu veya bu şekilde yanında olmuş, ona payanda olmuş CHP Genel Başkanı, K.Kılıçdaroğlu, bu “önemli ve kritik” günde olması gereken yerin binlerce kilometre uzağında, Almanya gezisindeydi.

İmamoğlu'nun karar duruşmasının tarihi aylar öncesinden belliydi. Aksilik işte! Almanya gezisi tam da bu tarihe denk gelmişti! Anında dönmeye karar verdi ama at arabasıyla yolculuk edecek değildi ya; uçak aradı bulamadı; “bana özel uçak hazırlayın” dedi. Uçakların saat başı değil, dakika başı uçuğu Berlin-İstanbul ara-

sında yolculuk yapacak uçak bir türlü bulunamadı. Talimat gönderdi, “etkinlik yapılacak!” Ardından gecikmeli gelebildi ve Saraçhane’ye geçti.

İmamoğlu'nun arkasında tek sıra hizaya dizilenler, elbette, gerici-faşist burjuva muhalefetten ibaret değildi. Sosyal reformist partiler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti, korodaki ön sıranın hemen arkasında yerini almışlardı.

TİP Genel Başkanı, acelesinden olmalı, hemen bir “Tweet” mesajı atarak İmamoğlu'na şu sözlerle sahip çıktı:

“Milyonlarca yurttaşın iradesine kimse karşı koyamaz. Ne yaparsan yap seni yeneceğiz Recep Tayyip Erdoğan. Ülkemizi bu karalıktan mutlaka kurtaracağız”

Böylece, öğrenmiş bulunuyoruz ki, İmamoğlu denen gerici adam, burjuvazinin, özellikle de İstanbul burjuvazisinin değil de, milyonlarca yurttaşın iradesini temsil ediyormuş!

EMEP Genel Başkanı, demokrasi cephesine çağırdığı Kılıçdaroğlu soluğu Almanya'da alınca, “iş başa düştü” diye sahne almış. Ama, TİP Genel Başkanı'ndan biraz daha düşük tonda, dinci faşist partiye akıl verircesine, şöyle demiş:

“31 Mart seçimlerinde halk iradesini yok saydılar, 800 bin oyla fark atıldı ve gittiler. Yine aynı mağduriyeti yaparlarsa daha fena bir halk tokadı yerler. Tıpkı Canan Kaftancıoğlu'nda olduğu gibi, bütün siyasi yasaklarda olduğu gibi bugün mahkemededen ne karar çıkarsa çıksın halkın belediye başkanı Ekrem İmamoğlu'dur. Bunu engellemezler”

“Böyle yaparsanız fena bir halk tokadı yersiniz” diye uyarıyor, “akıllı olun” demeye getiriyor ve İmamoğlu'nun halkın belediye başkanı olduğunu ilan ediyor. Yakasında sosyalist rozeti takan biri için ne sefil bir hal!

Diğer sosyal reformist partileri saymaya gerek yok; bıktırıcı olmaya başladı. Dinci faşist parti AKP'ye “ahmaklık yapıyorsunuz” diyeni mi ararsınız, Erdoğan'a “sen de şiir okudun diye mahkum edilmişsin” diye sitem edenini mi; bu burjuva kuyrukçu sahnede ne ararsanız bulursunuz.

Proletaryanın ve ezilen halkların sesinin eksik olduğu bu çok sesli, pespaye gösteri bir kez daha şu gerçeği göstermiş oldu: Sandıkla gitmeyecekler. Yeni değil, ilk defa da değil; dinci faşist parti, MHP ile birlikte, sandıkla gitmeyeceklerini çeşitli biçimlerde, çok

kere anlattılar. HDP'nin neredeyse tüm belediyelerine kayyum atamaları bir işaretti. 2015 seçimlerinde kaybettikleri halde hükümetten ayrılmamaları bir başka işaretti. İstanbul belediye seçimlerini herkesin gözünün içine baka baka iptal etmeleri bir diğer işaretti.

Ama baktılar, ne gerici faşist burjuva muhalefet, ne de bizim sosyal reformist partiler bütün olan bitenlerden bir şey anlıyor, dinci faşist yönetimin Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu açık açık söylersek belki anlarlar diye bundan tam iki yıl önce kelimesi kelimesine şöyle konuşmuştu:

“Ülkede seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz.”

Bu ifadede kilit anlam nerede? İktidarın burjuva muhalefete verilmeyeceği vurgusunda değil. İktidarın kendilerine verilmeyeceğini burjuva muhalefetin biliyor olmasında. Evet, gerici-faşist burjuva muhalefet; bunların başında Kılıçdaroğlu'nun CHP'si geliyor, seçimde çoğunluk haline gelseler bile iktidarın, yönetimin kendilerine verilmeyeceğini biliyor. Bunu bile bile, kitleleri düzen içinde tutmak için, seçime çağrı yapıyorlar.

Gerici-faşist burjuva muhalefet, buna “Millet İttifakı” da diyebiliriz, birleşik toplumsal devrime karşı kendi sınıfsal görevlerini yerine getiriyor. Peki ya şu sosyal reformist partilere ne demeli?

Bir seçim değil, bir halk ayaklanması, zora dayalı bir devrim söz konusu olduğunda “milyonların iradesine kimse karşı koymaz”. Sosyal reformist parti yöneticileri, milyonların iradesine karşı konulamayacağını bir yerlerden duymuşlar ama bunun nasıl ve hangi durumlarda olacağını ne anlamışlar, ne de öğrenme zahmetine girmişler.

Dinci faşist iktidarla birlikte, sömürücü sınıftan, tekelci sermaye egemenliğinden, askeri-bürokratik faşist devletten, emperyalist ilişkilerden kurtuluşun tek yolu birleşik devrimdir.

Ağızlarına kadar burjuva sınıfa güvenle dolu sosyal reformist parti yöneticilerinin İmamoğlu vakası dahil, bütün bu seçim süreçlerinden gerekli dersleri çıkaracaklarına dair umudumuz yok; ama bu partilerin saflarında bulunan gençliğin, sınıf bilinçli işçilerin kurtuluş için devrimden başka bir yol olmadığını görüp anlayacaklarına ilişkin umudumuz her zaman olacak.

SEÇİMLER-İKTİDAR-HDP

Yapılıp yapılmayacağı henüz belirsiz olan genel seçimlerin tarihi yaklaştıkça dinci faşist yönetimin baskı ve terörü de artıyor.

Son bir kaç gün içinde faşist baskı ve terörün nasıl adım adım ağırlaştırıldığını şu haberlerde görüyoruz. Önce, tutsak ve kayıp yakınlarının yapmak istedikleri bir gösteriye polis saldırıyor; HDP eski milletvekili ve şimdinin HDP İstanbul İl Eş Başkanı Ferhat Encü'ye tokat atıyor. Arkasından Polis, HDP İstanbul İl binasını abluka altına alıyor.

HDP Eş Genel Başkanı ve milletvekili Mithat Sancar İstanbul İl binasına gelip içeri girmek istiyor. Polis, milletvekilini çembere alarak içeri girmesine izin vermiyor. Arkasından, aralarında tokat attığı Ferhat Encü dahil, HDP İl binasındaki yetmiş kişiyi gözaltına alıyor.

Sadece Mithat Sancar olayı, tek başına, milletvekili dokunulmazlığının bir hiç olduğunu, TBMM denen şeyin ne bir yetkisinin, ne de bir etkisinin olduğunu anlatmaya yetmiyor mu? Bu arada, sırası gelmişken hatırlatmakta yarar var: Milletvekili dokunulmazlığının kaldırılmasında dinci faşist yönetim en büyük desteği CHP'den, onun başı Kılıçdaroğlu'ndan almıştı.

Baskı ve terör bundan ibaret mi? Şüphesiz değil. Gözden kaçan ama en az bunlar kadar, belki de bunlardan çok daha önemli olan gelişme, sayısız kentte valilerin toplantı, gösteri ve yürüyüşleri yasaklamalarıdır. Yasaklar her yere, adım adım yayılıyor. Davalar açılıyor, ceza ve zindan korkusuyla emekçi sınıflar, Kürt halkı, dinci faşist iktidara karşı olan herkes sindirilmeye çalışılıyor.

Fakat, bunların hiç bir sürpriz değil. Dinci faşist yönetimin başı, kaç kez oldu söylüyor: “Bu daha bir, daha neler olacak neler. Daha dur bakalım, bunlar iyi günler.”

Dinci faşist yönetimin başı, bu sözleri güya faşist Akşener için söylüyor; ama biz mesajın emekçi sınıflara, ezilen halklara ve dev-

rimci güçlere yönelik olduğunu biliyoruz. Tıpkı Ferhat Encü'ye atılan tokadın aslında Kürt halkına, Kürdistan emekçi sınıflarına atılmış bir tokat olması gibi.

Sürecin faşist devletin artan baskı ve terörü yönünde büyük bir hızla ilerlemesi karşısında sosyal reformist partilerin tavır ve politikaları ne oldu? Bunlardan ne gibi dersler çıkarıyorlar? Kısaca şu sonuca ulaşıyorlar: “Tek adam yönetimi”ni seçim-sandıkla göndermek için gerici-faşist burjuva muhalefet etrafında kenetlenmek, ona destek olmak; burjuvazinin bu partilerini yönetime taşımak için emekçi sınıfları ikna etmek için daha çok çalışmak!..

Çıkardıkları sonuç ve sergiledikleri pratik budur. Emekçi sınıfları, ezilen halkları burjuvazinin kuyruğuna takmak. İstanbul Belediye Başkanı İmamoğlu'na verilen ceza burjuva kuyrukçu politikaları için onlara eşsiz bir bahane vermiş gibi, sosyalizm adına hareket eden bütün sosyal reformist partiler, bir burjuva politikacıdan başka bir şey olmayan İmamoğlu'nun arkasında dizildiler.

Peki ya HDP faşist baskı ve terörle karşılaştığında ne yaptılar. Hepsini baskıyı, İl Başkanına tokat atılmasını kınadı, endişelerini bildirdi sonra hep bir ağızdan “bu kabul edilemez” diye bağırıldılar. Sanki devletin faşist baskı ve terörü için onaylarına başvuran varmış gibi, yapıları kabul etmediklerini ilan ediyorlardı. Bu kadar komedi ancak sosyal reformist partilerde oynanırdı.

Elbette komedi olsun diye yapmıyorlardı. Kürt ulusunun özgürlük hakkı için verdiği savaş tekeli sermaye sınıfı ve faşist devletin kırmızı çizgisidir. Bu savaşın arkasında durmak, savaşan güçlerle dayanışmak, yanlarında durmak, zindana atılmak dahil, ağır bedel ödemeyi gerektirebilir. Ama, öte yandan, Kürt halkına bir şey yapıyormuş gibi görünmek de gerekiyordu. Öyleyse, bir şey yapıyor gibi görünüp bir şey yapmamanın formülüne uygun hareket edilmeliydi. “Kınıyoruz, endişeleniyoruz, kabul edilemez buluyoruz” boş lafları sanki bu iş için icat edilmişti.

Sadece devrimci güçler, sadece BMG, her şeyi göze alarak Kürt halkının yanında olduğunu ve olacağını eylemleriyle gösterdi.

Seçim tarihi yaklaştıkça faşist devletin şiddetini artıran baskı ve terörü dinci faşist yönetimin seçimle, sandıkla gitmeyeceğinin açık kanıtı. Bu iktidardan kurtuluşun tek yolu, birleşik devrimdir. Devletin şiddeti artıkça, bu iktidardan kurtulma bahanesiyle Kürt halkını, emekçi sınıfları gerici-faşist burjuva muhalefeti yönetime

getirmeye çağırmak; devrimin toplumsal gclerini burjuva sınıfın kuyruğuna takmak burjuva sınıfa hizmetten başka anlama gelmez. Sosyal reformist partilerin yaptığı budur.

Birleşik devrim mümkün ve günceldir. Devrimin toplumsal güclerinin gc ve enerjileri devrimin zaferi ve iktidarın ele geçirilmesine yneltilmeli. Hiçbir Şey olan seçimleri bir Şeymiş gibi göstermek emekçi sınıfları ve Kürt halkını aldatmaktır.

Sosyal reformist partilerin yaptıkları budur.

Taylan Işık / 22 Aralık 2022

KAPIDAKİ FELAKET VE SEÇİMLER

Kısa bir zaman aralığında muhtemel bir dünya savaşıyla ilgili birbirinden bağımsız görünen üç ayrı yerden açıklamalar gelince sorunu bir kez daha ele almak zorunlu oldu. Dünya tarihini derinden etkilemekle kalmayacak ama insanlığın yazgısını belirleyecek böyle bir tarihsel gelişme olasılığı üzerinde ne kadar durulsa yeridir.

Üstelik, topyekun, devletler arası bir savaş ihtimali artık düşünen aydın kafalar arasında da tartışılıyor. Daha ileri gidip üçüncü dünya savaşının başladığını ileri süren aydınlara da daha sık rastlamaya başladık. 20 yıl önce “İmparatorluktan Sonra: Amerikan Düzeninin Çöküşü” kitabını yazan Fransız entelektüellerinden Emmanuel Todd böyle düşünen aydınlardan biri.

Emmanuel Todd, Ocak ayının ortalarına yakın tarihte, Fransız Le Figaro'da, “Üçüncü Dünya Savaşı Başladı” başlığıyla yayınlanan söyleşisinde şöyle diyor:

Rusya-Ukrayna savaşının “sırtını Çin'e dayamış olan Rusya ile genel anlamda Batı ülkeleri arasındaki küresel bir ekonomik karşılaşmaya dönüştüğü ve bir dünya savaşı halini aldığı yadsınmaz bir gerçek.”

Leninist Parti, emperyalistlerin ve onların uydusu olan devletlerin hazırlıklarına bakarak böyle bir topyekun savaş ihtimalinin arttığına, emperyalistlerin ve onların fino köpeği durumundaki uydu devletlerin topyekun bir dünya savaşını kışkırtmak için ellerinden geleni yaptıklarına yıllar önce ve ısrarla işaret etmişti.

Leninist Parti'nin dayandığı gerekçeler oldukça yalındı: Emperyalist-kapitalist sistem çöküş halindeydi. Yani bir varlık yokluk savaşı içindeydi. Bu savaşı kazanmak için dünyayı bir yıkım savaşına sürüklemekten çekinmeyecekti. Rusya-Ukrayna savaşıyla birlikte bu hazırlıklar artık daha aleni, gizlenemez hale geldi. Üç örnek vermekle yetineceğiz. Birinci örneğimiz, kudurgan bir faşist saldırganlık içindeki Polonya'dan.

Polonya'da yönetimdeki partiyi kastederek “Savaş Partisi 'fırariler üzerine' bir yasa tasarısı mı hazırlıyor” diye soran bir Polonya dergisi şöyle devam ediyor:

“Ne de olsa Polonya'nın aktif olarak savaşa hazırlandığı bir sır değil ve bu gerçek gizlenemez. Tarihi toprakları bir kez daha geri verme arzusu, hükümetimizi yalnızca Ukrayna'yı ele geçirme planının bir parçası olarak yalan söylemeye ve hareket etmeye zorluyor. (...)Durumun artık çok gergin ve tehlikeli olduğunu söylemek yanlış olmaz. Her şey, Polonya makamlarının Polonya halkı için akıl almaz bir katliam hazırladığını ve Batı Ukrayna'nın bir bölümünü Polonya'ya katmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösteriyor.”

Polonya'nın üzerinde tarihsel hak iddia ettiği Ukrayna'nın Batı Bölgelerini ilhak etmek için sabırsızlıkla beklediğinden kuşku yok. Amaçlarına ulaşabilmek için önce sürmekte olan Rusya-Ukrayna savaşında Rusya'nın kesin bir yenilgiye uğratılması gerektiğini biliyor ve tam da bu nedenle topyekun bir dünya savaşını kışkırtıyor. Ama biz Polonya'nın ilhak amaçlarını şimdilik bir kenara koyup, topyekun bir dünya savaşı için başka hazırlıklara göz atalım. Başta sözünü ettiğimiz üç haberden ikincisi “ABD'li generalden 'İki yıl içinde Çin ile savaşa hazır olmalıyız' mesajı” başlığıyla verilmiş.

ABD'li general dedikleri, ABD Hava Kuvvetlerine bağlı Hava İntikal Kuvveti'nin Komutanı Orgeneral Mike Minihan. Askerlerine, “7 metreye kurşun atın, kafasına nişan alın” diye öğütte bulunan bu eli kanlı olduğu her halinden belli general,

“Umarım yanıyordumdur ama hissim o ki 2025'te Çin ile yaşayacağız.” Ancak generalin “hissi” değil, hazırlıkları önemli. “Umarım yanıyordumdur” dediğine bakılmasın, ABD'li asker, birliklerinin böyle bir çatışma ihtimaline karşı hazırlık yapmalarını ve bu konudaki çalışmalarını Şubat ayının sonuna kadar rapor etmelerini bildiriyor. Öyle anlaşılıyor ki, önümüzde en az daha iki yıl var topyekun bir dünya savaşı için.

Üçüncü haber NATO'dan. Haberin başlığı NATO'nun, bu emperyalist savaş makinasının plan ve hazırlıklarını ortaya koymaya yetiyor: “NATO: Rusya ile doğrudan çatışmaya hazırız!” Açıklama NATO Askeri Komitesi Başkanı Koramiral Rob Bauer'e ait. Ama bu açıklamanın bir başka özelliği, NATO'nun Rusya'ya karşı bu savaş politikasının nedeni hakkında güçlü ipuçları vermiş olması: “Eski Sovyetler Birliği'ne dönüşten bahsediyoruz.”

Doğru ya da halüsinasyondan ibaret, ama NATO'nun, dolayısıyla emperyalistlerin asıl korkusu bu!.. Fakat, dediğimiz gibi, nedenler ya da savaşın yol açabileceği, açması kaçınılmaz olan sonuçlar şimdilik konumuz dışı. Burada işaret etmek istediğimiz nokta, emperyalist devletlerin emirlerindeki dev savaş aygıtı NATO ile birlikte dünyayı, insanlığı nasıl bir yıkım savaşına sürükledikleridir.

Bu savaş hazırlıklarının kısa vadede Türkiye ve Kürdistan'daki seçimler üzerinde olasıdan öte kaçınılmaz etkilerine gelince... Sorulması gereken soru şudur: ABD ve NATO, Türkiye'de nasıl bir iktidarla ve kiminle savaşa gitmek ister?

Bu sorunun yanıtı oldukça açık: RTE ve dinci faşist yönetim. Dinci faşist yönetim ve onun başı, Rusya-Ukrayna savaşında Ukrayna'ya sağladığı yaşamsal destekle NATO, ABD, İngiltere ve diğer emperyalistlerin minnet duygularına defalarca mazhar oldu. RTE, Rusya'yı ufak tefek, önemsiz şeylerle oyalarken Ukrayna'ya yaşamsal destek sağladı. Böylece, Türkiye'nin böyle temel meselelerde iki yüzlü politikalarını bir kez daha göstermekle kalmadı ama emperyalistlere sadakatini de kanıtlamış oldu.

Emperyalistlerin ve NATO'nun Ortadoğu'da günümüzde gereksindiği en önemli şey, birleşik devrim tehlikesinden kurtulmuş ve büyük bir savaşta yanlarında görecekları bir Türkiye'dir. Bu ihtiyaç en iyi RTE ve dinci faşist yönetim tarafından karşılanır. RTE ve yönetimi, bu konuda ABD ve diğer emperyalistlere rüşdünü fazlasıyla kanıtlamıştır.

Birleşik devrimi bastırarak ve emperyalistlerin saflarında kararlılıkla yer alacak bir yönetim isteği Türkiye'nin gerici-faşist burjuva muhalefetinin de istek ve arzusudur. Adına "Millet İttifakı" denen gerici-faşist burjuva muhalefet, tam da bu yüzden her zaman değil, ama her kritik durumda RTE ve dinci faşist yönetime destek olmuştur. Elbette emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin ilk bakışta anlamayacakları bir gizlilik ve örtülü biçimlerle.

Bu sefer örneğimiz, Meral Akşener'in eski "kanka"larından faşist Ümit Özdağ'dan. Faşistten al haberi misali, İYİP ve lideri asena (dışı kurt anlamındadır) Akşener'in 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde RTE'ye nasıl destek verdiğini şöyle anlatıyor:

"Geçen seçimde neden seçim ikinci tura kalmadı? Meral Akşener son bir ayda çalışmalarını durdurdu. Kampanyaya başladı"

zaman oyları yüzde 16'ydı. Yüzde 7'ye kadar düşmesine müsaade etti. Meral Akşener'in aldığı oy kadar oy alsaydı seçim ikinci tura kalırdı. Bilerek yapıldığını biliyorum.

'Meral Akşener'in siyasal kampanyasını yöneten yönetici seçimlerden bir ay önce Meral Akşener'in kendisini Ankara'ya çağırıp, genel merkezde dinlenmeyen odaya götürüp, 'Erdoğan'ı cumhurbaşkanı seçiyoruz. Bana gerekçesini sorma' dediğini ben partiden ayrıldıktan sonra bana anlattı. 'Bunu açıklarsanız inkar ederim' dedi.'

Bu arada bu iddianın üzerinden günler geçmesine rağmen Meral Akşener'den ya da adı zikredilmeyen “kampanyayı yöneten yöneticiden herhangi bir açıklamanın gelmediğini hatırlatalım.

Aynı seçimlerin CHP'nin adayı ve Kılıçdaroğlu ikilisinin tezgahladığı “adam kazandı” numarasıyla noktalandığını göz önüne alırsak tablo tamamlanmış olur.

Gerici-faşist “Millet İttifakı”nın seçimleri kazanmamak için çevirdiği dolaplar komedi skeçlerine bile konu olurken aldatılmaya doymayan sosyal reformist partilerin bu burjuva ittifakı yönetime taşımak için gösterdikleri gayretkeşliğe ne demeli!

Taylan Işık / 31 Ocak 2023

NE BİLİYOR OLABİLİRLER?

Artık kimse şaşırıyor: Sadece parlamentonun hiçliğine değil, anayasanın, hani şu “sahibine göre kişneyen at”ın bir kalemde yok sayılmasına milyonuncu kez tanıklık ediyoruz. RTE seçim kararını tek başına aldı, imzaladı; anında resmi gazetede yayımlandı, daha saati dolmadan YSK tarafından yürürlüğe kondu.

Belli ki çok aceleleri var. Kararın alınışı, sonradan olacak her şeye ışık tutmaya yetti: RTE dedi ki, “Ben yaptım, oldu!”; gerici burjuva muhalefet cevapladı; Eyvallah! Emekçi halk benzer bir tepki verdi: Eyvah! Anlaşılan tarihin bilinen ironisi tersinden işleyecek: Önce komediyi izliyoruz, trajedi arkadan gelecek.

İşlerin bu noktaya gelişi, uzun iç savaşın bütün sonuçları tarafından hazırlandı; devrimci savaşın yıpratıp bozuma uğrattığı kurumlar, ancak tek merkezde toplanmış bir yürütme erkiyle ayakta kalabiliyor. Bu erki temsil eden RTE’ye, gerektiğinde sınırlar çeken, onay veren ve sırası geldiğinde “çek git” deyip ilga eden bir ordu yok, eskiden vardı. O nedenle, burjuva dünyada, dinci faşist hükümetin onay ve ilgasına dair kapasiteye sahip tek oluşum, emperyalist mali oligarşidir. Ne var ki Londra ve Wall Street finans baronlarının, şu sıralar kafaları fena halde karışık. Tam da bu karışıklık, dinci faşizmi, kendi planlarını hayata geçirme yolunda çılgınca bir hevese kaptırıyor.

Emperyalist efendiler, dünya halklarının gözünde Taliban ve IŞİD’e eşdeğer görülen bir hükümetle yan yana görünmekten kaçınıyorlar. Blinken bile RTE’yle görüşmeyi havalimanında, kameralardan uzakta yaptı; Alman şansölyesi “gelme” dedi. Buna rağmen bir diyalog var, mesajlar karşılıklı gidip geliyor: Çoğu kez kapalı kapılar ardında, bazen de kamuoyuna açık “banka raporları” aracılığıyla.

Geçen sonbahar RTE’nin NewYork’ta boş sokakları gezdikten sonra, PBS kanalına verdiği röportajda ifade ettiği “Sandıktan büyük

bir fark çıkarsa iktidarı devrederim, ama fark az olursa kimse kusura bakmasın” planına, Moodys raporuyla cevap verilmişti. RTE'nin Sarayda kalması, parlamentoda çoğunluğun muhalefete bırakılması uygun görülmüştü. Ama köprünün altından çok su aktı, kafalar karıştı.

ABD mali sermayesinin ağır toplarından Wells Fargo, son raporunda *“Temel senaryo Erdoğan'ın yeniden seçilmesi üzerine kurulu, %55-60 oranında bu senaryo geçerli”* derken, Londra piyasalarının temel taşlarından Standart Chartered, durumu doların alacağı fiyat üzerinden özetliyor: Dolar, RTE kazanırsa 36 lira, Kılıçdaroğlu kazanırsa 20 lira. Bir de, dünya mali oligarşisinin kolektif haber kurumu olan Reuters'ın dile getirdikleri var, çok daha açık mesajlar içeriyor: *“Kötü ekonomiye rağmen Erdoğan kazanabilir, ancak deprem durumu değiştirmiş olabilir. 6'lı masa kısa vadede acı getirir, ama Erdoğan'ın alışılmadık politikaları çok daha kötü bir krize yol açar.”*

Daha şimdiden *“Yürü be Kılıçdaroğlu”* tezahüratına kendilerini kaptıranlar kadar, *“üzerimize düşeni yaparız”* sözleriyle teknil veren dünün uzlaşmacıları, bugünün sınıf işbirlikçileri, herhalde bu raporları tuhaf bir ürpertiyle okudular. Öyle ya, kamuoyu yoklamaları burjuva gerici muhalefet ittifakını açık ara önde gösterirken, emperyalist mali oligarşinin ağababaları RTE'nin kazanacağı üzerinden temel senaryo kurguluyorlar. Söz konusu trilyonlarca dolarsa, kendilerini kandırmaya hiç girişmeyen bu finans baronları, ne biliyor olabilirler?

Soru, bir başka soruyu daha masaya getiriyor: Seçim tarihi neden Mayıs'a çekildi? Oysa, depremin yarattığı büyük öfkenin dinmesi, enkazların kaldırılması ve yeni konutların inşasına başlanması -ki, tüm seçim propagandasını bu temel atma törenleri oluşturacaktı- için Haziran ayı çok daha avantajlıydı. Fena halde zamana ihtiyaçları varken, tam tersine, enkazlar henüz ortadayken sandık kurma riski göze alındı. Nedeni çok açık: Dinci faşizm, hali hazırda muazzam bir nüfus hareketliliği sürüyorken, sandıklara öncelikleri aşan boyutlarda hileler karıştırma olanağına sahip olabilecek. Böyle işlerin nasıl kotarıldığını Ali Babacan iyi bilir. Kılıçdaroğlu'na teknil verip tezahürat yapanlar, bir zahmet sorun şu gericiye anlatsın size. Gerçi, anlatmıştı, duyan duydu; *“Koyarsın YSK'nin bilgi işlem odasına iki kişi, bitti. Bunlar yapıldı!”* Babacan'ın bildiğini, elbette Wells Fargo vd baronlar pekala bilir.

Devrimci proleter öncü ne vakit “Seçimle gitmeyecekler” deyip, sandık hilelerini inatla gündeme taşısa, hep aynı itirazla karşılaşıyorlar. İstanbul seçimlerini kazandık ama! Bir kez uzlaşmacılığa sapılırsa, düzey nasıl da düşüyor. Altı yaşında bir çocuğun bile rahatlıkla görebileceği gerçekleri, -okurlar kusura bakmasın- bir kez daha hatırlatalım: Bir: o seçim belediye seçimiydi, yaptırım gücü ve olanakları karşılaştırılmaz bir merkezi hükümet seçimi değildi. İki; dinci faşizm İstanbul’u çok rahat kazanacağını sanmış, hilelerini çok özensiz, kaba biçimde hazırlamıştı; hatırlayın, AKP ilçe yöneticisinin evine 30-40 seçmen yazılıydı. Üç: tek yapabildikleri seçimi iptal etmekte, ama bu kez de belediye meclis çoğunluğunu elde tutmanın rahatlığı vardı.

Peki ya şimdi, İstanbul belediye seçimlerinin tekrarına dinci faşizm izin verir mi? Bu soruya olumlu yanıt verenler, dinci faşizmin varlık koşulları ve hayati çıkarları üzerine hiç kafa yormamış demektir. Dinci faşizmin iktidarı kaybetme korkusu, hep sanıldığı gibi, yirmi yılda işledikleri suçların hesabını verecek olmalarından kaynaklanmıyor. Tekelci sermaye çağında, halef-selef partiler, ne yaptılarsa, yapacaklarsa egemen sınıfın çıkarına yaparlar, bu yüzden “devri sabık” yaratmama konusunda sessiz bir anlaşmaya sahiptirler. Bakmayın siz Kılıçdaroğlu’nun “*Burunlarından fitil fitil getireceğim*” efelenmelerine. Aynı işleri, belki biraz farklı tarzda yapacaklar, bu işleri “suç” haline getiremezler.

Dinci faşizmin korkusu, bu iktidar etrafında kümelenmiş bir tekelci çıkar grubunun, her şeylerini kaybetme riskinden doğuyor. Bu grup hükümet erkini kaybettiğinde, sadece balı ihaleleri değil, birikmiş servetlerini de kaybetmeye adaydırlar. Bu kesimin sermaye birikimi, sınai üretimin sağladığı döngüye sahip değildir. Devlet ihalesi yoksa, tüm o makine parkı hurdaya çıkar, dahası, devasa kütleli borç sermayeyle dönen işler bir kez durmaya görsün, borç zinciri domino taşı gibi kafalarına düşer. Dışarıya kaçırdıkları servetler de bu grupları kurtaramaz. Çünkü bütün o muazzam borçların son alacaklısı Wall Street ve Londra’dır. Ve finansın evrensel baronları, dünyanın hangi köşesine kaçarsa kaçsın, borçlularını iç çamaşırına kadar soyup, hapislerde çürütmeye mahirdirler.

Öyleyse, dinci faşizmin iktidardan vazgeçmemek için yaşamsal gerekçeleri olduğu açık. Yaşamsal çıkarlar, yaşamsal hamleleri zorunlu kılar. Ve şu an, seçim oyununu kurallarına uygun oynamak, bu kesimler için sonsuz bir kabustur.

Sonuç olarak: dinci faşizme sınırlarını hatırlatacak tek burjuva güç, emperyalist mali-oligarşidir ve onların da kafası karışık; depremi hazırladıkları temel senaryoları bozduklarının farkındalar. Bir karara varmakta gecikiyorlar. Dinci faşizm, emperyalist efendilerde hüküm süren bu kafa karışıklığını fırsat görüp, seçimlerde bugüne kadar yapageldiği en kapsamlı hilelere hazırlık için azgın bir heves içinde bulunuyor. Gerici-faşist muhalefet ittifakı ve onlara teknil veren uzlaşmacı-işbirlikçi sol sıfırı çoktan tüketmiş bir parlamentonun koltuklarına bir an önce oturabilmek için, dinci faşizmin tüm oldu bittilerine eyvallah diyorlar. Halk, işçi sınıfı ve emekçiler ise, biriken korkunç öfkenin ateşinde, canını dişine takıp, şimdilik patlamayı geciktiren sandık parantezinin kapanmasını bekliyor.

Özcesi, şimdi tüm sınıf ve katmanlar, seçime aynı duyguyla hazırlanıyor: Bu duygu şu sözle özetlenebilir: Sonrası tufan!

Umut Çakır / 21 Mart 2023

SANDIKLA GİTMİYORLAR

Burjuva siyasetin gurusu “merhum” Çoban Sülü’nün “seçim sokakları temizler” sözünün hiç olmadığı kadar geçerli olduğu bir seçim gerçekleşti 14 Mayıs itibariyle.

Abartmıyoruz. Çok uzun süredir toplumun emekçi kesimlerinde biriken öfke, her an patlamak için bir “genel bahane” arayan toplumsal öfke, sosyal reformistlerin büyük desteği eşliğinde sermaye sınıfının düzenlediği seçimler eliyle baskılandı, ötelendi.

“Tarihi seçim”, “bu sefer başka”, “ilk turda bitiriyoruz”, “bir oy bize, bir oy Erdoğan gitsin diye”, “toplumun nefes alması için”... bir dizi gerekçe ile allanıp pullanan, ama özünde RTE karşısında burjuva muhalefetin desteklenmesi olan, doğrudan düzeni güçlendiren bir pozisyon aldı cümle sosyal reformistler ve uzlaşmacılar. Böylece geniş kesimleri geçici bir soluklanma molası ölçeğinde burjuva düzene yedeklemiş oldular.

Burjuva faşist düzenin ağır baskısı altında bunalan, açlığın pençesinde kıvranan, depremle birlikte öfkesi katlanan çok geniş kesimler; işçi ve emekçiler, kadınlar, gençler, Kürt halkı... hepsi, değişim arzusu ve isteğiyle hareket etti. Bizzat kendi içlerinden, uzlaşmacılardan ve sosyal reformistlerden yükselen “tarihi seçim” söylemleri, burjuva propagandanın yoğun etkisiyle birleşince, değişimin seçimle olabileceği yanılması yarattı ve emekçi kesimleri sandığa yöneltti. Neredeyse “rekor katılım” oldu.

Burjuva muhalefet etrafında yaratılan “umut”, seçim sonuçlarından da açıkça anlaşılacağı gibi, tam da devrimin toplumsal ordusu saflarında belirli bir etkinliğe ulaşmış durumda. Öyle ki, burjuva muhalefetin adayına bizzat o gerici-faşist burjuva muhalefetin bileşenleri (“Altılı Masa” denen toplamın bileşenleri) “Emek ve Özgürlük İttifakı” ve “Sosyalist Güç Birliği” kadar destek ve oy vermedi! Bu sosyal reformistler ve uzlaşmacılar “eserleriyle gurur duyabilir” ve burjuvazinin bir kanadının kuyruğuna takılma “onurunu” bir madalya olarak göğüslerinde taşıyabilirler!

İYİP başta olmak üzere bu gerici-faşist burjuva ittifakının bileşenleri, tartışmasız bir şekilde RTE'ye çalıştılar. Bu yüzdendir ki Kılıçdaroğlu'na en yüksek oylar bu gerici-faşist ittifakın güçlü olduğu yerlerde değil, sosyal reformistler ve uzlaşmacıların yoğun çabalarıyla, Kürdistan'da HDP'nin en güçlü olduğu yerlerde çıktı.

Burjuvazi açısından oynanan oyun çok net. Bu "tarihsel seçim" rüzgarıyla köklü bir değişim isteyen emekçi yığınları burjuva muhalefetin kuyruğuna takmayı başardı burjuvazi. Kuşkusuz sosyal reformistlerin ve uzlaşmacıların yoğun destek ve çabasıyla. Ama hepsi bu değil. Daha baştan seçimin ikinci tura kalması üzerinden yapıldı planlar. Bu ilk tur, toplumsal basıncı hafifletmenin bir aracıydı. İlk turda hangi taraf yüzde 50'yi geçerse geçsin kaos ve kapışma kaçınılmaz hale gelmişti. Bu yüzden bu basıncın alınması, genel olarak " tarafların" ikinci turda "RTE'nin zaferi"ne hazırlanması gerekiyordu. Bunu da tereyağından kıl çeker gibi başardılar. Daha seçim sonuçlarının yayımlanmaya başladığı ilk andan itibaren, bizzat bu meşhur "muhafif TV kanalları" üzerinden "seçim ikinci tura kalıyor" propagandası tam gaz yapılmaya başladı. Sözde Anadolu Ajansı'nın ve RTE basınının manipülasyonlarını boşa düşürüyor göründüler. Ama aslında yaptıkları şey, o güne kadar "tarihi seçim" ve "ilk turda bitiyor" propagandası ile sandığa yönelttikleri değişim umutlarını, en azından erozyona uğratmak, öfkenin patlamasının önünü almak idi. Bir başka ifadeyle, "adam kazandı"nın 2023 versiyonu "seçim ikinci tura kaldı" oldu.

Tabii bu hamlenin karşı ucu, RTE'nin ilk turdan birinci çıkmasının ayarlanmasıydı. O da büyük bir titizlikle yerine getirildi. RTE, yüzde 50 bandının hemen eşiğinde bir oy ile birinci çıkarıldı. Ne eksik, ne fazla... Tam sınırdı! Bu önemli. Çünkü ne "hile yapıldı" çığılığı ile öfkeyi patlatmak, ne "Piro kazanacak" düşüncesiyle ikinci turu zora sokmak; karşı tarafın umutlarını kırarken, genel olarak "bu iş bitti, ikinci turda adam kazanacak" düşüncesini oluşturmak... Üstelik meclis aritmetiğinde bariz bir üstünlük de kazanılmışken, bunu oluşturmak çok daha kolay olacaktır.

Özellikle orta katmanlarda ciddi bir hayal kırıklığı var. Gittikçe derinleşiyor. CHP tabanının seçkinci orta katmanları şimdiden depresyon bölgelerindeki emekçilere sövüp saymaya başladı bile. Seçim oyunu oynandı ve sermaye dünyası, sosyal reformistlerin ve uzlaşmacıların gerçekten çok büyük katkısıyla bir tehlikeli eşiği geçmiş

oldu. Bu iki haftalık sürede bir “yol kazası” olmazsa, muradına erecek ve bir “geçici zafer” elde etmiş olacak.

Evet sadece geçici bir başarı. Çünkü geniş emekçi kesimleri ayaklanmaya yönelten koşullar ortadan kalkmadığı gibi, daha da derinleşiyor. Değişim isteği, tatmin olmamış bu istek, emekçi yığınların bağrında güçlü bir şekilde büyümeye devam ediyor. Öte yandan “sistem içi çıkış”, dinci faşist iktidarın seçim ve sandıkla gidebileceği yanılsaması, bir kez daha tuzla buz oluyor. İkinci tur için “son bir umut” diye ne kadar yüklenilirse yüklenilsin, yaşanan hayal kırıklığıyla birlikte bu eğilim gücünü büyük oranda yitirmiştir. İkinci tur seçimler büyük oranda formaliteden ibarettir.

İşçi ve emekçilerin gerçek eğilimleri, gerçek düşünceleri, gerçek güçleri ve gerçek iradeleri, ancak ve ancak devrimci eylemle açığa çıkar. Genel oyla, sandıkla, seçimle değil! Bu tarihsel gerçeği yeniden ve yeniden belleklere kazımak gerek.

“Sandıkla Gitmeyecekler”, bu gerçek değişmedi. Olağan şartlarda da değişmeyecek. Bir halk ayaklanmasıyla birleşmeyen hiçbir adım ve yönelim, mevcut dinci faşist iktidarı yerinden edemez. 14 Mayıs, bu gerçeğin altını bir kez daha kalın çizgilerle çizmiş durumda.

RTE'nin gitmesi değil, ama kurtuluşun yolu meselesine gelince... Söyledik, defalarca söyledik, sürekli söylemeye devam edeceğiz. İşçi ve emekçilerin, Kürt halkının, tüm yoksul ezilen kesimlerin kurtuluşu birleşik devrimdedir.

Bir kez daha, “tek yol birleşik devrim” diyoruz.

Sinan Kaleli / 15 Mayıs 2023

DEVİRİM YAPACAKTIK, SANDIK MÜŞAHİDİ OLDUK!

En saf duygularla devrim saflarına koşan gençler, 14 Mayıs seçimlerinde yaşadıkları hayal kırıklığını esprili bir dille böyle ifade ediyorlardı sosyal medyada. Ne amaçla çıktık yola, ne yaparken bulduk kendimizi!..

Seçimler, dinci faşist iktidardan kurtulmak isteyen çok geniş kitlelerde büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Hayal kırıklığı, bu beklenti içindeki kitlelerde, aynı zamanda derin bir moral bozukluğuna yol açtı.

Fakat asıl moral bozukluğu ve hayal kırıklığı, “Millet İttifakı” denen gerici-faşist ittifakı ve onun Cumhurbaşkanlığı adayı Kılıçdaroğlu’nu destekleyen sosyal reformist partilerde; oportünist hareketlerde oluştu.

Bütün bu hayal kırıklığı ve moral bozukluğunun tek müsebbibi, sosyalizm adına, Kürt halkı ve emekçi sınıfların çıkarları adına burjuvazinin bir tarafını yönetime taşımak için büyük bir gayretkeşlikle çalışan, emekçi sınıfları ve Kürt halkını Kılıçdaroğlu ve onunla kol kola yürüyen gerici-faşist parti ve liderleri desteklemeye çağıran işte bu sosyal reformist partiler ve oportünist hareketlerdir.

Onlar bunu yaptılar. Emekçi sınıfları ve Kürt halkını sahte bir “kurtuluş” vaadiyle kendi düşmanlarını desteklemek için sandık başına çağırarak aldatıldılar; burjuvazinin ve faşist devletin birleşik devrimin bu güçlerini oyalayıp aldatmaları; devrim için savaştan uzaklaştırmaları için gereken ortamı sağladılar.

Bütün sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti ve bunların ayak izlerinden milim sapmayan oportünist hareketler, emekçi sınıfların bu aldatılmasından ve sonunda hayal kırıklığı ile moral bozukluğuna uğratılmalarından sorumlular.

Çamura bulandılar ve bataklığa battılar. Ortada işlenmiş bir “günah” varsa, bu hepsinin ortak “günah”ıdır. Hiçbir bahane ya da açıklama, onları bu sorumluluktan kurtaramaz; kurtarmayacak.

Leninist Parti, uzun süredir bu bataklığa dikkat çekiyor. Devrimci güçleri, emekçi sınıfları, Kürt halkını; özgürlük ve gerçek kurtuluşa susamış devrimin bu toplumsal güçlerini uyarıyor, tek kurtuluş yolunun birleşik devrim olduğuna işaret ediyordu.

“Sandıkla gitmeyecekler” diyorduk. Bunu, dinci faşist partinin açıklamalarıyla, pratik olgu ve olaylarla gösteriyorduk. Kılıçdaroğlu ve hempaları yönetime gelseler de Kürt halkı, emekçi sınıflar açısından değişen fazla bir şeyin olmayacağını; olamayacağını döne döne ve bilimsel olarak açıklıyorduk.

Ama, sözünü ettiğimiz örgütlü politik güçler için burjuvazinin kuyruğuna takılma politikası üstün geldi. Burjuvazinin kuyruğuna takıldılar; burjuvazinin bir kesimini yönetime taşımak için canhıraş çalıştılar. Sonuçta, sonuçları önceden belirlenmiş seçimlere katılarak, devrimin toplumsal güçlerini de bu seçimlere katılmaya ikna ederek derin bir hayal kırıklığı ve moral bozukluğu ile karşı karşıya kaldılar.

Bugün yine aynı oyunla ve aynı politikalarla karşı karşıyayız. Birinci turda seçim sonucunu seçimden bir kaç gün önce S.Soylu “bilmişti”. İkinci turun sonuçlarını, seçimden altı gün önce Erdoğan ilan ediyor:

“14 Mayıs seçimlerindeki desteğiniz için teşekkür ederim. 28 Mayıs'ta sandıktan çıkan müjde için sizlere ayrı ayrı teşekkür ediyorum.”

Sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti yine “*bu sefer işi sıkı tutacağız; bu sefer başka olacak*” yalanına sarılıp canhıraş biçimde Kılıçdaroğlu'nu destekliyorlar. Ama onları aynı akıbet bekliyor.

Leninist Parti bütün bu rezil rüsva duruma, çamur ve bataklığa en ufak bir biçimde de olsa, bulaşmadı... Leninist Parti, iki ülkenin işçi sınıfına, kadın ve gençliğine, emekçi sınıflarına birleşik devrim yolunu kurtuluşun yegane yolu olarak gösterdi ve göstermeye devam ediyor: Bizi, işçi sınıfını, emekçileri, kadın ve gençliği, yoksul kitleleri sadece ve sadece bir devrim kurtarır.

Leninist Parti, birleşik devrim güçlerine umut olarak devrimi, emeğin iktidarını ve sosyalizmi gösteriyor. Leninist Parti dışında kalan herkes seçimleri, sandığı ve burjuvazinin bir temsilcisinden başka bir şey olmayan Kılıçdaroğlu'nu “umut” olarak gösteriyorlar.

Onların parası-pulu, propaganda olanakları var; bütün televiz-

yon kanalları, internet siteleri onların emrinde; burjuvazinin gizli-açık desteği onların arkasından vb vb. Ama yaşam bizden yana. Yaşam Leninist Politikaları doğruluyor. Onların politikaları kitleleri hayal kırıklığına ve moral bozukluğuna itiyor. Leninist Partinin politikaları devrim fikrini, gerçek kurtuluş umudunu büyütüyor.

Bu, büyük bir güçtür. Bu gücün değerlendirilmesi, pratik karşılığının ortaya çıkarılması lazım.

Böyle bir gücün pratik karşılığının ortaya çıkarılması her zamanki alışılmış mücadele temposuyla mümkün değil. Sosyal reformist partilerin burjuvazinin bir kesimi için, Kılıçdaroğlu için; dolayısıyla faşist Akşener, Davutoğlu, Karamollaoğlu, Babacan vb için harcadıkları enerjinin on katını, yüz katını birleşik devrim için ortaya koymalıyız.

Leninist Parti'nin sloganlarını, politikalarını ortaya koyan propaganda ve ajitasyon çalışması her gün ve her türlü araçla, yöntemle, dur durak bilmeden yürütülmelidir.

Gençliğe gitmeli ve bu sosyal reformistlerin sosyalizm için değil, devrim için hiç değil ama burjuvazinin bir kesimi için çalıştığını anlatmalıyız.

Kadınlara gitmeli ve bu sosyal reformist partilerin yönetime getirmek için devrim için harcamadıkları enerjiyi harcadıkları Kılıçdaroğlu'nun her türlü gerici-faşistle kol kola yürüdüğünü, dinci-faşist AKP'lileri partisine ve etrafına doldurduğunu göstermeliyiz.

Kürt halkına gitmeli ve Kılıçdaroğlu'nun Kürt halkına yönelik her katliamda dinci-faşist iktidarın arkasında durduğunu; "Kandil'i yerle yeksan etme" sözü verdiğini; nasıl bir Kürt halkı düşmanı olduğunu anlatmalıyız.

Ne yapıp edip sesimizi, politikalarımız daha geniş kitlelere ulaştırmalı; sesimizin ulaştığı kitlelerle pratik bağlar kurmalıyız. Kadın-erkek işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir. Devrimci politikaları onlara götürmeliyiz. Devrimci politikanın bugün için en somut ifadesi, burjuvazinin dinci faşist iktidarı yerine bir başka gerici-faşist yönetiminin gelmesi değil hepsinin gitmesidir. Hepsi gitmelidir.

Hepsini göndermenin tek yolu Birleşik Devrimdir. İki ülkenin emekçi halklarının iktidarı yani emeğin iktidarı kurulmadan gerçek bir kurtulustan söz edilemez.

Uzlaşmacı, sosyal reformist politikalar onları bataklığa, moral

bozukluğuna, politik iflasa götürdü. Çünkü, iki ülkenin işçi ve emekçi sınıfları adına yola çıktılar, kendilerini burjuvazinin bir kesimini yönetime taşımak için mücadele ederken buldular.

Emekçi sınıflar, gençlik, yoksul kitleler büyük bir hayal kırıklığı içinde onlara olan güvenlerini yitirdi.

Buna karşılık, Leninist Parti politikalarına olan güven arttı ve artmaya devam edecek. İşte bu güvenle gece-gündüz demeden; hiç bir zorluk ve engel tanımadan ileri atılmamız!

Taylan Işık / 24 Mayıs 2023

BAŞLAR YUKARI!

Türkiye Ve Kürdistan İşçi Sınıfına, Yoksul Halklarına:

Büyük bir öfke duyduğunuz, kendisinden kurtulmak için dayanılmaz bir istek duyduğunuz dinci faşist iktidar ve onun başındaki adam düzmece bir seçimle yönetimde kaldı.

Dinci faşist iktidarın seçimle, sandıkla gideceğine “devrimci” olduklarını düşündüğünüz güçler tarafından inandırıldınız. Parla-
mentonun kurtuluş yönünde bir işe yarayacağına aynı politik güç-
ler tarafından ikna edildiniz.

Ama bütün bu parti ve politik güçlerin size söylediklerinin bir yalan; “kurtuluş” olarak gösterdikleri yolun bir hayal kırıklığından ibaret olduğunu bir kez daha yaşayarak gördünüz.

Seçim ve sandıkların, parlamentoda sandalye kazanmanın kurtuluş yolunda önemli bir adım olduğunu size kimler söylemedi ki! Başta TİP ve TKP olmak üzere, “Emek ve Özgürlük İttifakı” ile “Sosyalist Güçbirliği” içinde yer alan tüm parti ve örgütler, kurtuluş yolu konusunda sizi aldattılar, kandırdılar, oyaladılar.

“Gerçekçi kurtuluş yolu” olarak öne sürülen bütün bu sosyal reformist politikalar çöktü, fakat bu çöküşün ortaya çıkaracağı sonuçların acılarını sizler çekeceksiniz. Onlar yine, hiçbir şey olmamış gibi, bir dahaki seçimlerde sizi aynı yola, sandık-seçim-parlamento-belediye yoluna sokmak için hazırlıklara başlayacaklar.

Bunların her biri birer “hacıyatmaz”dır. Ortaya çıkan sonuçtan kendilerini değil, sizi sorumlu göstermeye başladılar bile.

Oysa, içine düştüğünüz yanılgı ve hayal kırıklığından siz değil, bu saydığımız ve bunlarla aynı politikaları izleyen tüm sol/devrimci hareketler sorumludur.

Leninistler, yıllardır, sesinin ulaştığı herkese ve her yere, bu iktidarın sandıkla-seçimle gitmeyeceğini söyleyip durdu. Sizi uyar-maya, bu iktidardan ve tüm cehennemden yani bu düzenden ve

faşist devletten kurtuluşun tek ve gerçek yolunu göstermeye çalıştı. Seçimlerin ikinci turundan bir gün önce “İktidar Seçimle Gitmez, Şimdi Devrim Zamanı” diyerek sizi uyardı.

Yine de büyük bir kesim, sözünü ettiğimiz sosyal reformist, uzlaşmacı partilerin, onlarla aynı politikaları izleyen siyasi yapıların propagandasına kanarak sandık başına gitti. Sonucu biliyoruz.

Fakat, bir kez daha söylemek gerekir: Bütün bu hayal kırıklığından siz değil, sizi bu yolun kurtuluş olabileceğine ikna edenler sorumludur. Çöken şey sosyal reformist ve uzlaşmacı politikalar-
dır; sizin bu düzenden, bu cehennem düzenden kurtuluş düşünce ve isteğiniz değil.

Moral bozukluğuna yer yok! Dağılan sadece sahte umutlardır. Gerçek umut, gerçek kurtuluş yolu bu sahte umutların dağılmasın-
dan sonra daha güçlüdür. Birleşik devrim şimdi daha güçlüdür! Onun için “Başlar Yukarı” diyoruz. Bu düzene, dinci faşist iktidara, faşist devlete öfkemizi isyana çevirelim!

Emekçi kadınlar, gençler! Gerçek diye size sunulan bir serap dağıldı; gerçek kurtuluş umudu değil. Yıllardır dinci faşist iktidar-
dan, bu düzenden kurtuluşun seçimle, sandıkla, parlamentoda san-
dalye elde ederek mümkün olmayacağını size duyurmaya çalışan Leninistlerin sesine kulak verin!

Kurtuluş için “Tek Yol Birleşik Devrim”dir. Daha önce size devrim yolundan söz edip karar anı geldiğinde sandık-seçim-
parlamento yoluna sapanlara da inanmayın. Karar anı geldiğinde gerçek kurtuluş yolundan sapanlar ileride bir daha aynı şeyi yapar-
lar.

Dinci faşist iktidarın sahte “zafer” gösterileri sizi aldatmasın. Kazandıkları şeyin sahte bir “zafer” olduğunu onlar bizden daha iyi biliyorlar. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının, yoksul, ezilen halk-
larının hiçbir yaşamsal sorununu çözemeyecekler. Aksine, bütün yaşamsal sorunlar derinleşerek sürecek.

Bu sömürü düzeni ekonomisiyle, devlet kurumlarıyla, sosyal dokusuyla, kısacası her şeyi ile çöküyor. Korkuyorlar ve bu yüzden baskı ve terörü katmerleştirmenin hazırlığını yapıyorlar.

Öfkemizi, kızgınlığımızı isyana dönüştürürsek hiçbir şey yok-
sul ezilen halkların devrimci enerjisi karşısında duramaz. Sri Lan-
ka'da bunu gördük. Sudan'da, Tunus'ta, Mısır'da ve daha pek çok ülkede bunu gördük.

Faşizmi ve diktatörlükleri yıkmamanın nasıl mümkün olacağını bu ülkelerin yoksul emekçi halklarından gördük, öğrendik, biliyoruz. Türkiye ve Kürdistan halklarının, bizim, bu halklardan fazlamız var eksliğimiz yok! Tarihimiz bunun kanıtlarıyla dolu..

Biz ki, 15-16 Haziran Ayaklanmasını, Gazi İsyanı'nı, 1990-1991 Serhıldanlarını, 2013 Gezi Ayaklanmasını, 2014'te Kobane Serhıldanı'nı ve daha pek çok irili ufaklı isyan ve ayaklanmayı yaratmış halklarız; aynılarını yaratmakla kalmaz, daha güçlülerini yaratabiliriz. Bu gücümüz, bu enerjimiz, bu kararlılığımız, bu inancımız fazlasıyla var.

Onun için bir kez daha diyoruz ki, “Başlar Yukarı”; moral bozukluğuna yer yok. Birleşik devrim şimdi daha güçlü. Sizi yanlış yollara ikna edenleri ne kadar kaderleriyle baş başa bırakırsak birleşik devrim o kadar güçlü olacak!

Birleşik devrim yolunda; birleşik devrim yolunu gösteren Leninist politikalar etrafında kenetlenelim!

Mücadele Birliği Platformu

Açıklamalar / 28 Mayıs 2023

SİS BULUTLARI

Nasıl başladıysa öyle bitti; dinci faşist iktidar baştan sona “Ben yaptım, oldu” havasındaydı; meydanlarda iktidarla gericiлик yarı-şına giren muhalefet ise “Eyvallah, ne yaptysan” diyordu.

“Eyvah” feryatları ise, gerici muhalefetin emir eri gibi davranan uzlaşmacı sola kaldı. Bu topraklara özgü bir parlamenter budalalık biçiminden söz etmiştik: Yıpranan hareketi sandıkta cezalandırmak ve bunun “ehvenişer” kabilinde bir tercih hareket olan bir başkasına ders olmasını ummak. İyi haber şu; Bu tür budalalık son etkili günlerini yaşadı...

Bilmem kaçınıcı kez “bin nasihat bir musibet” deyimini kullanmaktan biz usandık, ama uzlaşmacı sol, aynı moral bozucu mecra-ya dalmaktan usanmadı. Eğer bu seçim tarihte geçecekse, diyorduk haftalar öncesinden, hile-hurdanın sınır tanımazlığı ile geçecek. Uyarılar karşısında kulaklarının üzerine yatmayı tercih ettiler. Sadece leninistler değil, gittikleri her yerde uzlaşmacı solu halk da uyardı. Onlar yani uzlaşmacı sol, tüm bu uyarılara “iktidarın değişmeyeceği umutsuzluğunu yaymak” suçlamasıyla yanıt verdiler.

Sonunda ne oldu? Umutsuzluğa düşen, moralleri bozulan kendileri oldu. Daha depremin enkazı kalkmadan alelacele bir seçim kararı alınınca, asıl büyük çaplı hilenin, nüfus hareketliliğinin son derece yüksek olduğu deprem bölgesinde yapılacağını dile getirenler oldu. Şimdi uzlaşmacılar “Nasıl olur? Hatay bile..!!” şaşkınlığı yaşıyorlar. Anlaşıldı. Onlar budalalığa asla doymayacak, ama halk artık doydular.

“Karanlıktan daha ürkütücü olan” diyordu Joseph Conrad, Karanlığın Yüreği romanında “her yanı kaplayan sis bulutudur”. Bu kez her yana sis bombalarını yollayan, bizzat küçük burjuva parti ve uzlaşmacılar soldu. Onların katkı ve çabası olmadan gerici-faşist muhalefet “Bir diktatörü seçimle yıkan ilk ülke” olma masalını emekçi kitlelere kabul ettiremezdi. Öfkeleriyle çok daha büyük ka-

labalıkları harekete geçirebilecek bir kesimi beklentiye sokan onlardı, seçimin kolera ile veba arasında geçtiğini fark edenleri “ehem-ühüm” safsatalarıyla yatıştıranlar da. Şimdi kendi yarattıkları sis bulutunun içinde kendileri kayboluyorlar, olan bitene anlam vermekte zorlanıyorlar. Öyle ya; tarihte hiç görülmemiş yaygınlıkla bir sefalet yaşanırken, yüzbinler depremde yaşamını kaybetmekten; hileyi-hurdayı bir an için hesaptan düşelim, nasıl oluyor da dinci faşizm kendi tabanını bu denli koruyabiliyor? Oysa tam 90 yıl önce uluslararası komünist hareket aynı sorunun peşine düşmüş ve gayet sağlam cevaplar üretmişti.

Faşizmin Tahlili kitabında E. Leverenz, Komintern IV. Kongresi’nde bu sorulara verilen cevapları derlemiştir. 1928’de patlak veren, uzun yıllar etkisini gösteren Büyük Buhran’a rağmen, Almanya ve İtalya başta olmak üzere, Avrupa’daki faşist parti ve iktidarın kendi kitle tabanını koruyabilmeleri, Komintern’in bu kongresinde masaya yatırılıyor. Bulunan cevaplar, faşizmin iki etkin yönünü ön plana çıkartıyor: *“Faşizmin terör ve beyin yıkamaya dayanan yöntemleri, kitle tabanı yaratmak ya da eldeki tabanı, hayal kırıklığına ve zayıflatmalara karşın, gene de ayakta tutabilmekte kendisine geniş olanaklar sağlıyordu. (..) Faşizm tarafından aldatılmış ve hayal kırıklığına uğramış katmanlar, faşizme karşı etkin bir direnişe kendiliklerinden geçemezlerdi. Onlar, koyu bir şovenizm ve ırkçılığın ince demagojisinden etkileniyorlar ve faşist koşullandırmaların sürekli kurbanı oluyorlardı.”*

Önceki oturumlarında Komintern, Alman sosyal demokratlarını komünist partinin parlamento dışı eylemler örgütleme önerisini geri çevirerek, kendisi tümüyle faşist terör altında yürütülen seçim kampanyalarına kaptırmakla suçlanmıştı.

“Faşist bir yönetimi burjuva muhalefet yoluyla dizginlemek görüşleri, işçi sınıfını pasif bir bekleyişe, yıldırıcı bir hareketsizliğe itmiştir. Bundan dolayı da sosyal demokrat yöneticiler, işçi sınıfının politik liderleri gibi davranmaktan yoksun kalmışlar ve görevlerini yerine getirememişlerdir.”

Tarihten dersler çıkarılmasını bilenler için, sis bulutunun ardında gizemli bir dünya yok. Ne kendi tabanını her şeye rağmen koruyabilmek dinci faşist partinin özel bir mahareti; ne de burjuva muhalefeti yoluyla faşizmi dizginlerken kendini politik yönden iyice görünmez kılmak bizim ortalama sol partilere özgü. Bu tutumların ardında, evrensel bir gerçeklik var: Sınıf tutumu.

Alman Nazizminden doksan yıl sonra, bu topraklarda bir parti “topyekun faşizm” nitelemesini hak eden bir örgütlenmeyle, aynı açık terörist yöntemleri, aynı toplumsal demagojiyi, şovenizm, ırkçılık ve dinci gericiği damarlarıyla birbirine bağlı kitleleri bir arada tutmak yolunda etkin biçimde kullanıyor. Dinci faşizm, açık terörist yöntemler ve toplama demagojiden oluşan ikiliye, üçüncü öğeyi ekledi: Kredi kartı. RTE, faizlerin yükselebileceği korkusunu kullanarak kredinin soysuz karakteriyle yeterince bozuma uğramış emekçilerin bir kısmını yanında tutmakta hiç zorlanmadı.

Elbette bütün bunlar, hile-hurda hesaptan düştüğünde, geriye kalan kitle desteğine ilişkin açıklamalardır; ama dinci faşizme seçim kazandıran, hemen her zaman olduğu gibi kesinlikle “damardan bağlı” kitlenin çok üzerinde seçim sonuçları yaratan hile-hurdadır. Kanıtlarını sayıp dökmeye, kullanılan yöntemleri anlatmaya gerek yok; yeterince insan gördü, duydu... Ama illaki bir kanıt arayanlar, mesela Ali Babacan’a sorabilirler. Bu zat ne demişti hatırlatalım: “YSK’nın bilgi işlem odasına iki kişi koymak yeter. Bu işler yapıldı...”

Sadede gelelim. Karşımızda “topyekün faşizm” varsa, harcı alem ezberlerle yol almak yanılığlara varır. Örneğin şu: Kitle tabanını kaybettikçe, faşizm güç yitirir. Oysa her zaman bu ilişkinin tam tersinden işlediği artık anlaşılmalı. Faşizm ancak güç kaybederse, kitle tabanını yitirir. Faşizmin güç kaybı ise onun açık terörist yöntemlerini işe yaramaz kılmakla, gövde gösterilerini engellemek ve dağıtmakla mümkündür. Faşizmin aktif kitle tabanına bakıldığında, bu görevlerin imkansızlığını söylemeye hazırlananlara bir hatırlatma yapalım: İç savaş ve iç savaşa yakın koşulların hüküm sürdüğü bir ülkede, devrimci proletarya, sandıklarda güçsüz, ama sokaklarda güçlüdür, aradaki asimetri şaşırtıcı oranlardadır. Sokak eylemleri, kitleleri etkilemekte onlarca seçim propaganda mitinginden daha işlevseldir böyle ülkelerde. Buna hem uluslararası devrimci hareketlerin faşizme karşı mücadele deneyimleri kanıtlar sunar, hem de bu toprakların deneyimleri... Birleşik devrim sıfırından başlamıyor, muazzam bir birikim var, sadece toparlanmayı bekliyor.

Nihayet seçim parantezi kapandığında sis bulutu dağılacak, geriye çıplak bir sefalet, dayanılmaz bir açlık kalacak. Dinci faşizmin kitle tabanı dışında kalan engin kalabalıklar, yaşadıkları cehennemi

koşullara karşı henüz topyekun harekete geçmedilerse, en önemli nedeni “bir oyla dertlerinden kurtul” demagojileriydi. Bu demagojiyle ve onun tiyatrosuna bağlayan son pamuk ipliği de kopuyor. Proleter devrimcilerin yaygın kullanmaları gereken sokak eylemleri için son derece uygun topraklardayız.

- II -

Söyleyeceklerimizi Ergin Yıldızoğlu 18 Mayıs tarihli yazısında özetlemiş: “*Bu koşullarda rejimin liderinin taktiğinin ilk turda kazanmak değil, ilk turda muhalefet dalgasının momentumunu kırmak, dűř kırıklığı yaratarak toplumsal desteğini yumuşatmak olarak şekillendiğini dűřünmek çok zor değildir. O liderliğin, o kararı verdikten sonra, hazırlıklarını ona göre yapmaya başlamış olması, seçim gecesi yaşananları da dűřündüğümüzde çok büyük bir olasılıktır.*”

Ne yazık ki Yıldızoğlu, “*Seçime Dair Spekülatif Dűřünceler*” başlığıyla, öne sürdüğü değerli fikirleri bořa dűřürüyor. Hayır, bunlar spekülatif beyin egzersizleri değeril, saf ve çıplak gerçeeklerdir. Politik yaşama yeni uyanmış bile olsa, milyonlarca emekçinin paylaştığı kesin bir kanaattir.

Öyleyse, milyonların farklı mecralarda tartıştığı, hemfikir olduğu, dinci faşizmin hile-hurdalarını konuşmayı geride bırakmanın zamanı. Biz asıl görünür olmayan, ama daha büyük ve sinsi bir başka hileden söz edeceğiz. Gerici-faşist muhalefetin ve emir erleri uzlaşmacı solun beraber girişip kotardıkları bir hiledir bu. İki ayağı var. İlki, gerici-faşist muhalefetin birincil önceliğinin iktidarı değiştirmek olduğu yanılığıdır. Diđerisi ise řu; Bağrında dinciliğin ve faşizmin bayraktarı partiler barındıran gerici-faşist muhalefet ile dinci faşist iktidar arasında, ekonomik ve sosyal politikalarda büyük bir ayırım olduğuna dair yanılısamadır. Yumurta ikizi olan burjuva cepheleri birbirine dűřman gibi göster, seçim zaferi ya da yenilgisini dűnyanın en önemli sorunu haline getir, umut ve beklentiyi yükselt, sonra da yere çöktür, tuzla buz olmasını seyret. İşte asıl büyük hilenin öğeleri...

şurası artık kesindir, olaylarca bir kez daha kanıtlanmıştır ve geniş emekçi kitlelerce görölmüştür ki, gerici-faşist muhalefetin birincil önceliği düzen ve devletin bekasıdır. Bu uğurda iktidar olmaktan vazgeçmeye, en kritik anlarda dinci faşizme destek olmaya

her daim hazırdır. Miting meydanlarında yaka bağır yırtarak hay-kırmalarının aksine, seçim gecesinde bu çizgiyle hareket ettiler. Hesaplaşmayı sokağa taşıracak, hileyi ortaya serecek bilgileri kendi partililerinden dahi sakladılar. O gece sokaklara çıkmaya çalışanları yalanlarla evlerine yolladılar, hatta gençler öncesinden “*İŞİD provokatörleri CHP’li kisvesiyle sokaklara çıkacak*” diyebilecek kadar alçaldılar, mide bulandırdılar. Binlerce sonuca itiraz ettikleri halde, hileden ve oyların çalınmasından tek sözcük bile olsa etmediler. Ve tüm bunları dinci faşist iktidarla, gerek resmi gerek zımnî anlaşmalarla, beraber kotardılar. Aksi takdirde, sokaklara taşacak bir hesaplaşmanın sadece dinci faşist partinin değil, ama tüm düzen partileriyle birlikte, tekeli sermaye egemenliğinin de sonu olacağına dair kanaat, iktidar ve muhalefeti, seçim gecesini yaşanan tiyatroya buluşturdu.

Hilenin ikinci ayağı, halihazırda devrim saflarında olan ve devrim saflarına doğru sürüklenen geniş emekçi kitleleri hedef aldı. Uzlaşmacı ve artık işbirlikçi solun kesinlikle belirleyici çabasıyla, bir tarafta cehennem diğer tarafta ise bir cennet tablosu yaratıldı. Dinci faşist iktidar seçimleri yeniden kazanırsa herkesi dayanılmaz bir cehennem azabı bekliyordu; aksine muhalefet kazanırsa her alanda bir rahatlama olacak, ekonomiye güven gelecek, yatırımlar yağacak, adalet yerini bulacak, açlar doyacak vs. idi. Bu şişirilmiş propagandaya kanmayanlar dahi “*Hiç olmazsa biraz nefes alırız*” beklentisine sürüklenmekten kurtulamazlar. Oysa yirmi yıldır dinci faşist iktidara kök söktüren kitlelerin devrim mücadelesinin saf dışı bırakıldığı, unutulduğu, görmezden gelindiği bu basit denklem, şu sonucu doğurmak üzere inşa edilmişti: Korkuyu bizzat kitlelerin yüreğine bir kez işlemek. Her faşist liderliğin hayalidir bu. Kitlelerin yüreğine bir kez korku sokulduysa, iktidarın özel baskı aygıtını etkin şekilde kullanmasına dahi gerek kalmaz. Cehennem, her an bir karşı saldırıyla darmadağın olmayı bekleyerek, yürekte yaşanır.

“*Emekçiler, kadınlar, Kürt halkı bu hilelere kanmaz*” diyerek kendimize kolay cevaplar bulma peşinde değiliz. Kuşku yok, devrimci proletaryanın politik müdahaleleri etkisini gösterene dek, yüreklere salınan bu korku, kitlelerin önemli bir kesiminde bir süreliğine görevini yerine getirecektir. Ama bu korkuyu besleyen, büyüten koşullarda yaşamıyoruz. Tersine, çöküş süreci içinde artık koma durumuna hızla ilerleyen ekonomik koşullar, milyonlarca

emekçiye, yüreklere işlenen korkuyu aşma zorunluluğu dayatıyor. Geri çekilecek yer kalmadı, ardımız açlık ve yokluksa kaybedecek hiçbir şeyi olmayanların, korkacak hiçbir şeyleri de olmaz.

Devrimci proletarya cesaretle öne çıktığında, hemen arkasında gerici-faşist muhalefet ve uzlaşmacı sola öfkeli yıldırımlar yağdıran büyük bir kitlenin desteğini bulacaktır. Bu dönemde ayakta kalan tek politik prestij “Seçimle gitmeyecekler” diye uyardıyı hiç bırakmayan “Hepsi Gitsin” şiarıyla gerici-faşist muhalif cepheye bayrak açan devrimci proletaryanıdır. Öncü sınıf partisi bu prestiji boşa harcamaz, öfke oldu büyük bir kitlenin gözü üzerindedir.

Umut Çakır / 30 Mayıs 2023

**Okur, "seçim yazıları"ndan oluşan elindeki bu derlemeyle
Mücadele Birliği'nin 2017'den bu yana
ortaya koyduğu politikaları bir
bütün halinde görme imkanını bulacaktır.**

**Mücadele Birliği'nin altı yılı geçen bir zaman dilimi boyunca
seçimlerle ilgili ortaya koymuş olduğu politikaları bu şekilde,
derli toplu biçimde ve bir arada okura ulaştırması,
politikalarımızın devrimci içeriğine, bu devrimci politikalarımızın
her bir adımının olgu ve olaylarla doğrulanmış olmasına duyduğu
güvenin bir ifadesi olarak anlaşılmalıdır.
Bu politik güçtür.**